

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Chandler_Raymond-Vysoke_okno.PDB

PDB Name: Chandler_Raymond-Vysoke_okno
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 20.10.2003
Modification Date: 20.10.2003
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Vysoké okno

Raymond Chandler

1

Ten dům stál na Dresden Avenue ve čtvrti Oak Knoll v Pasadeně a byl to veliký, bytelný, napohled stinný dům s vínově červenými cihlovými zdmi, se střechou pokrytou terakotovými taškami a s bílou kamennou římsou. Dolejší okna v průčelí měla tabulky zalité v olovu. V patře byla obyčejná okna vroubená kolem dokola spoustou falešných rokokových ozdůbek z kamene.

Od přední zdi a přilehlých kvetoucích keřů se linul po mírném svahu k ulici asi půlakrový jemně zelený trávnik a čeřil se kolem ob-rovského himalájského cedru, který cestou míjel, jako chladivý zelený příboj kolem útesu. Chodník i alej byly hezky široké a v aleji rostly tři bílé akáty, které věru stály za podívanou. Celé jitro bylo prosyce-no těžkou vůní léta a všechno, co roste, spočívalo úplně nehybně v tom dusném parnu, o němž se v oněch končinách říká, to máme ale dneska pěkný svěží chládeček.

O obyvatelích domu jsem věděl, jenom že to je nějaká paní Elisabeth Brightová-Murdocková s rodinou a že by si ráda najala slušného a spořádaného soukromého detektiva, který jí nebude trusit popel z doutníků na podlahu a nikdy nenosí po kapsách víc než jednu bou-chačku. A taky jsem věděl, že je vdovou po jednom vousatém tatranovi, který se jmenoval Jasper Murdock a nadělal si moře pra-chů tím, že vypomáhal obci, pročez mu v den jeho narozenin každoročně otiskují v pasadenských novinách fotografii s datem na-rození a úmrtí s nápisem: Jeho život služba lidu. Nechal jsem vůz na ulici, přešel jsem přes pár desítek plochých kamenů, vsazených do zeleného trávniku, a zazvonil na zvonek v cihlovém podloubí pod špičatou lomenicí. Souběžně s průčelím domu, ten kousek ode dveří k okraji příjezdové cesty, se táhla nízká červená cihlová zeď. U konce pěšiny stál na betonovém kvádru omalovaný černoušek v bílých jezdeckých kalhotách, v zelené kazajce a červené čapce. V ruce držel bič a ke kvádru u jeho nohou byl při-pevněn železný kruh na uvazování koní.

Černoušek vypadal trochu sklesle, jako kdyby tam čekal už moc dlouho a přestávalo ho to bavit. Než mi přišli otevřít, popošel jsem k němu a pohládl ho po hlavě.

Postarší vyzuna v úboru panské otevřela za chvíli dveře asi tak na čtvrt metru a mrskla po mně očima.

"Philip Marlowe," řekl jsem. "Rád bych mluvil s paní Murdockovou. Očekává mě."

Ta odkvetlá šusparáda zaskřípala zuby, zaklapla víčka, pak je zase otevřela a houkla na mne hřímavým hlasem otrlého zálesáka: "Se kterou?"

"Prosím?"

"Se kterou paní Murdockovou?" To už skoro vřískala.

"S paní Elisabeth Brightovou-Murdockovou," řekl jsem. "Já ne-věděl, že jich je povicero."

"Právě že je," vyštěkla. "Máte navštívenku?"

Držela dveře pořád jen tak na slabých čtvrt metru otevřené. Vy-strčila do té škvíry špičku nosu a tenkou svalnatou ruku. Vytáhl jsem náprsní tašku a vybral navštívenku, na které nebylo nic víc než moje jméno, a vsunul jsem ji do té ruky. Ruka i nos vklouzly dovnitř a dveře mi zabouchly před nosem.

Usoudil jsem, že bych byl asi udělal líp, kdybych pokorně zakle-pal u zadních dveří. Šel jsem k černouškovi a ještě jednou jsem ho pohládl po hlavě.

"Bráško," povídám, "ty a já, my jsme dva."

Čas utíkal, a uteklo ho hodně. Strčil jsem si do úst cigaretu, ale nezapálil jsem si. Pan Zmrzlinář projel kolem v modrobílém autíčku a vyhrával na hrací automat písničku "Krocan v slámě". Přitřepotal se veliký černozlatý motýl a přistál na keři hortenzie téměř u mého lokte, několikrát pomalu zamával křídly, pak se ztěžka vznesl a odvrával nehybným, horkým provoněným vzduchem.

Dveře se otevřely. Vyzuna zavelela: "Za mnou."

Vešel jsem. Uvnitř byl veliký čtvercový pokoj, zasutý a chladný, a bylo v něm poklidno jako v hřbitovní kapli a taky tak trochu po-dobný pach. Goblény na holých, nahrubo opracovaných štukových zdech, železné mříže na způsob balkónů za vysokými postranními okny, těžké vyřezávané židle s plyšovými sedadly a goblénovými opě-radly, zdobené zašlými zlacenými střapci. V pozadí barevné okno přibližně velikosti tenisového dvorce. Pod ním dvojité skleněné dve-ře, zastřené záclonami. Zatuchlý, zapšklý, úzkoprsý, čistý a krutý pokoj. Vypadal, jako kdyby v něm jakživ nikdo nesesedl a ani sedět nehodlal. Stolky s mramorovými deskami a pokroucenými nožkami, pozlacené hodiny, drobné figurky z

dvoubarevného mramoru. Fůra krámů, se kterými by měl člověk týden co dělat, než by je oprášil. Fůra peněz, a všechny zbůhdarma vyhozené. V tom zazobaném, upja-tém venkovském městě, jímž byla Pasadena před třiceti lety, to musel být náramný pokoj.

Vyšli jsme z něho a prošli chodbou, až posléze vyzuna otevřela jedny dveře a kývla na mne, abych vstoupil.

"Pan Marlowe," zaskřehotala odporně ve dveřích a odešla skří-pajíc zuby.

2

Byl to malý pokoj s vyhlídkou do zahrady za domem. Na podlaze ohyzný červenohnědý koberec a zařízení jako v kanceláři. Bylo tam všechno, co tak člověk v těchhle malých kancelářích vidá. Hubená křehká plavovláska v brýlích s obroučkou z želvoviny seděla za psa-cím stolem a na vysunuté desce po její levici stál psací stroj. Držela ruce nad klávesnicí, ale ve stroji neměla žádný papír. Dívala se na mne, jak vcházím do pokoje, se strnulým přihlouplým výrazem, s nímž se ostýchaví lidé stavějí před fotografický aparát. Jasným, příjem-ným hlasem mě vyzvala, abych se posadil.

"Jmenuji se Davisová. Jsem sekretářka paní Murdockové. Chce, abych vás požádala o nějaká doporučení."

"Doporučení?"

"Ovšem, doporučení. Překvapuje vás to?"

Položil jsem klobouk na psací stůl a tu nezapálenou cigaretu na střechu klobouku. "Znamená to, že pro mě vzkázala, ačkoli o mně vůbec nic nevěděla?"

Zaťala zuby do rtu, aby nebylo znát, že se jí chvěje. Nevěděl jsem, jestli se bojí nebo zlobí nebo zda jí jen působí obtíže zachovat chlad-ný úřední tón. Ale šťastně zrovna nevypadala.

"Dozvěděla se o vás od ředitele jedné pobočky Kalifornské úvěr-ní banky. Ale ten vás osobně nezná," řekla.

"Tak si vezměte tužku," řekl jsem.

Zdvihla ji ke mně, aby mi ukázala, že je čerstvě ořezaná, jen spustit.

Řekl jsem: "Tak zaprvé jeden z vicepresidentů téže banky. George S. Leake. Je na ústředí. Pak senátor Huston Ogletorpe. Ten by mohl být v Sacramentu nebo ve své úřadovně ve vládní budově v Los Angeles.

Dále Sidney Dreyfus mladší od firmy Dreyfus, Turner a Swayne, advokátní kancelář v paláci pozemkové pojišť'ovny Máte to?"

Psala rychle a hbitě. Přikývla, aniž zvedla hlavu. Světlo tančilo na jejích světlých vlasech.

"Oliver Fry od firmy Fry-Krantz, přístroje na vrtání naftových stud-ní. Sídli na Východní Deváté, v průmyslovém okrese. Potom, je-li libo ještě pár poldíků, napište si Bernieho Ohlse z prokuratury a poručíka detektivního sboru Carla Randalla z ústředí pro vyšetřo-vání vražd. Neračte mít dojem, že by to už mohlo stačit?"

"Nesmějte se mi," řekla. "Dělám jen to, co mám nařizeno."

"Ty poslední dva radši nevolejte, pokud nevíte, jakou práci tady mám dělat," řekl jsem. "Vůbec se nesměju. Ale že máme dneska tep-loučko, co?"

"Na Pasadenu to není ani tak zlé," řekla, vytáhla telefonní se-znam, hodila jej na stůl a pustila se do práce.

Zatímco vyhledávala telefonní čísla a volala na všechny strany, měl jsem čas si ji prohlédnout. Byla bledá, ale takovou přirozenou bledostí, jinak vypadala docela zdravě. Její hrubozrnné měděné pla-vé vlasy nebyly samy o sobě ošklivé, ale měla je na úzké hlavě tak pevně utažené, že skoro ani nevypadaly jako vlasy. Obočí tenké, ne-obvykle rovné a tmavší než vlasy, téměř kaštanové. Její chřípí mělo bělavý, chudokrevný nádech. Bradu měla příliš malou, příliš ostrou a zřejmě málo energickou. Nebyla nalíčena, až na trochu oranžové červeně na rtech, a i té jen poskrovnu. Oči za brýlemi byly obrovské, kobaltově modré s velikými zřítelnicemi a zastřeným pohledem. Úzká víčka dodávala těm očím poněkud orientálního tvaru, vlastně to vy-padalo, jako by měla pleť na obličej od přírody tak napjatou, že jí stahovala oči v koutcích. Celá ta tvář měla jakýsi vyšinutý, neurotic-ký půvab a potřebovala jen šikovně nalíčit, aby byl? nesmírně poutavá.

Na sobě měla plátěné šaty vcelku, s krátkými rukávy a beze všech ozdob. Na holých pažích bylo vidět jemné chmýří a tu a tam nějakou pihu.

Nevšimal jsem si moc toho, co mluvila do telefonu. Všechno, co jí řekli, si zaznamenávala těsnopisem, mrštnými, lehkými tahy tuž-kou. Když skončila, zavěsila telefonní seznam na hák, vstala, přihladila si plátěné šaty k bokům a řekla: "Kdybyste laskavě chvilku počkal -" a vykročila ke dveřím.

Po několika krocích se otočila, vrátila se a přibouchla nejhořejší zásuvku psacího stolu. Pak teprv vyšla z kanceláře. Dveře se zavře-ly. Nastalo ticho. Venku před oknem bzučely včely. Z dálky bylo slyšet vrnění vysavače. Vzal jsem nezapálenou cigaretu z klobouku, vstrčil jsem si ji mezi rty a vstal jsem. Obešel jsem psací stůl a vytáhl tu zásuvku, kvůli které se dívka vrátila.

Ne že by mi po tom něco bylo. To všechno jenom ze zvědavosti. Že měla v zásuvce šikovnou malou pistolku, to se mě přece vůbec netýkalo. Zase jsem zásuvku zavřel a šel si sednout.

Byla pryč asi čtyři minuty. Pak otevřela dveře, zůstala v nich stát a řekla: "Paní Murdocková vás teď přijme."

Šli jsme zase nějakou jinou chodbou, pak dívka otevřela jedno křídlo dvojitých zasklených dveří a ustoupila stranou.

Vešel jsem a dveře se za mnou zavřely

Uvnitř bylo tak šero, že jsem zprvu nerozeznával vůbec nic kro-mě venkovního světla, které tam pronikalo skrze husté keře a síť proti hmyzu. Teprv potom jsem poznal, že ten pokoj je vlastně jakási zasklená veranda, kterou nechali zvenčí úplně obrůst. Byla zařízení lýkovými rohožemi a rákosovým nábytkem. U okna stála rákosová lenoška s prohnutým opěradlem. Byla obložená tolika polštáři, že by se jimi dal vycpat slon, a na ní se rozvalovala žena s vinou sklenicí v ruce. Ještě dřív, než jsem ji pořádně uviděl, ucítil jsem těžký alko-holický pach vína. Konečně si mé oči zvykly na to šero, a tak jsem si ji prohlédl.

Tedy obličje a brady měla požehnaný kus. Měla cínově zbarvené a sveřepě natrvalené vlasy, mocný zoban a veliké

vlhké oči, které se dívaly asi tak tklivě jako dva mokré šutry. Kolem krku měla nějakou kraječku, ale on to byl takový krček, že by se líp vyjímal v atletickém tričku. Šaty měla z šedavého hedvábí. Její tlusté holé paže byly pose-té skvrnami. V uších měla žetové náušnice. Vedle ní stál nízký stolek se skleněnou deskou a na tom stolku láhev portského. Ustrkávala ze sklenice, kterou držela v ruce, dívala se přes ni na mne a neřikala nic. Stál jsem tam. Nechala mě stát, dokud nedopila všechno víno ze sklenice, pak ji postavila na stolek a znovu si nalila. Utřela si rty kapesníkem. Konečně promluvila. Měla zvuchý baryton, který jasně naznačoval, že teď přestává všechna legrace.

"Posaďte se, pane Marlowe. Nezapalujte si tu cigaretu, prosím. Trpím záduchou."

Sedl jsem si do rákosové houpací židle a zastrčil tu pořád ještě nezapálenou cigaretu za kapesník do náprsní kapsy.

"Nikdy jsem nejednala se soukromým detektivem, pane Marlowe."

Nic o nich nevím. Vaše doporučení mi připadají uspokojivá. Kolik účtujete?"

"Zač, paní Murdocková?"

"Jde samozřejmě o zcela důvěrnou záležitost. S policií to nemá nic společného. Kdyby to byla věc policie, zavolala bych policii."

"Účtuju pětadvacet dolarů za den, pan Murdocková. A ovšem výlohy."

"To se mi zdá hodně. Musíte vydělávat spoustu peněz." Zase se napila portského. Nestojím o portské v takovém vedru, ale člověku je milé, když mu dají příležitost s díky je odmítnout.

"Ne," řekl jsem. "Není to moc. Můžete si samozřejmě najmout detektiva za jakoukoli odměnu - právě tak jako advokáta nebo zu-baře. Já nejsem žádná organizace. Pracuju sám a neberu nikdy víc případů najednou. Vystavuju se nebezpečí, někdy i dost značnému nebezpečí, a nepracuju nepřetržitě. Ne, nemyslím, že pětadvacet do-larů za den je příliš mnoho."

"Chápu. A čemu říkáte výlohy?"

"Drobnosti, které se tu a tam vyskytnou. Člověk nikdy neví."

"Já bych radši věděla," řekla kousavě.

"Však se to dozvíte," řekl jsem. "Uvidíte to černé na bílém. Bude-te mít možnost ohradit se, když se vám to nebude zamlouvat."

"A jak velkou zálohu žádáte?"

"Sto dolarů by to spravilo," řekl jsem.

"To taky doufám," řekla, dopila portské a nalila si znovu ještě dřív, než si stačila utřít ústa.

"Od lidí ve vašem postavení, paní Murdocková, zálohu bezpodmínečně nevyžaduju."

"Pane Marlowe," řekla, "já dovedu prosadit svou. Ale nenechte se zastrašit. Protože jestli se zaleknete mne, nebudete mi moc platný."

Přikývl jsem a pustil jsem to druhým uchem ven.

Znenadání se zasmála a pak řihla. Bylo to roztomilé nevtravé řihnutíčko, nic příliš okatého, a předvedla je zcela lehce a nenuceně. "To ta moje záducha," prohodila na půl úst. "Piju tohle víno jako lék. Proto vám je také nenabízím."

Přehodil jsem si nohu přes nohu. Doufal jsem, že to její záduše neublíží.

"Na penězích mi vlastně nesejde," řekla. "Žena v mém postavení musí všechno přepřáčet a časem si na to zvykne."

Doufám, že si svůj honorář zasloužíte. Situace je taková: Bylo mi ukradeno něco velmi cenného. Chci to zpátky, ale chci ještě něco víc. Nepřeji si, aby kvůli tomu byl někdo zatčen. Ukradla to totiž osoba, která se vetřela do mé rodiny - sňatkem."

Otáčela vinnou sklenicí v hrubých prstech a unyle se usmívala v příšeří zastíněného pokoje. "Je to má snacha," řekla.

"Dívka jak z růže květ - a tvrdá jako dubové poleno."

Pohlédla na mne a pojednou jí zablesklo v očích.

"Můj syn je blázen k pohledání," prohlásila. "Ale mám ho velmi ráda. Asi před rokem se úplně pitomě oženil, bez mého souhlasu. To byla čirá nepředloženost, protože je naprosto neschopen vydělat si na živobytí a peníze nemá žádné, kromě toho, co dostane ode mne, a já moc štedrá nejsem. Dáma, kterou si zvolil, nebo spíš která si zvolila jeho, byla zpěvačkou v baru. Říkala si celkem vtípně Miss Linda Belinda. Bydleli v tomhle domě. Nehádali jsme se, protože já nepřipustím, aby se někdo se mnou v mém vlastním domě hádal, ale moc dobře to mezi námi neklapalo. Hradila jsem jejich výlohy, dala jsem každému auto, vyplácela jsem té dámě dostatečnou, ale nijak přemrštěnou sumu na šaty a podobně. Nedivím se, že se jí to tu zdálo nudné. Bezpochyby ji nudil i můj syn. Připadá nudný i mně. Buď jak buď, asi před týdnem se zničehonic sebrala a odešla bez rozloučení, a nenechala nám tu ani svou novou adresu."

Odkáslala si, vytáhla kapesník a utřela si nos.

"Ale jednu věc si vzala s sebou," pokračovala, "totiž jistou minci. Vzácnou zlatou minci, které se říká Brasherův dublon. Byl to nejlepší kus ze sbírky mého muže. Já se o takové věci nezajímám, zato on byl po nich jako posedlý. Po celé ty čtyři roky od jeho smrti jsem se sbírky ani nedotkla. Je nahoře v zamčené ohnivzdorné místnosti ulo-žená v soupravě ohnivzdorných kazet. Je pojištěna, ale já jsem tu ztrátu ještě nehlásila. A nehodlám to udělat, pokud nebudu muset. Jsem si docela jista, že krádež spáchala Linda. Ta mince prý má cenu víc než deset tisíc dolarů. Je to mincovní rarita."

"Ale hodně těžko prodejná," řekl jsem.

"Možná. To nevím. Až do včerejška jsem si nevšimla, že mince chybí. Asi bych na to nepřišla vůbec, nebýt toho, že mě zavolal něja-ký člověk z Los Angeles, který řekl, že se jmenuje Morningstar a je starožitník, a ptal se, jestli je Murdockův Brasher - tak ho jmenoval - na prodej. Náhodou vzal ten telefon můj syn. Řekl, že pokud ví, mince na prodej není a nikdy nebyla, ale ať prý pan Morningstar zavolá někdy jindy a domluví se přímo se mnou. Tehdy se to zrovna nehodilo, protože jsem odpočívala. Ten člověk řekl, že teda ještě zavolá. Můj syn se o tom rozhovoru zmínil slečně Davisové a ta to řekla mně. Nařídila jsem jí, aby tomu starožitníkovi sama zavolala. Ta věc mě tak trochu

zajímala."

Usrkla ještě krápek vína, mávla kapesníkem a odchrchlala si.

"Proč vás to zajímalo, paní Murdocková?" zeptal jsem se, jen aby řeč nestála.

"Kdyby ten člověk byl aspoň trochu renomovaný starožitník, musel by vědět, že ta mince na prodej není. Můj manžel Jasper Murdock ustanovil ve své závěti, že z jeho sbírky nesmí být nic prodáno, zapůjčeno ani zatíženo hypotékou, pokud já budu naživu. Sběrka nesmí být odvezena z tohoto domu, ledaže by dům byl tak vážně poškozen, že by přestěhování bylo nezbytné, a v tom případě by to museli provést ustanovení kurátoři. Můj manžel -" usmála se zlobně - "patrně soudil, že jsem měla o ty jeho plíšky jevit větší zájem, dokud ještě žil."

Venku bylo krásně, sluníčko svítilo, kytky kvetly, ptáci zpívali. Auta uháněla po silnici se vzdáleným, spokojeným bzukotem. V tom šerém pokoji, prosyceném pachem vína, a vedle té nerudné ženské se zdálo všechno trochu neskutečné. Komíhal jsem nohou přehoze-nou přes koleno a čekal.

"Pohovořila jsem si s panem Morningstarern. Jeho celé jméno je Elisha Morningstar a má kancelář v Beliontově paláci v Deváté uli-ci, v centru Los Angeles. Řekla jsem mu, že Murdockova sbírka není na prodej, nikdy na prodej nebyla, a co se mě týče, ani nikdy nebude a že mě udivuje, že to neví. Chvilí chrchlal a žbrblal a pak se mě zeptal, zda by si směl minci prohlédnout. Na to jsem řekla, že sa-možřejmě ne, poděkoval mi dost suše a zavěsil. Podle hlasu to byl starý člověk. Šla jsem se nahoru na tu minci podívat, což jsem neu-dělala už aspoň rok. Mince zmizela ze svého místa v jedné z těch ohnivzdorných kazet."

Neříkal jsem nic. Nalila si další sklenici a zabubnovala tlustými prsty na opěradlo lenošky. "Co jsem si o tom všem pomyslela, to asi uhádnete sám."

Řekl jsem: "Snad to, co se týká pana Morningstara. Někdo mu nabídl minci ke koupi a on ji poznal, nebo se aspoň domníval, že ví, odkud se vzala. Musí to být opravdu velmi vzácná mince."

"To, čemu se říká mincovní rarita, je opravdu vzácnost. Ano, na-padlo mě totéž co vás."

"Jak ji mohl někdo ukrást?" zeptal jsem se.

"Někdo z lidí, kteří bydlí v tomhle domě, docela snadno. Nosím klíče v kabelce a ta se pořád někde povaluje. Byla by úplná hračka zmocnit se na chvíli klíčů, odemknout dveře a skříň a pak je zase vrátit. Pro cizího by to bylo těžké, ale kdokoli z domácích ji ukrást mohl."

"Chápu. A jak jste zjistila, paní Murdocková, že ji vzala vaše snacha?"

"Nezjistila jsem nic - totiž nemám žádné přímé důkazy. Ale vím to docela určitě. Mám tu tři služebné, které jsou u mě už celou řadu let - dávno před tím, než jsem se provdala za pana Murdocka; to bylo teprve před sedmi lety. Zahradník nikdy nepřijde do domu. Šo-féra nemám, protože mě vozí buď syn, nebo sekretářka. Syn minci nevzal za prvé proto, že není takový blázen, aby okrádal vlastní mat-ku, a za druhé proto, že kdyby ji vzal, mohl snadno zabránit, abych se dohovorela s tím starožitníkem Morningstarem. Slečna Davisová - to je prostě směšné. Ta vůbec není ten typ. Je příliš ušlápnutá. Věřte mi, pane Marlowe, Linda je přesně taková ženská, která je schopna provést to už jenom mně na truc, když pro nic jiného. Jistě sám dobře víte, zač tahle sebranka z nočních lokálů stojí."

"Jsou to lidé všeho druhu - jako my ostatní," řekl jsem. "Na vlou-pání asi neukazovalo nic, že ne? Ostatně by to musel být náramně fikaný chmaták, aby nesebral nic víc než jedinou cennou minci, takže vloupání to asi nebude. Ale přesto bych si snad měl tu místnost pro-hlédnout."

Výstříčila na mne bradu a na krčních svalech jí naskočily boule. "Právě jsem vám řekla, pane Marlowe, že Brasherův dublon vzala paní Linda Murdocková, má snacha."

Civěl jsem na ni a ona na mne. Oči měla tvrdé jako cihly na chod-níčku před domem. Setřásl jsem ten pohled a řekl jsem: "Dejme tomu, že máte pravdu, paní Murdocková, ale co v tom případě vlastně ode mne chcete?"

"Za prvé chci tu minci zpátky. Za druhé chci hladký rozvod pro svého syna. A nehodlám si to kupovat. Předpokládám, že víte, jak se takové věci zařizují."

Dorazila načatou sklenici portského a řezavě se zachechtala.

"Možná že jsem o tom už něco slyšel," řekl jsem. "Zmínila jste se, že ta dáma nezanechala svou novou adresu."

Znamená to, že vůbec nevíte, kam se poděla?"

"Přesně tak."

"To by teda bylo zmizení. Ale možná že váš syn ví něco, s čím se vám nesvěděl. Budu si s ním muset promluvit."

Její velká šedivá tvář ztuhla do ještě hrubších vrásek. "Můj syn neví nic. Neví ani, že dublon byl ukraden. Nechci, aby o tom věděl. Až přijde vhodná chvíle, vyřídím si to s ním. Do té doby chci, abyste ho nechal na pokoji. Udělá přesně, co budu chtít."

"Ale vždycky to nedělal," řekl jsem.

"Ten svůj sňatek," řekla jedovatě, "uzavřel v chvilkovém poblouznění. A potom se snažil jednat jako kavalír. Já takové skrupule nemám."

"Uvést takové chvilkové poblouznění ve skutek trvá v Kalifornii tři dny, paní Murdocková."

"Mladý muži, stojíte o tuhle práci, nebo ne?"

"Stojím o ni, pokud se dozvím všechna fakta a budu mít možnost celý případ řešit tak, jak sám uznám za vhodné. Ale nestojím o ni, jestli mi chcete naházet pod nohy hromadu zákazů a nařízení, abych měl oš škobrtat."

Drsně se zasmála. "Tohle je choulostivá rodinná záležitost, pane Marlowe, a musí se řešit s jemnocitem."

"Jestli si mě najmete, budete mít k dispozici veškerý jemnocit, jímž vládnu. Jestli ho nemám dost, tak snad abyste mi tu práci radši nesvěřovala. Já například předpokládám, že nechcete na svou sna-chu ušít nějakou boudu. Na něco takového bych rozhodně dost jemnocitný nebyl."

Zbarvila se jako vařená řepa a už otvírala ústa, jen spustit křik. Ale pak si to rozmyslela, zvedla sklenici s portským a sprovodila ze světa další dávku té své medicíny.

"Hodíte se mi," řekla suše. "Škoda, že jsem vás nepoznala už před dvěma roky, dřív než se s ní oženil."

Nebylo mi docela jasné, co tím mínila, a tak jsem to nechal plavat. Naklonila se ke straně, chvíli šmátrala po klapkách domácího tele-fonu, a když se na druhém konci někdo ohlásil, jenom zavrčela do mluvítko.

Ozvaly se kroky a ta malá nazrzlá blondýnka přicupitala do pokoje se skloněnou hlavou, jako kdyby čekala, že ji někdo jednu trhne.

"Vystavte pro tohoto pána šek na dvě stě padesát dolarů," houkla na ni ta stará fúrie. "A držte jazyk za zuby."

Děvčátko se zardělo až po šíji. "Víte, že nikdy nemluví o vašich záležitostech, paní Murdocková," blekotala. "To přece víte. Ani ve snu by mi nenapadlo"

Otočila se, hlavu pořád skloněnou, a vyběhla z pokoje. Když za-vírala dveře, podíval jsem se na ni pozorně. Drobná ústa se jí chvěla, ale oči měla zuřivé.

"Budu potřebovat fotografii té dámy a nějaké informace," řekl jsem, když se dveře zase zavřely.

"Podívejte se tamhle do zásuvky v psacím stole." Prsteny se za-třpytily v šeru, jak natáhla tlustý šedavý prst.

Přešel jsem přes pokoj, otevřel jedinou zásuvku rákosového psacího stolu a vytáhl fotografii, která ležela na dně prázdné zásuvky tváří nahoru a dívala se na mne chladnými tmavými očima. Zase jsem se posadil s fotografií v ruce a pozorně jsem si ji prohlížel. Tmavé vlasy uprostřed volně rozčísnuté a zlehka stažené dozadu nad pevným čelem.

Široká chladná zpupná ústa se rty jako stvořenými pro polibky. Pěkný nos, ani příliš malý, ani příliš veliký. Celý obličej podložený dobře stavěnými kostmi. Ve výrazu té tváře cosi chybělo. Za starých časů se tomu cosi říkalo noblesa, ale dnes nevím, jak to nazvat. Byla to tvář příliš zkušená a příliš protřelá na svůj věk. Lidé si k ní až moc často dovolovali, a jak před nimi kličkovala, trochu to s tou mazaností přehnal. Ale hluboko pod tím vědoucím výrazem se skrývala prostoduchost malé holčičky, která ještě věří na Mikuláše.

Pokývl jsem nad tou fotografií a strčil jsem si ji do kapsy, soudě, že jsem z ní vyčetl až příliš mnoho, víc, než se vůbec dá poznat z pouhé fotky a ještě k tomu při tak bídném světle.

Dveře se otevřely a dívka v plátěných šatech vešla s tlustou šedou knížkou a plnicím perem v ruce a nastavila paní Murdockové předloktí jako podložku, aby mohla šek podepsat. Pak se s nuceným úsměvem napřímila, paní Murdocková ostře mávla rukou ke mně a dívka vytrhla šek a podala mi jej. Ve dveřích chvíli otálela. Ale nikdo jí nic neřekl, a tak zase tiše vyšla a zavřela za sebou.

Zatřepal jsem šekem, aby oschl, složil jsem jej a zůstal sedět s tím šekem v ruce. "Co mi můžete říct o Lindě?"

"Dohromady nic. Než si vzala mého syna, bydlela ve společném bytě s dívkou, která si říkala Lois Lamour - ta rozkošná jména, co si tyhle holky vybírají! Je to nějaká subreta. Pracovaly v podniku, který se jmenuje Klub Blaženého údolí, někde za bulvárem Ventura. Můj syn Leslie je tam jako doma. Nevím nic o Lindině rodině a poměrech. Jednou se zmínila, že se narodila v Sioux Falls. Předpokládám, že měla nějaké rodiče. Nezajímalo mě to tolik, abych po nich pátrala."

Povídali, že mu hráli. Jako bych ji viděl, jak doluje oběma rukama, hrabe všemi desíti a nakonec nevyšťourá nic než pár hrstí šutru.

"Neznáte adresu té Miss Lamour?"

"Ne. Nikdy jsem ji neznala."

"Myslíte, že ji zná váš syn - nebo slečna Davisová?"

"Zeptám se syna, až přijde. Ale pochybuju. Slečna Davisové se můžete zeptat sám. Ale vím jistě, že ji nezná."

"No dobře. O jiných Lindiných přátelích nevíte?"

"Ne."

"Není vyloučeno, že váš syn se s ní dosud stýká, paní Murdocková - bez vašeho vědomí."

Už zase ji začala polévat ta brunátná barva. Zvedl jsem ruku a pracně vyloudil konejšivý úsměv "Vždyť s ní byl koneckonců přes rok ženatý," řekl jsem. "Musí o ní něco vědět."

"Mého syna vynechte," zavrčela.

Pokrčil jsem rameny a zklamaně zasykl. "Jak račte. Jistě si vzala s sebou svůj vůz. Byl to ten, co jste jí darovala?"

"Ocelové šedý mercury, model 1940, kupé. Slečna Davisová vám může dát poznávací číslo, chcete-li. Nevím, jestli si Linda ten vůz vzala"

"Nevíte náhodou, kolik peněz, jaké šaty a šperky měla s sebou?"

"Peněz moc ne. Nejvýš tak dvě stě dolarů." Těžkopádný úšklebek jí prohloubil vrásky kolem nosu a úst. "Ledaže si, to se ví, našla nového přítele."

"No právě," řekl jsem. "A co šperky?"

"Prsten se smaragdem a brilianty, nepříliš cenný, platinové hodinky značky Longines s rubíny na obruš a velmi pěkný náramek ze zamčeného jantaru, který jsem jí já bláhová sama dala. Je na něm dýmáková spona ze šestadvaceti malých kamenů sestavených do kosočtverce. Měla ovšem i jiné věci. Nikdy jsem si toho moc nevšimla. Oblékala se dobře, ale nijak výstředně. Zaplat' pámbu aspoň za ty malé dary."

Znovu si nalila, napila se a předvedla několik dalších ukázek toho svého polospolečenského říhání.

"Nic víc už mi nemůžete říct, paní Murdocková?"

"Copak toho není dost?"

"Ani zdaleka ne, ale prozatím se tím budu muset spokojit. Když se ukáže, že minci neukradla, vyšetřování skončí, aspoň pokud jde o mě. Platí?"

"O tom si ještě promluvíme," řekla hrubě. "Ale ona ji ukradla, buďte bez starosti. A já nepřipustím, aby jí to jen tak beze všeho prošlo. Zapište si to za uši, mladý muži. A doufám, že jste aspoň z poloviny takový sekáč, na jakého si tady hrajete, protože tyhle dámy z nočních lokálů mívají někdy pěkně vypráskané přátele."

Ještě pořád jsem držel ten složený šek za jeden růžek mezi kole-ny. Vytáhl jsem náprsní tašku a vložil ho do ní, pak jsem

si sáhl pod židli pro klobouk a vstal jsem.

"Já si právě na ty vypráskané potrpím," řekl jsem. "To bývají ti největší prost'áčkové. Podám vám hlášení, až bude co hlásit, paní Murdocková. Nejdřív si asi posvítím na toho starožitníka. To by mohla být stopa."

Nechala mě dojít až ke dveřím a pak houkla na má záda: "Ale k srdci jsem vám moc nepřirostla, co?"

Otočil jsem se s rukou na klíče a ušklíbl jsem se na ni: "A někomu jinému snad ano?"

Zvrátila hlavu nazad, otevřela ústa dokořán a rozchechtala se na celé kolo. Byla právě v nejlepším, když jsem otevřel dveře, vyšel ven a zabouchl je za tím hrubým chlapeckým řehotem. Vrátil jsem se chod-bou a zaklepal na pootevřené dveře sekretářčiny kanceláře, strčil do nich a nahlédl dovnitř.

Měla ruce složené na psacím stole a tvář zabořenou do dlaní. Vzlykala. Otočila hlavu a vzhledla ke mně usazenými očima. Zavřel jsem dveře, postavil se vedle ní a položil jí paži na útlá záda.

"Vzchopte se," řekl jsem. "Měla byste ji spíš politovat. Vzala si do hlavy, že je žena z ocele, a teď by se radši polámala v kříži, než by si dala pohov."

Děvčátko vyskočilo a ucuklo od mé ruky. "Nesahejte na mě," řekla udýchaně. "Prosím vás! Nikdy nedovolím, aby se mě nějaký muž dotkl. A neříkejte takové hrozné věci o paní Murdockové."

Obličej měla zarudlý a celý zmáčený slzami. Bez brýlí vypadaly její oči rozkošně.

Strčil jsem si tu věčně odkládanou cigaretu do úst a zapálil jsem si ji.

"Já - já na vás nechtěla být hrubá," popotahovala. "Ale když ona mě tak ponižuje. A já se tolik snažím jí ve všem vyhovět." Ještě pár-krát popotáhla, vyndala z psacího stolu pánský kapesník, roztřepala ho a utřela si oči. Na volném cípku kapesníku jsem zahlédl mono-gram LM vyšitý fialovou nití. Zůstal jsem na to koukat a vyfoukl kouř z cigarety do rohu pokoje, stranou od dívčích vlasů. "Přejete si něco?" zeptala se.

"Chtěl bych, abyste mi řekla, jaké číslo měl vůz paní Lindy Murdockové,"

"Je to šedý mercury se snímací střechou, model z roku 1940, a má číslo 2X1111."

"Paní Murdocková říkala, že je to kupé."

"To má pan Leslie. Je to stejný ročník a typ a má stejnou barvu. Linda si svůj vůz neodvezla."

"Vida. A co víte o Miss Lamour?"

"Viděla jsem ji jen jednou. Kdysi bydlela s Lindou. Přišla sem s nějakým pánem - panem Vannierem."

"Kdo je to?"

Sklopila oči na psací stůl. "Já - ona s ním jen tak přišla. Já ho neznám."

"No dobrá, a jakpak ta Miss Lois Lamour vypadá?"

"Je to vysoká hezká blondýnka. Velmi - velmi líbivá."

"Chcete říct svádívá?"

"No, ano" zčervenala jako rak, "takovým jemným, kultivovaným způsobem, jestli chápete, jak to myslím."

"Chápu, jak to myslíte," řekl jsem, "ale s tímhle typem jsem to nikdy daleko nepřivedl."

"Tomu věřím," řekla kousavě.

"Víte, kde ta Miss Lamour bydlí?"

Zavrtěla hlavou, že ne. Pečlivě ten objemný kapesník složila a strčila jej do zásuvky ve stole, tam, kde měla tu pistoli.

"Až ho zašpiníte, můžete šlohnout jiný," řekl jsem.

Opřela se v židli dozadu, položila drobné, pěkné ruce na stůl a zpřímila se na mne podívala.

"Na vašem místě bych si tyhle neurvalé manýry nechala zajít, pane Marlowe. Na mě zaručeně neplatí."

"Tak?"

"Tak. A nemohu už odpovídat na žádné další otázky, pokud k tomu nedostanu zvláštní příkaz. Mám tu velmi odpovědné postavení."

"Nejsem neurvalý," řekl jsem. "Pouze mužný."

Vzala tužku a udělala si poznámku do bloku. Pousmála se na mne, už se zase dokonale ovládala.

"Třeba si na mužné muže nepotrpím," řekla.

"Víte, vám straší v myslivně, až radost pohledět," řekl jsem. "Sbohem."

Vyšel jsem z kanceláře, zabouchl jsem za sebou energicky dveře, prošel prázdnými chodbami a tím velikým tichým zasunutým po-chmurným obývacím pokojem a pak hlavním vchodem ven.

Slunce tančilo na teplém trávníku. Nasadil jsem si tmavé brýle a šel jsem zase poplácat černouška po hlavě.

"Bráško, je to ještě horší, než jsem čekal," řekl jsem.

Kameny na pěšině mě pálily skrze podrážky. Vlezl jsem do vozu, nastartoval a odrazil od chodníku.

Malé pískově žluté kupé vyjelo za mnou. Nijak mě to nevzrušilo. Muž, který je řídil, měl na hlavě tmavý placatý slamák se strakatou stuhou a na očích, právě tak jako já, tmavé brýle. Jel jsem zpátky do města. Když jsem zastavil na červenou o dvanáct ulic dál, bylo to pískově žluté kupé pořád ještě za mnou. Pokrčil jsem rameny a jen tak z recese jsem proklíčkoval kolem několika domovních bloků. Kupé se mi drželo pořád v patách. Zahnul jsem do ulice lemované ohromnými pepřovníky, udělal rychlou otáčku a zastavil u chodníku.

Kupé právě obežele zahýbalo kolem rohu. Plavá hlava pod kakaovým slamákem se stuhou potištěnou tropickým vzorkem se ke mně ani nepootočila. Kupé pokračovalo v krasojízdě a já se vrátil na Arroyo Seco a ujížděl dál směrem k Hollywoodu. Několikrát jsem se bedlivě rozhlédl, ale to kupé jsem už neviděl.

3

Měl jsem kancelář v paláci Cahuenga, dvě malé místnosti v pátém poschodí zadního traktu. Jednu místnost jsem nechával otevřenou, aby se tam mohl trpělivý klient posadit a počkat, pro případ, že bych náhodou nějakého trpělivého klienta měl. Na dveřích byl bzučák, který se dal zapínat a vypínat z mé soukromé myslivny

Podíval jsem se do čekárny. Nebylo tam nic než zápach prachu. Otevřel jsem ještě jedno okno, odemkl spojovací dveře a vešel do druhé místnosti. Tři obyčejné tvrdé židle a jedna otáčecí, psací stůl se skleněnou deskou, pět zelených kartoték, z nichž tři plné ničeho, na zdi kalendář a zarámovaná licence, telefon, umyvadlo ve skřínce z mořeného dřeva, věšák, koberec jen takový, aby podlaha nebyla holá, a dvě otevřená okna se síťovými záclonami, které se vzdouvaly a klesaly jako rty spícího bezzubého dědka.

Tytéž krámy, co jsem tam měl už vloni a předloni. Ani krásné, ani veselé, ale přece jen lepší než stan někde pod smrskem. Pověsil jsem kabát a klobouk na věšák, umyl jsem si obličej a ruce ve studené vodě, zapálil si cigaretu a hodil telefonní seznam na psací stůl. Adresa Elishy Morningstara byla Belfontova budova, kancelář číslo 829, Západní Devátá ulice 422. Opsal jsem si ji a taky telefonní číslo, které k ní patřilo, a už jsem sahal po sluchátku, když jsem si vzpomněl, že jsem nezapojil bzučák na dveřích čekárny. Sáhl jsem na roh psacího stolu a stiskl knoflík a bzučák se ihned ozval. Někdo právě otvíral dveře do kanceláře.

Otočil jsem blok popsaným listem dolů a šel se podívat, s kým mám tu čest. Byl to štíhlý, vysoký, nafuněný týpek v bídlicově še-dém tropikovém obleku a černobílých botách, v matně nažloutlé košili s kravatou s ozdobným kapesníkem stejné bledě modré barvy. V černobílé rukavici z hlazené vepřovice držel dlouhou černou ciga-retovou špičku a ohrnoval nos nad starými časopisy na nízkém stolku, nad mými židlemi a ošumělým kobercem a vůbec nad tou celkovou atmosférou místa, kam se prachy moc nehrnou.

Když jsem otevřel spojovací dveře, udělal vpravo v bok a zadíval se na mne párem poněkud zasněných bledých očí, které mu seděly těsně u tenkého nosu. Pleť měl osmahlou sluncem, narudlé vlasy ulíz-nuté dozadu na úzké lebce a knírek tenký jako čára a o hodně červenější než vlasy.

Prohlížel si mě beze spěchu a taky bez zvláštního upokojení. De-likátně vyfoukl oblak kouře a promluvil skrze něj s mírným pohrdáním:

"Vy jste Marlowe?"

Přikývl jsem.

"Jsem trochu zklamán," řekl. "Očekával jsem nějakého pišišvora se špínou za nehty."

"Jen vstupte dál," řekl jsem. "Můžete sršet vtípem i vsedě."

Když jsem mu přidržel dveře, prošel kolem mne a prostředníkem volné ruky odcvrkl popel z cigarety na podlahu. Posadil se proti mně k psacímu stolu na židli pro zákazníky, sundal si z pravé ruky rukavici, složil ji spolu s tou druhou, kterou měl už svlečenou, a po-ložil je obě na psací stůl. Výklepl vajgla z té dlouhé černé špičky, rozrýpal sirkou oharek, až přestal čadit, nasadil si do špičky jinou cigaretu a zapálil ji širokou mahagonově hnědou zápalkou. Posléze se zabořil do židle s úsměvem znuděného aristokrata.

"Všechno v uspokojivém stavu?" informoval jsem se. "Tep a dý-chání normální? Nechtěl byste studený obklad na hlavu nebo tak něco?"

Neohrnul rty, protože je měl ohnuté, už když vešel. "Soukromý detektiv," řekl. "Jakživ jsem ještě žádného neviděl.

Pochybné zaměst-nání, vidíte? Čenichání skrz klíčové dírky, rozvířování skandálů a tak podobně."

"Račte tu být obchodně," zeptal jsem se, "nebo jste mě pouze přišel vyprostit z mravního bahna?"

Jeho úsměv byl tak utahaný jako tlustá dáma na hasičském bále.

"Mé jméno je Murdock. To by vám snad mohlo být maličko po-vědomé."

"Dorazil jste sem v rekordním čase, to se vám musí nechat," řekl jsem a začal jsem si nácipávat lulku.

Bedlivě mě přitom pozoroval. Řekl pomalu: "Soudím, že si vás matka najala na nějakou práci. Dala vám šek."

Dokončil jsem nácipávání lulky, přidržel k ní zápalku, zatáhl jsem a opřel se dozadu, abych vyfoukl kouř doprava k otevřenému oknu. Neřikal jsem nic.

Naklonil se trochu víc kupředu a řekl vážně: "Vím, že mlčenlivost patří k vašemu řemeslu, ale já nehádám, vím, co říkám. Prozradil mi to jeden malý červíček, docela obyčejný zahradní červ, po kterém kdekdo šlape, ale on se přece jakžtakž udržuje při životě - zrovna jako já sám. Náhodou jsem se o vás dozvěděl hned, jak se za vámi zavřely dveře. Stačí vám to jako vysvětlení?"

"I jo," řekl jsem. "Kdybych teda vůbec o nějaké vysvětlení stál."

"Mám za to, že jste dostal za úkol najít mou ženu."

Odfíkl jsem si a zazubil se na něho přes lulku.

"Marlowe," řekl ještě důtklivěji, "dělám co můžu, ale moc pochy-buju, že bych si vás mohl někdy oblíbit."

"Jsem zdrcen," řekl jsem, "hroutím se žalem a bolestí."

"A jestli mi nezazlíte upřímné slovo, můžu vám říct, že toho ost-rého hocha hrajete úplně blbě."

"Že právě vy o mně takhle smýšlíte, to je kruté."

Zase se opřel dozadu a chmurně na mne zíral bledýma očima. Zavrtěl se, ale nemohl se uvelebit. Už spousta lidí se marně snažila na té židli pohodlně uvelebit. Jednou bych ji měl vyzkoušet sám. Možná že mi kazí kšefty.

"Proč chce matka Lindu najít?" zeptal se pomalu. "Nemohla ji ani cítit. Abyste rozuměl, matka nemohla ani cítit Lindu.

Linda se k matce chovala docela slušně. Co o ní soudíte?"

"O vaší matce?"

"Ovšem. S Lindou jste se přece ještě nesetkal, že ne?"

"Ta sekretářka vaší matky by si měla uvědomit, že její místo visí na vlásku. Moc si pouští pusy na špacír."

Prudce zavrtěl hlavou. "Matka se o tom nedozví. A vůbec, matka by se bez Merle nedokázala obejít. Potřebuje někoho, na kom si může vylévat vztek. Věčně ji okřikuje a třeba jí dá i facku, ale nemohla by bez ní být. Co si o ní myslíte?"

"Celkem pěkná - takovým tím starosvětským stylem."

Zamračil se. "Ptal jsem se na matku. Merle je docela prosté děv-čátko, to vím."

"Vy máte takový postřeh, že člověk žasne," řekl jsem.

Vypadal překvapeně. Téměř zapomněl odklepnout nehtem popel z cigarety. Ale jen téměř. Dal si nicméně dobrý pozor, aby ani kou-sek nespadol do popelníku.

"Co si myslíte o matce?" opakoval trpělivě.

"Ostřílená jako chrabrý válečný oř," řekl jsem. "Srdce ze zlata, ale to zlato je hezky hluboko zakopané."

"Ale proč chce najít Lindu? Nemůžu to pochopit. A dokonce za to utrácí peníze. Matka nenávidí utrácení. Je přesvědčena, že peníze jsou její tělo a krev. Proč chce najít Lindu?"

"Nemám ani tušení," řekl jsem. "Kdo vůbec říká, že to chce?"

"No přece vy jste to naznačoval. A Merle -"

"Merle je zkrátka romantická žába. Vymyslela si to. Ta má vůbec nápady, dokonce si utírá nos do mužského kapesníku. Nejspíš do vašeho."

Zarděl se. "To je hloupost. Podívejte, Marlowe, prosím vás, měj-te rozum a naznačte mi aspoň, oč jde. Nemám bohužel moc peněz, ale myslím, že by dvě stovky -"

"Měl bych vám vrazit jednu do zubů," řekl jsem. "A vůbec já s vámi nesmím mluvit. To je rozkaz."

"Ale proč, kristepane?"

"Neptejte se mě na věci, které nevím. Nemůžu vám na to odpovědět. A neptejte se mě na věci, které vím, protože vám na to nechci odpovédět. Spad jste z višně? Když chlápek od mého fochu dostane nějakou fušku, myslíte, že chodí po světě a vykládá rozumy každé-mu, kdo se ho na něco zeptá?"

"No ale to už aby se svět zbořil, když chlápek od toho vašeho fochu odmítne dvě stě dolarů," řekl kousavě.

Ani tohle mě nemohlo rozházet. Zvedl jsem tu jeho širokou maha-gonovou zápalku z popelníku a podíval se na ni. Měla žluté hrany a něco na ni bylo vytištěno. ROSEMONT H. RICHARDS 3 zby-tek zápalky shořel. Přelomil jsem zápalku vpůli, stiskl obě polovičky dohromady a odhodil ji do koše na papír.

"Miluju svou ženu," řekl znenadání a vycenil na mne hrany ost-rých bílých zubů. "Zní to pitomě, ale je to pravda."

"Romeové ještě pořád nevymřeli."

Nepřestával na mne cenit zuby a cedil skrz ně slova: "Ona mě nemiluje. A já taky nevím, proč by měla. Moc to mezi námi neklapa-lo. Byla zvyklá na hodně rušný život. A u nás se, to se ví, jaksepatří nudila. Nehádali jsem se. Lindu hned tak něco nerozhází. Ale pravda je, že si v manželství se mnou moc zábavy neužila."

"Jste příliš skromný," řekl jsem.

V očích se mu zablýsklo, ale ze svých vybraných způsobů neslevil.

"To nebylo moc chytré, Marlowe. Dokonce ani originální. Po-slyšte, vy vypadáte jako docela slušný chlápek. Já vím, že má matka nevysolí dvě stě padesát babek jen tak pro nic za nic. Možná že vů-bec ani nejde o Lindu. Třeba za tím vězí něco jiného. Možná -" odmlčel se a pak pokračoval velmi pomalu, dívaje se mi upřeně do očí - "možná že je v tom Morný."

"Copak o to, možné to je," pravil jsem bodře.

Zvedl rukavice, plácl s nimi do psacího stolu a pak je zase položil. "Dostal jsem se do maléru, jen co je pravda," řekl.

"Ale myslel jsem, že matka o tom neví. Morný jí musel zavolat. Slíbil mi, že to neudělá."

Šlo to jak po másle. Řekl jsem: "Kolikpak mu visíte?"

Ale tak hladce to zas nešlo. Znovu mě začal podezírat. "Jestli jí zavolal, tak jí to jistě řekl. A v tom případě by to pověděla vám," řekl upjatě.

"Možná že vůbec o Morného nejde," řekl jsem s pocitem, že si nutně potřebuju kopnout panáka. "Třeba je to celé kvůli kuchařce, která se spustila s ledařem. Ale kdyby přece šlo o Morného - tak kolik to dělá?"

"Dvanáct tisíc," řekl se sklopenýma očima a začervenal se.

"Vyhrožuje vám?"

Přikývl.

"Poradte mu, ať si trhne nohou," řekl jsem. "Co je to vůbec za chlapa? Rabiját?"

Vzhlédl zase ke mně s odhodlanou tváří. "Myslím že ano. Mám za to, že tihle hoši jsou všichni stejní. Hrával padouchy ve filmech. Je tak trochu přisprostle hezký a děvkař. Ale nemyslete si, Linda u něho jenom pracovala, zrovna tak jako číšníci nebo kapela. A jestli ji bu-dete hledat, čeká vás pořádná fuška."

Zdvořile jsem se na něho ušklíbl.

"Proč by mělo být tak těžké ji najít? Snad není zakopaná na dvor-ku za domem?"

Vstal a v bledých očích mu blýsklo hněvem. Jak tam stál trochu nakloněný nad psací stůl, švihl najednou docela šikovně pravou rukou a vytasil se s malou automatickou pistolkou ráže asi 25, se stříenkou z ořechového dřeva. Vypadala jak rodná sestra té, kterou jsem viděl v zásuvce Merlina psacího stolu. Hlaveň vyhlížela dost nebez-pečně, když tak na mne zívala. Ani jsem se nepohnul.

"Jestli si někdo dovoli otravovat Lindu, bude se muset nejdřív vypořádat se mnou," řekl chrtavě.

"To by snad nebyl takový problém. Ale měl byste si obstarat něja-kou bytelnější bouchačku - ledaže si s ní chcete jenom odhánět mouchy"

Zastrčil zase pistoli do vnitřní kapsy. Pohlédl mi tvrdě přímo do očí, sebral rukavice a zamířil ke dveřím.

"S vámi není rozumná řeč, škoda času," řekl. "Nedovedete nic jiného než vtipkovat."

Řekl jsem: "Počkejte chvílku," vstal jsem a obešel psací stůl. "Ra-dil bych vám, abyste se o tomhle rozhovoru své matce nezmiňoval, když pro nic jiného, tedy aspoň z ohledu na to děvčátko."

Přikývl. "Dozvěděl jsem se od vás tolik, že to opravdu nestojí za zmínku."

"A netahal jste mě za nos, když jste říkal, že Mornymu visíte těch dvanáct tisíc?"

Sklopil oči, pak vzhlédl, pak se opět podíval na zem. Řekl: "Ten, kdo by dokázal vyždímat z Alexe Morného dvanáct táců, by musel mít jinšího Filipa, než mám já."

Stál jsem docela těsně u něho. Řekl jsem: "Abyste věděl, nevěřím vám, že si děláte starosti o svou ženu. Mám dojem, že víte, kde je. Vůbec vás neopustila. Zkrátka zdrhla před vaší matí."

Zdvihl oči a natáhl si jednu rukavici. Neřikal nic.

"Snad si sežene místo," řekl jsem. "A vydělá dost, aby vás uživila."

Znovu se podíval na podlahu, otočil tělem doprava a zaťatou rukou v rukavici opsal strnulý, toporný oblouk vzhůru. Odstranil jsem svou bradu z cesty, chytil jsem ho za zápěstí, pomalu jsem mu přitiskl ruku na prsa a celou váhou se o ni opřel. Klouzl po podlaze kousek dozadu a začal ztěžka oddychovat. Zápěstí měl docela tenké. Objal jsem je prsty kolem dokola.

Stáli jsme tam a dívali se jeden druhému do očí. Oddechoval jako opilec otevřenými ústy, zuby vyceněné. Na tvářích mu naskočily ku-laté jasně červené skvrny. Pokoušel se vyrvat mi tu ruku, ale já se do něho opíral takovou silou, že musel ještě o krůček couvnout, aby se mohl vzepřít. Naše obličejové byly teď jen docela malý kousek od sebe.

"Jak to, že vám táta neodkázal žádné peníze," posmíval jsem se mu. "Nebo jste to už stačil všechno rozfofrovat?"

Zasykl mezi zaťatými zuby, nepřestává sebou cloumat: "Sice vám po tom houby je, ale jestli mluvíte o Jasperu Murdockovi, tak to nebyl můj otec. A neměl mě v lásce a neodkázal mi ani zlámanou grešli. Můj otec se jmenoval Horace Bright, a když přišel o všechno při krachu na burze, skočil z okna své kanceláře."

"Tahat z vás rozumu je hračka," řekl jsem. "Ale nic světoborného z toho nepojde. Promiňte mi ty mé řeči, že vás bude vaše žena žít. Chtěl jsem vás jen našňupnout."

Pustil jsem jeho ruku a o krok jsem ustoupil. Ještě pořád rychle a těžce dýchal. V očích, které se dívaly do mých, mu plápolal vztek, ale hlas nezvyšoval.

"No, to se vám podařilo. Jestli jste spokojen, tak abych snad už šel."

"Prokázal jsem vám laskavost," řekl jsem. "Ten, kdo nosí u sebe pistolí, se nesmí tak lehce urážet. Být vámi, tak ji někam zahodím."

"To je moje věc," řekl. "Mrzí mě, že jsem vás chtěl praštit. Ale stejně by to asi moc nebolelo."

"Nic se nestalo."

Otevřel dveře a vyšel ven. Jeho kroky doznívaly v chodbě. Další pošukanec. Poklepával jsem si kloubem prstu o zuby do taktu s ohlasem jeho kroků, tak dlouho, dokud jsem je slyšel. Pak jsem se vrátil k psacímu stolu, pohlédl na blok a zvedl sluchátko.

4

Zvonek na druhém konci linky třikrát zazvonil a pak se dívčí, poněkud dětinský hlásek procedil žvancem žvýkačky a řekl: "Dobré jitro. Zde je kancelář pana Morningstara."

"Je starý pán přítomen?"

"Kdo volá, prosím?"

"Marlowe."

"Pan Morningstar vás zná, pane Marlowe?"

"Zeptejte se ho, jestli by chtěl koupit nějaké staré americké zlatáky."

"Okamžik, prosím."

Nastala přestávka, jaká je obvykle zapotřebí, než se takový dědu-la zahrabaný ve své kanceláři dá přesvědčit, že ho někdo volá k telefonu. V aparátu to cvaklo a ozval se mužský hlas. Hodně suchý hlas. Dalo by se dokonce říct vyprahlý.

"U telefonu Morningstar"

"Slyšel jsem, že jste volal paní Murdockovou z Pasadeny, pane Morningstare. Kvůli jistě minci."

"Kvůli jistě minci," opakoval. "Ach tak. A oč jde?"

"Pokud vím, měl jste zájem o koupi dotyčné mince z Murdockovy sbírky."

"Ach tak. A kdo jste vy, pane?"

"Philip Marlowe, soukromý detektiv. Pracuji pro paní Murdockovou."

"Ach tak," řekl už potřetí. Opatrně si odkašlal. "A o čem jste se mnou chtěl mluvit, pane Marlowe?"

"O té minci."

"Mně však bylo řečeno, že není na prodej."

"Ale přesto bych si s vámi o ni chtěl promluvit. Mezi čtyřma očima"

"Chcete říct, že si to paní Murdocková rozmyslela a že ji prodá?"

"Ne."

"V tom případě je mi líto, ale nechápu, co ode mě chcete, pane Marlowe. O čem bychom měli spolu hovořit?" Ted' zněl jeho hlas pořádně.

Vytáhl jsem eso z rukávu a s ležérním půvabem jsem je hodil na stůl. "To máte tak, pane Morningstare, vy jste přece věděl, že ta mince na prodej není, už když jste paní Murdockovou volal."

"Zajímavé," řekl pomalu. "A jakpak?"

"Jako odborník jste to nemohl nevědět. Je veřejně známo, že Murdockova sbírka nesmí být prodána za života paní Murdockové."

"Hm," řekl. "Ehm." Pak bylo ticho. Potom: "Ve tři hodiny," řekl nikoli úsečně, ale rychle. "Budu vás očekávat zde ve své kanceláři. Snad víte, kde to je. Hodí se vám to?"

"Přijdu," řekl jsem.

Zavěsil jsem, znovu jsem si zapálil lulku a jen jsem tak seděl a díval se do zdi. Obličej mi celý strnul přemýšlením nebo čím to vlastně člověku trne obličej. Vytáhl jsem fotografii Lindy Murdockové z kapsy, chvíli jsem na ni civěl, pak jsem

usoudil, že to je konec-konců docela všední tvář a zamkl tu fotku do psacího stolu. Vytáhl jsem druhou Murdockovu zápalku z popelníku a prohlédl si ji. Na téhle byl nápis: TOP ROW W. D. WRIGHT 36.

Hodil jsem ji zpátky do popelníku a dumal jsem, co by na tom mohlo být zajímavého. Třeba to je stopa.

Vytáhl jsem z náprsní tašky šek od paní Murdockové, podepsal jej, vyplnil ústřížek a šek na výplatu, vyndal z psacího stolu svou šekovou knížku a všechno jsem to spojil gumovou páskou a strčil do kapsy.

Jméno Miss Lamour nebylo uvedeno v telefonním seznamu.

Vytáhl jsem na psací stůl oborový telefonní seznam a opsal jsem si čísla asi půl tuctu divadelních agentur, které byly vytištěny největším písmem, a po řadě jsem je zavolal. Všechny měly jasné, příjemné hlásky a vyptávaly se na moc věcí, ale buď nic nevěděly, nebo nechtěly nic prozradit o subretě jménem Miss Lois Lamour.

Zahodil jsem soupis do koše a zavolal Kennyho Hasta, kriminál-ního reportéra z Chronicle.

"Co víš o Alexovi Mornym?" zeptal jsem se ho, když jsme si od-byli úvodní plky.

"Je majitelem náramně hogo fogo lokálu a herny v Blaženém údolí, asi dvě míle od dálnice směrem k horám. Býval kdysi u filmu. Jako herec stál za bačkoru. Zřejmě má mocnou protekci. Zatím jsem ještě neslyšel, že by někoho zastřelil na veřejném náměstí v pravé poledne. Vlastně ani v jinou denní dobu, když se to tak vezme. Ale vsadit bych si na něho nechtěl."

"Nebezpečný chlápek?"

"Řekl bych, že ano, kdyby se dostal do úzkých. Všichni tihle hoši chodí občas do kina, a tak mají pojem, co se na šéfa nočního podniku sluší a patří. Drží si tělesnou stráž, a to je opravdu figura za všechny drobné. Jmenuje se Eddie Prue, je přes metr devadesát dlouhý a hu-bený jako poctivé alibi. Na jednom oku má cink po zranění ve válce."

"Je Morny nebezpečný ženám?"

"Nech si ty viktoriánské frky, stará vojno. Ženy v tom žádné ne-bezpečí nevidí."

"Znáš dívku, která si říká Lois Lamour a prý je to nějaká subreta? Vysoká, nápadná blondýna, jak jsem slyšel."

"Neznám. A podle toho, jak ji líčíš, mám čeho litovat."

"Nebud' labuť. Znáš někoho, kdo se jmenuje Vannier? Žádný z těchhle lidí není v telefonním seznamu."

"Neznám, ale mohl bych se zeptat Gertieho Arbogasta, jestli mě chceš ještě jednou zavolat. Ten zná veškerou barovou aristokracii. A kdejakého gaunera."

"Díky Kenny. Zavolám tě znovu. Asi za půl hodiny?"

Řekl, že beze všeho, a zavěsili jsme. Zamkl jsem kancelář a šel.

Ve výklenku na konci chodby stál světlovlasý mladík v hnědém obleku a v slamáku kakaové barvy s pentlí žlutě a hnědě vzorova-nou, opíral se o zeď a četl večerník. Když jsem šel kolem něho, zív, zastrčil noviny do podpaží a napřímil se.

Do výtahu vstoupil zároveň se mnou. Jen taktak udržel oči ote-vřené, tak byl chudák unavený. Vyšel jsem na ulici a zamířil o jeden blok dál do banky, abych tam deponoval šek a vybral si trochu drob-ných na útratu. Odtamtud jsem zašel do baru u Tygřího ocasu, posadil se do mělkého boxu, vypil jsem si jeden martini a snědl chlebiček. Muž v hnědém se postavil na konec barového pultu, popíjel coca-colu, tvářil se otráveně, rovnal si mince na pultu do sloupečku a dával pozor, aby ležely pěkně jedna na druhé. Už zase měl na nose ty tma-vé brýle. Což ho činilo neviditelným.

Pojídal jsem chlebiček tak pomalu, jak jen bylo možné, a pak jsem zašel k telefonní budce, která byla na druhém konci barové-ho pultu. Muž v hnědém rychle otočil hlavu a honem ten pohyb zamaskoval tím, že zvedl sklenici. Vytočil jsem znovu číslo Chronici u.

"Tak to by bylo," řekl Kenny Haste. "Gertie Arbogast říká, že Morny se s tvojí dovádívou blondýnkou nedávno oženil. S tou Lois Lamour. Vanniera nezná. Říká, že Morny si pořídil barák venku za Bel-Airem, takové bílé stavení na Stillwood Crescent Drive, asi pět ulic na sever od bulváru Sunset. Gertie říká, že ho koupil od jedno-ho zkrachovalého pracháře, Arthura Blake Pophama, kterého zašili kvůli nějaké zlodějně na poště. Pophamův monogram je pořád ješ-tě na vratech. A nejspíš i na toaletním papíru, říká Gertie. On to prý byl takový snob. No a to je tak dalece všechno, co víme."

"Nikdo by si nemohl přát víc. Mockerát děkuju, Kenny"

Zavěsil jsem, vyšel z budky a uviděl, jak se ty tmavé brýle nad hnědým oblekem a pod kakaovým slamákem po mně ohlédly a pak honem uhnuły.

Bleskově jsem se otočil a prošel létacími dveřmi do kuchyně a skrze kuchyň do uličky za domem a tou uličkou asi o čtvrt bloku dál, k zadní části parkoviště, kde stál můj vůz.

Žádnému pískově žlutému kupé se nepodařilo pověsit se mi na paty, když jsem vyjížděl směrem na Bel-Air.

Stillwood Crescent Drive se lině zatáčela od bulváru Sunset na sever hodný kus za golfovým hřištěm belairského sportovního klu-bu. Celá ulice byla lemována zdmi a ploty přepychových sídel. Některé zdí byly vysoké, jiné nízké, některé měly ozdobné železné mříže, ale byly tu i trochu staromódní domy, které se spokojily s vysokými ži-vými ploty. Vedle vozovky nebyl žádný chodník. V téhle čtvrti nikdo nechodí pěšky, dokonce ani pošťák.

Odpůldne bylo horké, ale ne tak dusné jako v Pasadeně. Vzduch byl prosycen ospalou vůní květin a slunce, za živými ploty a zdmi jemně šuměly postřikovače a bystře vrčely žací strojky, které zlehka přejížděly po svěžích a sebevědomých trávnicích.

Jel jsem pomalu do kopce a díval jsem se na monogramy na vra-tech. Ten chlápek se jmenoval Arthur Blake Popham. Jeho iniciály jsou A B P. Našel jsem je až téměř na vrcholu kopce, vyvedené zla-tem na černém štítu nad otevřenými vraty, za nimiž bylo vidět příjezdovou cestu, vydlážděnou černými deskami z umělé hmoty.

Dům byl jiskřivě bílý a vypadal jako zbrusu nový, ale park okolo něho byl hodně vzrostlý. V tomhle okolí se vyjímal celkem skromně, neměl víc než takových čtrnáct pokojů a nejspíš jen jeden plovací bazén. Zeď okolo zahrady byla

nížká, zbudovaná z cihel spojova-ných cementem, který vyplňoval spáry a byl bíle omalovaný. Nahoře byla ta zeď ukončena nízkou mříží černě natřenou. Jméno A. P. Morny bylo napsáno na veliké stříbrné schránce na dopisy, připevněné na vrátka pro dodavatele.

Zaparkoval jsem vůz na ulici a po té černé příjezdové cestě jsem došel k postranním dveřím, jejichž zářivě bílý nátěr byl postříkán pestrými odlesky, které na ně vrhala barevná skleněná stříška nad nimi. Zaklepal jsem velikým bronzovým klepátkem. Vzadu vedle domu šofér právě umýval cadillac.

Dveře se otevřely a Filipínek s nevlídným kukučem, oblečený v bílém plášti, se na mne pohrdlivě ušklíbl. Dal jsem mu navštívenku.

"K paní Mornyové," řekl jsem.

Zavřel dveře. Čas se vlekl jako vždycky, když jdu někoho navštívit. Voda, která stékala na cadillac, chladivě zurčela. Šofér byl takový ouřepek v jezdeckých kalhotách a kožených kamaších a v propocené košili. Vypadal jako přerostlý žokej, a když myl auto, sykavě si po-hvizdoval, zrovna tak jako podkoní, když hřebelcuje koně.

Kolibřík s červeným hrdélkem slétl na purpurově rudý keč vedle dveří, rozkomíhal trochu ty dlouhé rourovité květy a odfrčel tak rych-le, jako kdyby se prostě vypařil do vzduchu.

Dveře se otevřely a Filipínek mi strkal zpátky mou navštívenku. Nevzal jsem si ji.

"Co chcete?"

Byl to ostrý křaplavý hlas, jako když někdo chodí po špičkách přes hromadu vaječných skořápek.

"Chci mluvit s paní Mornyovou."

"Není doma."

"To jste nevěděl, když jsem vám tu vizitku dával?"

Rozevřel prsty a navštívenka se snesla třepotavě k zemi. Zakřenil se a vycenil na mne ukázkou důkladné, leč laciné zubařské práce.

"Já vím, když ona poví."

Zavřel mi dveře před nosem, a nijak příjemně.

Zvedl jsem navštívenku a zamířil kolem domu tam, kde ten šofér postříkoval cadillac a otíral z něho bláto velikou houbou. Měl červe-né, naběhlé oči a vlasy žluté jako kukuřice. Z koutku úst mu utahaně visela cigareta.

Vrhl na mne rychlý postranní pohled, který prozrazoval, že se musí zuby nehty držet, aby se nemíchal do věcí, po nichž mu nic není. Řekl jsem:

"Kdepak máte šéfa?"

Cigareta se mu zakomíhla v ústech. Proud vody nepřestával jem-ně dorážet na lak vozu.

"Zeptej se v domě, hošánku."

"Už jsem se ptal. Zabouchli mi dveře před nosem."

"Srdce mi nad tebou krvácí, hošánku."

"A kde bych našel paní Mornyovou?"

"Nebudu se vopakovat, hošánku. Koukej, já si tady hledím jen své práce. Prodáváš něco?"

Přistrčil jsem mu svou vizitku tak, aby si ji mohl přečíst. Tento-krát to byla obchodní navštívenka. Odložil houbu na stupátko a hadici na cementovou podlážku. Překročil proud vody, aby si utřel ruce o ručník, který visel vedle dveří garáže. Vylovil z kalhot zápalku, rozškrtl ji a zvrátil hlavu dozadu, aby zapálil toho vajgla, který mu čouhal z obličeje. Šlehl lišáckýma očima na obě strany, trhl hlavou a zacouval za vůz. Šel jsem za ním.

"Jakpak vypadá tvoje konto na mimořádný výdaje?" zeptal se při-tlumeným obezřelým hlasem.

"Tloustne samou nečinností."

"Za takovejch pět vočí by mi to možná začalo kapku myslet."

"Nerad bych, aby ses strhal námahou."

"Za deset bych zapěl jako čtyry kanárce za doprovodu havajský kytary."

"Já si na takové fajnové muzicírování nepotrpím," řekl jsem.

Naklonil hlavu na stranu. "Tak řekni své slovo, hošánku."

"Nerad bych, abys přišel o místo, kamaráde. Nechci vědět nic víc, než jestli je paní Mornyová doma. Stojí to za víc než za dolar?"

"Vo můj flek se nestarej, hošánku. Já to tady mám tutově vy-žehlený."

"U Mornyho - nebo u někoho jiného?"

"Tohle chceš vědět za ten samej dolar?"

"Za dva."

Prohlédl si mě. "Nepracuješ náhodou pro něho?"

"No samo."

"Lžeš."

"No samo."

"Naval ty dvě babky," vyštěkl.

Dal jsem mu dva dolary.

"Je vzadu v zahradě s přítelem," řekl. "A s náramně vypečeným. Když si ženská pořídí přítele, co pendrek dělá, a mužička, kterej maká vostopéro, tak je zavopatřená jedna báseň, chápeš?" Zamžou-ral na mne.

"A ty budeš co nevidět zaopatřený někde v příkopě."

"Kdepak já, chlapečku. Já mám za ušima. Já to s nima umím vá-let. Vometal jsem se kolem těchhle paďourů celej život." Zamnul obě dolarové bankovky mezi dlaněmi, foukl na ně, složil je po délce a ještě napříč a zastrčil je do kapsičky těch svých rajtek.

"To byl jenom předkrm," řekl. "A jestli teďka vysolíš ještě pět -"

Dostí veliký světlý kokršpaněl vyrazil kolem cadillacu, maličko se smekl po mokřem cementu, lehce se odrazil, skočil mi všemi čtyřmi na žaludek a stehna, olízl mi obličej, dopadl na zem, oběhl mi kolem nohou, posadil se mezi ně, vyplázl jazyk, jak nejdál mohl, a začal hekat.

Překročil jsem ho, opřel jsem se o vůz a vytáhl kapesník.

Mužský hlas zavolal: "Pojď sem, Heathcliffe, sem, Heathcliffe!" Na tvrdé pěšině zazněly kroky.

"To je Heathcliff," řekl šofér nevrle.

"Heathcliff?"

"No hernajs, člověče, tak říkaj tomu psovi."

"Snad tu nejsme na Větrné hůrce?" zeptal jsem se.

"Co to zas meleš za nesmysly," zavrčel. "A teď majzla - někdo se sem šine."

Zvedl houbu a hadici a znovu se pustil do umývání vozu. Odstou-pil jsem od něho. Kokr mi hned zas vběhl pod nohy, div mě neporazil.

"Sem, Heathcliffe," zavolal ten mužský hlas teď hlasitěji a ve vstup-ním oblouku mřížového loubí, obrostlého popínavými růžemi, se objevil muž.

Vysoký, osmahlý, se světle olivově snědou pletí, jiskřivýma čer-nýma očima a zářivě bílými zuby. Licousy Tenký, černý knírek. Ty licousy hodně dlouhé, příliš dlouhé. Bílá košile s vyšitým monogra-mem na kapsičce, bílé kalhoty, bílé boty. Náramkové hodinky, které mu obtáčely polovici úzkého snědého zápěstí, přidržoval zlatý řetí-zek. Žlutá šála kolem štíhlého do bronzova opáleného krku.

Uviděl psa dřepět mezi mými chodidly a nelíbilo se mu to. Luskdl dlouhými prsty a vyštěkl jasným, ostrým hlasem:

"Sem, Heathcliffe! Už ať jsi tu!"

Pes hlasitě supěl a ani se nepohnul, ledaže se ještě trochu víc při-tiskl k mé pravé noze.

"Kdo jste?" zeptal se mě ten muž z vysoka.

Ukázal jsem mu navštívenku. Olivově snědé prsty ji sevřely. Pes se pokradmu odplížil od mých nohou, zahrnul kolem chladiče vozu a tiše se vytratil.

5

"Marlowe," řekl ten muž. "Marlowe? Co to má znamenat? Vy jste detektiv? Co chcete?"

"Chtěl bych mluvit s paní Mornyovou."

Prohlížel si mě od hlavy k patě a ty třpytivé černé oči po mně pomalu klouzaly, sledovány hedvábnými třásněmi dlouhých řas.

"Cožpak vám neřekli, že není doma?"

"Ale ano, jenže já tomu nevěřil. Vy jste pan Morny?"

"Ne."

"To je pan Vannier," řekl šofér za mými zády protáhlým přezdvořilým tónem, který vyzněl jako promyšlená urážka. "Pan Vannier je domácí přítel. Přichází sem hodně často."

Vannier se mi podíval přes rameno zuřivými očima. Šofér obešel vůz a s nedbalým opovržením vyplivl nedopalek cigarety.

"Už jsem tomu čmuchalovi řekl, že tu šéf není, pane Vanniere."

"Aha."

"Řek jsem mu, že tady je jen paní Mornyová a vy. Udělal jsem chybu?"

Vannier řekl: "Udělal byste líp, kdybyste se staral o své."

Šofér řekl: "A hrome, to mě vůbec nenapadlo."

Vannier řekl: "Zmizte, než vám přerazím ten váš špinavý chřtán."

Šofér se na něho klidně podíval a pak zašel do šeré garáže a začal si hvízdát. Vannier přesunul ty své žhavé, zlostné oči na mne a roz-křikl se:

"Slyšel jste, že paní Mornyová není doma, ale nevzal jste to na vědomí. Je to tak? Jinými slovy, neráčil jste se s tou odpovědí spokojit."

"Jestli to mermomocí musíme vyjádřit jinými slovy," řekl jsem, "tak tahle jsou docela výstižná."

"Aha. A neobtěžovalo by vás příliš, kdybyste mi naznačil, o čem chcete s paní Mornyovou hovořit?"

"Raději bych to vysvětlil přímo paní Mornyové."

"Mohl jste se už dovtipit, že vás nechce vidět."

Za vozem se ozval šoférův hlas. "Bacha na jeho pravičku, hošánku. Moh by v ní mít kudlu."

Vannierova olivově snědá pleť se zbarvila jako sušené chaluhy. Otočil se na podpatku a zasupěl na mne přiškrceným hlasem: "Pojď-te za mnou."

Přešel po cihlové pěšině pod tím tunelem z růží a bílými vrátky na konci. Za nimi se rozkládala zahrada obehnaná zdí a v ní záhony přečpané parádními letničkami, badmintonové hřiště, pěkný pruh ze-leného drnu a malý kachlíkový bazén, který se zlobně blyštěl v slunci. Na vydlážděné plošině vedle bazénu byl rozestaven modrobílý za-hradní nábytek, nízké stolky s ozdobnými deskami, lehátka s podnožkami a obrovskými polštáři a nad tím vším modrý a bílý slunečník, veliký jako menší stan.

Dlouhonohá unylá blondýna, jako vystřižená z operety, se rozva-lovala na jednom lehátku, nohy opřené o čalouněnou podnožku, na dosah ruky vysokou orosenou sklenici a vedle ní stříbrnou nádobu na led a láhev skotské. Líně pozorovala, jak se blížíme přes trávník. Ze vzdálenosti deseti metrů vypadala jako senzační kusanec. Ze vzdá-lenosti tří metrů vypadala jako stvořená k tomu, aby se na ni člověk díval ze vzdálenosti deseti metrů. Ústa měla příliš široká a oči příliš modré, pleť příliš křiklavě nalíčenou, tenký oblouk obočí až neuvěřitel-ně klenutý a dlouhý a řasy tak tlusté

pokryté maskarem, že vypadaly jako miniaturní železná zábradlí.

Na sobě měla bílé plátěné kalhoty, na bosých nohou s karmínově nalakovanými nehty modrobílé sandály bez špiček, bílou hedvábnou blůzu a náhrdelník z hranatých zelených kamenů, ale smaragdy to nebyly. Vlasy jí zářily tak vtíravě jako světla nočního lokálu.

Na židli vedle ní ležel bílý zahradní slamák s bílou stuhou, která se uvazuje pod bradu, a se střechou velikosti mé rezervní pneumatiky. Na střeše klobouku se povalovaly zelené sluneční brýle, které měly skla veliká jako koblihy.

Vannier zamířil přímo k ní a vybafl: "Tomu protivnému švidravému šoférovi bys měla dát padáka, ale zčerstva. Jinak se může stát, že mu zlomím vaz, než se kdo naděje. Sotva se k němu přiblížím, hned mě uráží."

Blondýnka lehce zakašlala, zamávala jen tak naprázdno kapesní-kem a řekla:

"Posad' se a dopřej svému sexappealu trochu pohov Kdo je ten-hle tvůj přítel?"

Vannier začal hledat mou navštívenku, zjistil, že ji drží v ruce, a hodil ji dívce do klína. Malátně ji zvedla, přelétla ji očima, pak pohlédla na mne, vzdychla a poklepala si nehty o zuby.

"To je vazba, co? Na toho sis netroufal, vid'?"

Vannier se na mne vztekle podíval. "Tak dobrá, spusťte, ať to máme z krku."

"Můžu hovořit přímo s tou dámou?" zeptal jsem se. "Anebo to mám říkat vám a vy jí to budete překládat?"

Blondýnka se zasmála. Byl to stříbrný perlivý smích, tak nevin-ný a přirozený jako břišní tanec. Špička jazyka ji čtveračivě přejela přes rty.

Vannier se posadil a zapálil si cigaretu se zlatým náústkem a já tam stál a díval se na ně.

Řekl jsem: "Hledám jednu vaši přítelkyni, paní Mornyová. Pokud vím, bydlely jste spolu asi před rokem v jednom bytě. Jmenuje se Linda Belinda."

Vannier bleskl očima nahoru, dolů, nahoru a dolů. Otočil hlavu a podíval se přes bazén. Kokršpaněl jménem Heathcliff tam seděl a kulil na nás bělmo jednoho oka.

Vannier luskl prsty: "Sem, Heathcliffe, sem, Heathcliffe! K noze!"

Blondýnka řekla: "Ale kuš přece. Ten pes tě nemůže ani cítit. Přestaň se už konečně vytahovat, prokristapána."

Vannier odsekl: "Takhle se mnou nemluv!"

Blondýnka se zahihňala a pohládla mu obličej očima.

Řekl jsem: "Paní Mornyová, hledám dívku jménem Linda Belinda."

Blondýnka se na mne podívala a odpověděla: "To jste už říkal. Já jsem jenom přemýšlela. Mám dojem, že jsem ji neviděla dobrých šest měsíců. Vdala se."

"Neviděla jste ji celých šest měsíců?"

"Jak jsem vám řekla, čahoune. Proč to chcete vědět?"

"Provádím jenom takové soukromé vyšetřování."

"Čeho?"

"Jisté důvěrně záležitosti," řekl jsem.

"No, to se podívejme," řekla blondýna bujaře, "provádí soukro-mé vyšetřování jisté důvěrné záležitosti. Slyšels to, Lou? Ale vpadnout k docela cizím lidem, kteří ho nechťejí vidět, to je nejspíš úplně v pořádku, že, Lou? Jelikož provádí soukromé vyšetřování jisté dů-věrné záležitosti."

"Vy tedy, paní Mornyová, nevíte, kde je?"

"Cožpak jsem vám to neřekla?" Hlas jí poskočil o několik stupňů.

"Ne. Řekla jste jen, že jste ji asi šest měsíců neviděla. To není tak docela totéž."

"Kdo vám řekl, že jsme spolu bydlely?" vybafla na mne.

"Nikdy neprozrazuju pramen svých informací, paní Mornyová."

"Broučku, vy naděláte cavyků jako nějaký tancmajstr. Já abych vám řekla všechno, a vy mně vůbec nic."

"Situace je docela jiná," řekl jsem. "Já dělám svou práci a musím se řídit jistými instrukcemi. Ta dáma přece nemá žádný důvod se skrývat, či ano?"

"Kdo se po ní shání?"

"Její rodina."

"Zkuste to znovu a lépe. Ona totiž žádnou rodinu nemá."

"Musíte ji opravdu dobře znát, když víte i tohle," řekl jsem.

"Snad jsem ji kdysi znala docela dobře. To ale neznamená, že ji znám teď."

"No dobrá," řekl jsem. "Odpověď zní, že to víte, ale nechcete říct."

"Odpověď zní," řekl zničehonic Vannier, "že tady nejste vítán, a čím dřív vypadnete, tím nám to bude milejší."

Díval jsem se pořád na paní Mornyovou. Mrkla na mne a řekla Vannierovi: "Nebud' tak nevrlý, drahoušku. Jsi náramný fešák, ale máš slabé kosti. Na hrubou práci nejsi stavěný. Je to tak, čahoune?"

Řekl jsem: "Nepřemýšlel jsem o tom, paní Mornyová. Myslíte, že by mi mohl pomoci pan Morny - že by byl tak laskav?"

Zavrtěla hlavou: "Jak to mám vědět? Můžete to zkusit. Má kolem sebe dost chlápků, kteří s vámi můžou vyrazit dveře, jestli se mu nebudete zamlouvat."

"Myslím, že byste mi to mohla říct sama, jen kdybyste chtěla."

"Jak mě hodláte přimět, abych chtěla?" Vyzývavě se na mne podí-vala.

"Když máte kolem sebe tolik lidí," řekl jsem, "tak co můžu dělat?"

"Na tom něco je," řekla a upila ze sklenice, oči upřené na mne.

Vannier velice pomalu vstal. V obličejí byl bílý. Zastrčil ruku za košili a pomalu procedil mezi zuby: "Vypadni, ty grázle, dokud ještě můžeš chodit."

Podíval jsem se na něho překvapeně. "Kam se poděly vaše vybra-né způsoby?" zeptal jsem se ho. "A snad mi nechcete namluvit, že nosíte bouchačku pod touhle tenkou košílkou?"

Blondýnka se zasmála a ukázala mi pěknou řadu silných zubů. Vannier zabořil ruku za košili pod levé podpaží a sevřel rty. Jeho černé oči byly pichlavé a zároveň bezvýrazné jako oči hadí.

"Slyšel jste mě," řekl téměř jemně. "A neberte mě na lehkou váhu. Odprásknu vás, jako kdybych škrtl sirkou. A zatušovat to umím taky."

Pohlédl jsem na tu blondýnku. Upřeně nás pozorovala, oči jí sví-tily a ústa měla smyslná a dychtivá.

Otočil jsem se a šel přes trávník zase zpátky. Asi v polovině cesty jsem se na ně ještě jednou podíval. Vannier tam stál přesně jako před-tím, ruku za košili. Ta blondýnka ještě pořád kulila oči a ústa měla pootevřená, ale stín slunečnicku zastřel její výraz, a na tu vzdálenost bylo těžko rozeznat, zda se v něm zračí strach nebo radostné očekávání.

Šel jsem dál přes trávník, skrze bílá vrátka a po cihlovém chod-níčku pod růžovým loubím. Když jsem došel až na konec, otočil jsem se a tiše jsem se vrátil až k vrátkům a znovu jsem se na ty dva podíval. Nevěděl jsem, co by tam mohlo být k vidění, a to, co jsem uviděl, mě příliš nezajímalo.

Uviděl jsem totiž, že Vannier doslova leží na té blondýnce a líbá ji.

Potřásl jsem hlavou a zase jsem se po tom chodníčku vrátil.

Šofér se zarudlýma očima měl ještě pořád v parádě cadillac. Už jej domyl a teď utíral sklo a nikl velikým kusem kůže. Šel jsem tam a postavil se vedle něho

"Tak jakpak jste dopad?" zeptal se mě koutkem úst.

"Bídě. Roznesli mě na kopytech," řekl jsem. Přikývl a pokračo-val v práci a pořád si při tom posykal jako čeledín, když hřebelcuje koně.

"Radím vám, abyste si dával pozor. Ten chlápek má bouchačku," řekl jsem, "nebo se aspoň tváří, jako by ji měl."

Šofér se krátce zasmál. "Pod tím voblečkem? Starou belu."

"Co je to vůbec za chlapa, ten Vannier? Čím se živí?"

Šofér se napřímil, přehodil kůži přes okénko vozu a utřel si ruce do ručníku, který měl teď zastrčený za páskem.

"Podle mého je živ ze ženskéjch," řekl.

"A není trochu nebezpečné otáčet se právě okolo téhle ženy?"

"Řek bych, že jo," souhlasil. "Jenže různý chlápkové maj různej pojem vo tom, co je nebezpečí. Já bych se toho bál."

"Kde bydlí?"

"V Sherman Oaks. Vona tam za nim chodí. A jednou jí to přijde draho."

"Nesetkal jste se někdy s dívkou, která si říká Linda Belinda? Vy-soká, černá, hezká a zpívala kdysi s nějakou kapelou."

"Za dvě voči si toho naporoučíte až hrůza, vašnosto."

"Mohl bych to zvednou na pět."

Zavrtěl hlavou. "Tuhle dámu neznám. Aspoň ne pod tímhle jmé-nem. Sem přichází spousta slečen a většinou náramný fešandy. Ale já jim nebejvám představenej." Zazubil se.

Vytáhl jsem náprsní tašku a vložil tři lupeny do té jeho malé vlhké pracky. Přidal jsem k nim ještě svou úřední navštívenku.

"Mám rád takové malé sporé chlápky, jako jste vy," řekl jsem. "Ti mají zřejmě pro strach uděláno. Přijďte se na mě někdy podívat."

"To bych moh kamaráde. Díky. Linda Belinda, říkáte? Budu mít uši našpicovaný."

"Tak nashle," řekl jsem. "Jaké je ctěné jméno?"

"Říkají mi Šmejda, ani nevím proč."

"Tak sbohem, Šmejdo."

"Sbohem. Střikačku v podpaží - v těchle šatech? Vyloučená věc!"

"Já nevím," řekl jsem. "Sahal si tam pro ni. Nejsem placen za to, abych se střílel s cizími lidmi."

"Hele, ta jeho košile má jenom dva knoflíky u krku. Všim jsem si toho. Trvalo by mu tejdén, než by ten kanón vodamtud výtah." Ale jeho hlas zněl dost ustaraně.

"Myslím, že to na mě jenom hrál," řekl jsem. "Jestli uslyšíte něco o Lindě Belindě, rád s vámi udělám nějaký kšeftík."

"Tak jo, kamaráde."

Vracel jsem se po té černě dlážděné příjezdové cestě. Stál tam a škrábal se po bradě.

6

Jel jsem podél domovního bloku a hledal místo, kde by se dalo zaparkovat, abych si ještě zaskočil na chvilku do kanceláře, než se pustím dál do města.

Od chodníku před trafikou, asi třicet metrů za vchodem do budo-vy, v níž mám kancelář, vyjel packard řízený šoférem. Vklouzl jsem na jeho místo, vypnul zapalování a vylezl ven. Teprve v tu chvíli jsem si všiml, že vůz, za nímž jsem zaparkoval, je povědomé pískové žluté kupé. Ale nemuselo to být totéž. Takových aut je na tisíce. Uvnitř neseděl nikdo. Ani nablízku nebyl žádný chlápek v kakaovém slamá-ku s hnědožlutou stuhou.

Obešel jsem vůz a z vozovky jsem se podíval na sloupek řízení. Nebylo tam jméno majitele. Pro všechny případy jsem si zapsal po-znávací číslo na zadní stranu staré obálky a vešel jsem do budovy. Nebyl ve vestibulu ani nahoře v chodbě. Vešel jsem do kanceláře, podíval se na podlahu, jestli tam není žádná pošta, a když jsem nic nenašel, nalil jsem si fitřánka z úřední láhve a zase jsem vypadl. Měl jsem nejvyšší čas, abych se dostal před třetí hodinou do města.

To pískové kupé tam pořád ještě stálo a bylo prázdné. Vlezl jsem do vozu, nastartoval a zařadil se do proudu vozidel. Dohonil mě až za bulvárem Sunset, na Vine. Musel jsem se smát, ale jel jsem pořád dál a přemítal, kde se asi schoval. Nejspíš v tom autě, které stálo za jeho vozem. Nenapadlo mě, abych se tam podíval.

Zamířil jsem na jih k Třetí ulici a po ní jsem ujížděl pořád dolů do města. Pískově žluté kupé se drželo celou cestu půl bloku za mnou. Zatočil jsem kolem Sedmé a Hlavní a zaparkoval poblíž nároží Sedmé ulice a Olivové, koupil jsem si cigarety, které jsem nepotřeboval, a pak jsem se vydal pěšky po Sedmé ulici na východ a ani jednou jsem se neohlédl. Na Spring Avenue jsem vešel do hotelu Metropol a přistoupil k velikému polokruhovému kiosku s cigaretami, abych si zapálil, a pak jsem se posadil na jedno ze starých hnědých kožešných křesel ve vestibulu. Plavovlasý chlapík v hnědém obleku, s tmavými brýlemi a teď už tak dobře známým kloboukem vstoupil do vestibulu a nenápadně se šinul mezi květináči s palmami a štukovými oblouky směrem ke ki-osku s kuřivem. Koupil si balíček cigaret, zůstal tam stát a otevřel jej, čímž získal čas, aby se opřel o pult a odtamtud přelétl celý vestibul svým orlím zrakem.

Sebral drobné a šel si sednout zády ke sloupu. Narazil si klobouk až k tmavým brýlím a předváděl, jak tluče špačky s nezapálenou cigaretou v ústech.

Vstal jsem, došel až k němu a usedl do vedlejšího křesla. Úkosem jsem si ho prohlížel. Ani se nehnul. Zblízka vypadal jeho obličej mladě, růžově a ducatě a plavé vousy na bradě měl velmi nedbale oholené. Oči za tmavými brýlemi rychle mžikaly. Ruka, kterou měl položenou na koleně, se sevřela v pěst a zmáčkla látku kalhot, na pravé tváři hned pod očním víčkem měl bradavici.

Škrtl jsem sirkou a přidržel mu ji u cigarety: "Oheň?"

"Ach - děkuju," řekl nesmírně překvapeně. Vtáhl dech, až se ko-nec cigarety rozžhavlil. Zatřepal jsem zápalkou, abych ji uhasil, odhodil jsem ji do nádoby s pískem a čekal. Několikrát na mne po straně pohlédl a pak promluvil:

"Neviděl jsem vás už někde?"

"Na Dresden Avenue v Pasadeně. Dnes ráno."

Všiml jsem si, že mu tváře ještě víc zrudověly. Povzdechl si.

"Jsem to pěkný vrták," řekl.

"Baže, chlapče, jste úplně motovidlo," souhlasil jsem.

"Možná že to dělá ten klobouk," řekl.

"Ten je ovšem k nezaplacení," řekl jsem. "Ale obešel byste se i bez něj."

"Je to perný chlebiček v tomhle městě," řekl smutně. "Pěšky se to dělat nedá, když jezdíte taxíkem, úplně se ozebračíte, a když jezdíte vlastním vozem, jakživ se k němu nedostanete včas. Musíte se pořád držet příliš blízko."

"Ale přece byste snad nemusel lízt člověku až do kapsy," řekl jsem. "Chtěl jste ode mě něco, nebo se jenom cvičíte?"

"Chtěl jsem vykoumat, jestli jste dost mazaný, aby stálo za to si s vámi pohovořit."

"Jsem mazaný až hrůza," řekl jsem. "Byl by vyložený hřích si se mnou nepobesedovat."

Ohlédl se obezřele dozadu za svou židli a na obě strany a pak vytáhl malou náprsní tašku z vepřovice. Vyndal z ní pěknou, zbrusu novou navštívenku. Stálo na ní: George Anson Phillips, Důvěrné informace, 212, Palác Seneger, 1924 North Wilcox Avenue, Hollywood A tele-fonní číslo pro Glenview. V levém horním rohu bylo namalováno otevřené oko s překvapeně zdviženým obočím a předlouhými řasami.

"Tohle se nesmí," řekl jsem, ukazuje na oko. "To je Pinkertonova značka. Přeberete jim všechny kšefty."

"Ale dejte pokoj," řekl. "Já toho neschrastím tolik, aby jim ubylo."

Klepl jsem si navštívenkou o nehet, zaťal jsem pevně zuby a za-strčil si tu vizitku do kapsy.

"Chcete mou navštívenku, anebo jsou vaše informace o mně úplně?"

"Já vím o vás všechno," řekl. "Býval jsem zástupcem šerifa ve Ventuře, když jste pracoval na Gregsonově případu."

Gregson byl podvodník z Oklahoma City, kterého jedna jeho oběť po dva roky sledovala po celých Spojených Státech, a Gregson se z toho nakonec tak vyjukal, že zastřelil chlápka u benzínové pumpy, který si ho spletl s nějakým svým známým. Připadalo mi to už hrozně dávno.

Řekl jsem: "Povídejte, co bylo dál."

"Poznal jsem vaše jméno dnes ráno, když jsem je viděl na licenci ve vašem voze. No a když jsem vás cestou do města ztratil, prostě jsem zajel na vaši adresu. Byl bych rád přišel nahoru a promluvil si s vámi, jenže to by bylo zneužití důvěry. Ale teď, když vy jste začal první, tak si vlastně nemůžu pomoci."

Další pošuk. To bychom měli tři za jediný den, nepočítaje paní Murdockovou, ze které se ještě může pošuk vyklubat. Čekal jsem, zatímco si mladík sundal brýle, vyleštil je, znovu si je nasadil a zase se ostražitě rozhlédl po okolí. Pak řekl:

"Myslel jsem, že bychom třeba mohli dát hlavy dohromady. Pracovat rukou společnou, jak se říká. Uviděl jsem toho chlápka, co šel do vaší kanceláře, a tak jsem si domyslel, že si vás najal."

"Víte, kdo to byl?"

"Já ho mám v práci," řekl mdlým a otráveným hlasem. "A nemůžu se dostat z fleku."

"Co vám udělal?"

"No víte, já pracuju pro jeho ženu."

"Rozvod?"

Opatrně se rozhlédl kolem dokola a řekl tiše: "Ona to tvrdí. Ale mně se to moc nezdá."

"Oba chtějí totéž," řekl jsem. "Jeden se snaží strčit psí hlavu na toho druhého. K smíchu, co?"

"Mně se ta celá věc nechce líbit. Chvilka mě sleduje nějaký chlápek. Strašný čahoun s takovým divným okem. Občas mu zahnu, ale za chvíli ho vidím zase. Je strašně dlouhý. Jako kandelábr."

Hrozně dlouhý chlápek s divným okem. Kouřil jsem zamyšleně.

"Má něco společného s vámi?" zeptal se mě ten blondýn trochu poděšeně.

Zavrtěl jsem hlavou a odhodil cigaretu do nádoby s pískem. "Po-kud se pamatuju, nikdy jsem ho neviděl." Podíval jsem se na hodinky. "Musíme se sejít a důkladně si o tom všem pohovořit, ale já teď nemám kdy. Spěchám na schůzku."

"Já bych rád," řekl. "Moc rád."

"Tak dobrá. V mé kanceláři nebo v mém bytě nebo ve vaší kance-láři nebo kde?"

Poškrábal se pečlivě okousaným nehtem na špatně oholené bradě.

"V mém bytě," řekl konečně. "Není v telefonním seznamu. Půjčíte mi na chvilku tu mou navštívenku?"

Když jsem mu ji podal, otočil ji na dlaně a psal na ni pomalu malou kovovou tužičkou a trochu při tom vyplazoval jazyk. Každou minu-tou se zdál mladší. Teď vypadal tak na dvacet, ale muselo mu být víc, protože případ Gregson se udál před šesti lety.

Odložil tužku a vrátil mi navštívenku. Adresa, kterou na ni na-psal, zněla: 204 Florence Apartments, Court Street číslo 128.

Pohlédl jsem na něho zvědavě. "Je to Court Street na Bunker Hillu?"

Přikývl a ruměnec polil jeho jemnou pleť. "Není to moc nóbl čtvrt'," řekl rychle. "V poslední době nějak nemůžu loktem do kapsy. Vadí vám to?"

"Ne, proč by mi to vadilo?"

Vstal jsem a napřáhl ruku. Stiskl mi ji, a když ji zase pustil, strčil jsem si ji do kapsy u kalhot a tam jsem si otřel dlaň o kapesník. Podíval jsem se mu pozorněji do obličeje a uviděl jsem kapičky potu na jeho horním rtu a ještě víc po stranách nosu. Tak horko zase nebylo.

Vykročil jsem ke dveřím, ale pak jsem se otočil, sklonil se až k jeho obličeji a řekl: "Já se dám celkem snadno tahat za fusekli, ale jen tak pro jistotu, ta ženská je vysoká blondýna s lehkovázňýma očima, že?"

"Že by byly lehkovázňé, to bych zrovna neřek," odpověděl.

Dával jsem si dobrý pozor, abych se tvářil přirozeně, když jsem říkal: "A mezi námi, ty řeči o rozvodu jsou vyložena habaďůra. Jde o něco docela jiného, že mám pravdu?"

"Ano," řekl tiše, "a je to něco, co se mi tím mň zamlouvá, čím víc o tom přemýšlím. Tumáte."

Vytáhl něco z kapsy a pustil mi to do dlaně. Byl to patentní klíč.

"Abyste nemusel čekat v hale, kdybych náhodou nebyl doma. Mám ještě druhý klíč. V kolik myslíte, že budete moct přijít?"

"Asi v půl páté, jak to teď vypadá. Opravdu mi chcete dát ten klíč?"

"No, vždyť jsme kolegové," řekl a podíval se na mne bezelstně, tak bezelstně, jak jen to skrze ty tmavé brýle šlo.

Na prahu vestibulu jsem se ohlédl dozadu. Seděl tam pokojně, zhaslý půlčík cigarety v ústech, a s tou křiklavou hnědožlutou stu-hou na klobouku vypadal tak mírumilovně jako reklama na cigarety na zadní stránce Saturday Evening Post,

Jsme kolegové. Čili bych mu nedokázal provést žádnou lumpár-nu. To je jasné jak facka. Dostanu zkrátka klíč od jeho bytu, můžu jít dál a udělat si pohodlíčko. Můžu si about jeho pantofle, vypít jeho pitivo a podívat se mu pod koberec a spočítat ty tisícidolarové ban-kovky, které tam má poschovávané. Vždyť jsme kolegové.

7

Belfontův palác byla prachobyčejná sedmipatrová barabizna, kte-rá se vmáčkla mezi veliký zelený a pochromovaný obchodní dům s laciným statstvem a dvoupatrovou garáž se suterénem, odkud vy-cházel řev jako ze lví klece v době kmení. V malé, tmavé a úzké vstupní hale byla špina jako v kurníku. Na tabuli se jmény nájemníků byla spousta prázdných míst. Jenom jedno z těch jmen mi něco říka-lo, a to bylo to, které jsem už znal. O protější zed' z napodobeného mramoru byla opřena velká cedule s nápisem Místo k pronajmutí. Vhodné pro trafik. Hlaste se v pokoji číslo 316.

Byly tam dva výtahy s otevřenou mřížkou, ale fungoval zřejmě jen jeden a ani ten se prací nestrhal. Uvnitř na dřevěné stoličce po-kryté kusem složené pytlaviny seděl stařík s pokleslou bradou a vodnatýma očima. Vypadal, jako kdyby tam seděl už od občanské války, ze které jen s bídou vyvázl.

Vstoupil jsem do výtahu a řekl "sedmé", stařík zavřel dveře, uve-dl tu svou káru do chodu a už jsme se kodrcali vzhůru. Stařec funěl, jako kdyby tu zdviž táhl na vlastních bedrech.

V sedmém patře jsem vystoupil a zamířil na chodbu a stařec se za mými zády vyklonil ze zdviže a vysmrkal se do krabice plné odpadků smetených z podlahy.

Kancelář Elishy Morningstara byla vzadu, naproti požárním dve-řím. Pozůstávala ze dvou místností a na obou dveřích bylo oprýskanou červenou barvou na tabuli z matového skla napsáno: Elisha Morningstar, numismatik. Na těch druhých stálo: Vchod.

Otočil jsem knoflíkem a vešel do malé těsné místnosti se dvěma okny, kde byl odřený stahovací stolek pod psací stroj, na zdi několik vitrín se zašlými mincemi zastrkanými do šikmých štěrbín a pod kaž-dou zažloutlý, strojem popsaný štítek, dvě hnědé registratury ve zdi v pozadí, okna bez záclon a na podlaze špinavě šedý koberec tak prošlapaný, že si člověk těch trhlín ani nevšiml, dokud o některou nezakopl.

Vzadu, proti těm registraturám a vedle psacího stolku, byly ote-vřené spojovací dveře. Z nich vycházely drobné šramoty, jaké vydává člověk, když nedělá vůbec nic. Pak se ozval suchý hlas Elishy Morningstara:

"Pojďte dál, prosím, pojdte dál."

Přešel jsem první místnost a vstoupil. Vedlejší kancelář byla stejně těsná, ale bylo tam mnohem víc krámů. Zelená pokladna téměř zata-rasila celou přední polovinu. Za ní na těžkém starém mahagonovém stole vedle vstupních dveří se povalovalo několik knih v tmavých vazbách, pár oškubaných starých časopisů a spousta prachu. Okno v protější zdi bylo trochu pootevřené, ale na ztuchlý zápach uvnitř to nemělo žádný účinek. Na věšáku visel promaštěný černý plstěný klo-bouk. Byly tam tři stoly na vysokých nohách se skleněnými vitrínami, v nichž byly vyloženy také nějaké mince. Uprostřed místnosti stál těžký tmavý psací stůl s koženou deskou. Na něm obvyklé psací po-třeby a kromě toho

ještě zlatnické váhy pod skleněným příklopem, dvě velká zvětšovací skla v niklových obroučkách a klenotnický okulár, který ležel na zápisníku vázaném ve volské kůži vedle chatrného žlutého hedvábného kapesníku pokaňkaného inkoustem.

Na otáčecí židli u psacího stolu seděl obstarožní vašnost v tmavě šedém obleku s krátkými klopami a příliš mnoha knoflíky. Měl řídké nitkovité bílé vlasy a tak dlouhé, že ho šimraly na uších. Uprostřed toho porostu se vysoko klenula bledě šedá lysina jako skála nad pás-mem lesů. Z uší mu čouhalo chmýří tak daleko, že do něho mohl chytat mouchy. Měl bystré černé oči a pod nimi fialově hnědé váčky propletené sítí vrásek a žilek. Tváře se mu leskly a na jeho krátkém ostrém nose bylo znát, že se svého času skláněl nad mnohou sklínkou. Tvrdý lí-mec, který by žádné slušné prádelně nesměl přes práh, ho tlačil do ohryzku a černá úzká kravata vystrkovala pod ním maličký tvrdý uzlík jako myška, která se chystá vyběhnout z díry.

Řekl: "Moje sekretářka šla k zubaři. Vy jste pan Marlowe?"

Přikývl jsem.

"Prosím, přijměte místo." Ukázal tenkou rukou na židli na druhé straně psacího stolu. Posadil jsem se. "Jistě máte nějaký doklad, že ano?"

Ukázal jsem mu jej. Zatímco si jej pročetl, číchal jsem ho přes psací stůl. Vysílal takový suchý zatuchlý pach jako nějaký dost čistý Číňan.

Položil mou legitimaci na psací stůl potištěnou stranou dolů a složil na ni ruce. Jeho bystrým očím nic v mém obličejí neušlo.

"Nuže, pane Marlowe, čím vám mohu sloužit?"

"Povězte mi něco o Brasherově dublonu."

"Ach ano," řekl. "Brasherův dublon. Zajímavá mince." Zvedl ruce a sepal prsty do stříšky jako staromódní rodinný advokát, když se chystá k nějakému zamotanému proslovu. "V jistém smyslu nejzajímavější a nejcennější ze všech starých amerických mincí. Což bezpochyby víte."

"O tom, co já nevím o starých amerických mincích, by se dala sepsat celá knihovna."

"Opravdu?" řekl. "Opravdu? A chcete, abych vám o nich něco pověděl?"

"Proto jsem přišel, pane Morningstare."

"Je to zlatá mince, přibližně v hodnotě zlatého dvacetidolaru, ve-liká jako půldolar. Téměř přesně. Byla vyražena pro stát New York v roce 1787. Nebyla vyrobena v mincovně. Žádné mincovny neexistovaly až do roku 1793, kdy byla první otevřena ve Filadelfii. Brasherův dublon byl vyražen pod tlakem a jeho tvůrcem byl sou-kromý zlatník, který se jmenoval Ephraim Brasher nebo Brashar. Tam, kde se toto jméno zachovalo, píše se obvykle Brashar, ale na té minci nikoli. Proč, to nevím."

Vzal jsem si cigaretu a zapálil ji. Napadlo mi, že by mohla tro-chu odpomoci tomu ztuchlému zápachu. "Čemu se říká ražení pod tlakem?"

"Obě poloviny formy byly vyryty do oceli, ovšem negativně. Tyto poloviny byly zafasovány do olova. Mezi nimi se pak v mincovním lisu vyrazil do zlatých destiček reliéf. Okraje se obrousily podle váhy a ohladily. Mince nebyla vroubkovaná. Vroubkovací stroje v roce 1787 ještě neexistovaly."

"To byl zdlouhavý proces," řekl jsem.

Pokýval bílou špičatou lebkou. "To si myslím. A jelikož v té době ještě nedovedli kalit povrch ocele bez porušení tvaru, razidlo se opo-třebovalo a muselo se čas od času udělat znovu. Čímž vznikaly nepatrné odchylky v kresbě, které jsou pod silným zvětšením viditelné. Mohlo by se dokonce říci, že ani dvě tyto mince nejsou úplně stejné, posuzujeme-li je z hlediska moderních metod mikroskopického zkoumání. Je to jasné?"

"Je," řekl jsem. "Do jisté míry. Kolik takových mincí existuje a jakou mají cenu?"

Rozložil tu stříšku prstů, položil ruce zase na desku psacího stolu a poklepal jimi jemně nahoru a dolů.

"Kolik jich je, nevím. To neví nikdo. Pár set, snad tisíc, možná i víc. Ale jenom velmi málo je těch, které nebyly v oběhu a mají, jak se říká, ražební lesk. Jejich cena je různá, od dvou tisíc výš. Řekl bych, že v nynější době, po devalvaci dolaru, mince, která nebyla v oběhu, by mohla při prodeji pečlivě řízeném renomovaným obchod-níkem snadno vynést deset tisíc dolarů, možná i víc. Musel by ovšem mít doklad o původu."

Řekl jsem: "Aha," pomalu jsem vypustil kouř z plic a rozehnal jej dlaní, aby nerušil toho starocha na druhé straně psacího stolu. Vypa-dal jako nekuřák. "A kdyby neměla žádný doklad a prodej nebyl tak pečlivě řízen - kolik?"

Pokrčil rameny. "V tom případě by vzniklo podezření, že byla získána nezákonně. Ukradena nebo podvodně vylákána. Nemuselo by to ovšem být pravda. Vzácné mince se někdy najdou docela neo-čekávaně a na podivných místech. Ve starých pokladnách, v tajných zásuvkách psacích stolů v novoanglických domech. Nijak často, za to vám ručím. Ale stává se to. Vím, že jedna velmi cenná mince vypadla z zíněné vy čpavky v pohovce, kterou jistý starožitník restaur-oval. Ta pohovka stála plných devadesát let v téměř pokojí jednoho domu ve Fall River ve státě Massachusetts. Nikdo nevěděl, jak se tam ta mince dostala. Ale všeobecně řečeno, podezření z krádeže by v takovém případě bylo značné. Obzvláště ve zdejším kraji."

Nepřítomným pohledem civěl do kouta stropu. Já jsem se na něho díval méně nepřítomným pohledem. Vypadal jako člověk, který do-vede udržet tajemství - je-li to jeho tajemství.

Sklopil pomalu oči, až spočinuly na mně, a řekl: "Pět dolarů, prosím."

Já řekl: "Cože?"

"Pět dolarů, prosím."

"Zač?"

"Nebudte bláhový, pane Marlowe. Všechno, co jsem vám řekl, jste si mohl zjistit ve veřejné knihovně. Jmenovitě ve Forsdykově rejstříku. Vy jste ale uznal za vhodnější přijít sem a požádat mě, abych vám o tom vykládal a plýtvat svým

časem. Za to vám účtuji pět dolarů."

"A co když vám to nezaplatím?" řekl jsem.

Opřel se dozadu a zavřel oči. V koutcích úst mu pohrával nepatr-ný úsměv. "Však vy zaplatíte," řekl.

Zaplatil jsem. Vytáhl jsem pětidolarovku z náprsní tašky, vstal jsem, naklonil se nad psací stůl a rozložil ji před ním velice pečlivě. Špička-mi prstů jsem tu bankovku pohládl jako koťátko.

"Pět dolarů, pane Morningstare," řekl jsem.

Otevřel oči a podíval se na bankovku. Usmál se.

"A teď," řekl jsem, "si pohovořme o tom Brasherově dublonu, který vám někdo chtěl prodat."

Otevřel oči ještě o trochu víc. "Ale jděte, někdo mi chtěl prodat Brasherův dublon? A proč by to ten někdo dělal?"

"Potřeboval peníze," řekl jsem. "A nechtěl odpovídat na všetečné otázky. Věděl nebo zjistil, že budova, v níž máte kancelář, je omšelá barabizna, kde se může přihodit všechno možné. Věděl, že vaše kan-celář je na konci chodby a že jste starší pán, který pravděpodobně nebude dělat žádné drahoty - už z ohledu na své zdraví."

"Zřejmě toho věděl spoustu," řekl Elisha Morningstar suše.

"Věděl, co potřeboval vědět, aby mohl svou práci dovést k zdárnému konci. Přesně tak jako vy a já. A žádnou z těch informa-cí nebylo těžké získat."

Vstrčil si malíček do ucha a zatočil jím, a když ho vytáhl, bylo na něm trochu hnědého mazu. Klidně si jej otřel o sako.

"A vy tohle všechno vyvozujete jen z té okolnosti, že jsem zavo-lal paní Murdockovou a zeptal se jí, jestli je její Brasherův dublon na prodej?"

"No bodejt'. Vždyť ji to napadlo také. To přece dá rozum. Jak už jsem vám říkal po telefonu, musel jste vědět, že ta mince na prodej není. Pokud se v tomhle oboru aspoň trochu vyznáte. A já vidím, že se vyznáte dobře."

Uklonil se asi tak o centimetr. Neusmál se zrovna, ale vypadal tak potěšeně, jak jen může člověk v tvrdém límci vypadat.

"Řekněme, že vám ta mince byla nabídnuta ke koupi za podezře-lých okolností," řekl jsem. "Měl jste chuť ji koupit, pokud byste ji získal lacino a měl dost peněz na zaplacení. Ale chtěl jste vědět, od-kud pochází. A i kdybyste věděl docela jistě, že byla ukradena, mohl jste ji přesto koupit, kdybyste ji dostal dost lacino."

"Ale, opravdu? Opravdu?" Vypadal pobaveně, ale ne moc.

"Ovšemže byste mohl - jste-li renomovaný obchodník. Budeme předpokládat, že jste. Tím, že byste tu minci koupil - lacino, za-chránil byste majitele nebo pojišťovnu před úplnou ztrátou. Ještě rádi by vám nahradili, co jste zaplatil.

Takové věci se dějí každou chvíli."

"Murdockův Brasher byl tedy přece ukraden," řekl náhle.

"Nikomu to neprozradíte," řekl jsem. "Je to tajemství."

Tentokrát jen taktak že se nezašfoural v nose. Zarazil se v poslední chvíli. Místo toho si rychlým škubnutím vytrhl chloupek z chrápu. Podržel jej před očima a prohlédl si jej. Pak se přes něj podíval na mne a řekl:

"A kolik hodlá váš zaměstnavatel za vrácení mince zaplatit?"

Naklonil jsem se přes psací stůl a potouchle jsem se na něho ušklíbl. "Jeden papír. Co jste dal vy?"

"Mám dojem, že jste velmi šikovný mladík," řekl. Pak zvedl hla-vu, brada se mu rozklepala a hrudník mu začal poskakovat nahoru a dolů a pojednou z něho vyrazil skřek, jako když se kohout, zota-vující se po dlouhé nemoci, učí znovu kokrhát.

Smál se.

Za chvílku to přestalo. Tvář se mu zase uhladila, oči se otevřely, černé, ostré, vychytralé.

"Osm set dolarů," řekl. "Osm set dolarů za Brasherův dublon, který vůbec nebyl v oběhu." Vítězoslavně se uchechtl.

"To je prima. Máte ho tady? Vyděláte na tom dvě stovky. To je docela slušné. Z ruky do ruky, zisk přiměřený a nikdo z toho nemá žádné opletačky."

"Nemám ho tady," řekl. "Copak jsem blázen?" Vytáhl z kapsičky u vesty starožitné stříbrné hodinky na černé stuze.

Zamžoural na ně. "Řekněme v jedenáct ráno," řekl. "Přijďte sem a přineste peníze. Ta mince tu buď bude, nebo nebude, ale když mě vaše chování uspokojí, všechno zařídím."

"To mi vyhovuje," řekl jsem a vstal. "Stejně si musím dojít pro ty peníze."

"Přineste je v opotřebovaných bankovkách," řekl téměř snivě. "Nejlíp starší dvacetidolary. Ale jestli se mezi ně připlete nějaká pa-desátka, nevadí."

Zazubil jsem se a zamířil ke dveřím. Na půl cesty jsem se otočil a vrátil jsem se, opřel se oběma rukama o psací stůl a vystrčil na něho bradu.

"Jak vypadala?"

Nechápavě na mne civěl.

"Ta dívka, co vám tu minci prodávala."

Civěl ještě nechápavěji.

"Tak dobrá," řekl jsem. "Nebyla to dívka. Někdo jí pomáhal. Ně-jaký muž. A jak tedy vypadal ten muž?"

Našpulil rty a zase udělal stříšku z prstů. "Byl to muž středního věku, silný, asi metr pětasedmdesát vysoký, a vážil asi pětasedmdesát kilo. Řekl, že se jmenuje Smith. Měl modrý oblek, černé střevíce, zelenou kravatu a košili a byl bez klobouku. V náprsní kapsičce měl hnědě olemovaný kapesník. Vlasy měl tmavohnědé, prošedivělé. Na temeni měl lysinu velkou asi jako dolar a přibližně pět centimetrů dlouhou jizvu na bradě. Myslím, že po levé straně. Ano, po levé straně."

"To by ušlo," řekl jsem. "A co ta díra, kterou měl v pravé ponož-ce?"

"Zapomněl jsem mu zout boty."

"To byla od vás velká nedbalost," řekl jsem.

Neodpověděl. Jenom jsme zírali jeden na druhého, zpola zvěda-vě, zpola nepřátelsky, jako noví sousedé. A pojednou

se zase rozesmál.

Ta pětidolarová bankovka, kterou jsem mu dal, ležela ještě pořád před ním na psacím stole. Položil jsem na ni ruku a sebral jsem ji.

"Tohle teď nepotřebujete," řekl jsem, "když jsem se začali bavit o tisícovkách."

Přestal se smát, jako když utne. Pak pokrčil rameny.

"V jedenáct dopoledne," řekl. "A žádné figle, pane Marlowe. Nemyslete si, že se nedovedu o sebe postarat."

"To doufám," řekl jsem, "protože to, s čím si zahráváte, je učiněný dynamit."

Nechal jsem ho být a hlomozně jsem přešel přes prázdnou příjímáči kancelář, otevřel jsem dveře a zase je zavřel, ale zůstal jsem uvnitř. Teď by měly být venku na chodbě slyšet kroky, ale okénko nad jeho dveřmi bylo zavřené a já stejně nenadělal moc hluku, ani když jsem přicházel, protože mám na stěhacích podrážky z mechové gumy. Doufal jsem, že si toho všiml. Odplížil jsem se zpátky přes vyšlapaný koberec a vtiskl se vedle dveří, mezi zárubeň a ten malý zavřený psací stolek. Dětský trik, ale čas od času se osvědčí, obzvláště když ho předcházelo plno mazaných řečí, hodně světáckých a poťouchlých frků. Je to jako klamání tělem ve fotbale. A i kdyby se to tentokrát neosvědčilo, stáli bychom zkrátka zase proti sobě a probodávali se navzájem posupnými pohledy.

Ale osvědčilo se to. Chvilí se nedělo nic, než že se někdo vysmrkal. Pak se tam ten děda dočista sám pro sebe zase rozchechtal tím smíchem nemocného kohouta. Pak si odkáslal. Potom zavržala otáčecí židle a ozvaly se kročeje.

Olezlá bílá hlava vykukla do místnosti, asi pět centimetrů přes okraj dveří. Stál jsem tam jako na trní, napětím celý bez sebe. Pak se hlava stáhla zpátky a na hraně dveří se objevily čtyři špinavé nehty a zatáhly. Dveře se zavřely, zaklaply a zůstaly zavřené. Opět jsem začal dýchat a přitiskl ucho k dřevěné výplni dveří.

Otáčecí židle zase zavržala. Chřestivý zvuk otáčejícího se číselníku na telefonu. Vrhel jsem se bleskově k přístroji na psacím stole a zvedl sluchátko. Na druhém konci linky zrovna začal vyzvánět zvoněk. Zazvonil šestkrát. Pak řekl mužský hlas: "Prosím?"

"Jsou to Florence Apartments?"

"Ano."

"Chtěl bych mluvit s panem Ansonem v bytě dvě stě čtyři."

"Zůstaňte u telefonu. Podívám se, jestli je doma."

Pan Morningstar i já jsme zůstali u telefonu. Bylo v něm slyšet rámus, vřestění rádia, které na plné pecky vysílalo baseballový zápas. Nestálo blízko telefonu, ale randál dělalo pořádný.

Pak jsem uslyšel duté zvuky kroků, které se blížily, drsné zachřeštění, jak někdo zvedl sluchátko, a pak ten hlas řekl:

"Není doma. Mám mu něco vyřídit?"

"Zavolám později," řekl pan Morningstar.

Rychle jsem zavěsil a bleskově jsem proklouzl kanceláři ke dveřím, otevřel jsem je tak potichoučku polehoučku, jako když sněhová vločka padá, a stejně tiše jsem je zase zavřel, přidržuje je až do posledního okamžiku, takže cvaknutí západky nebylo slyšet ani na metr daleko.

Když jsem kráčet chodbou, zhluboka a stísněně jsem oddychoval a naslouchal sám sobě. Stiskl jsem knoflík výtahu. Pak jsem vytáhl navštivenku, kterou mi dal pan George Anson Phillips ve vestibulu hotelu Metropol. Vlastně jsem se na ni ani nepodíval. Nepotřeboval jsem se na ni dívat, abych si připomněl, že adresa na ní zní byt 204, Florence Apartments, Court Street 128. Jen jsem tam tak stál a klepal do ní nehtem, zatímco se prastarý výtah šinul šachtou nahoru a hmoždil se jak pětistupňová plná štěrka v ostré serpentině.

Bylo za deset minut čtyři.

8

Bunker Hill, to je staré město, ztracené město, zpustlé město, město šejdířů. Kdysi, dávno dávno tomu, to byla vybraně elegantní čtvrť a dosud tam stojí několik složitě členěných gotických sídel se širokými verandami, se zdmi, které jsou obloženy do kulatá seříznutými šindely, a spoustou rohových arkýřových oken s vřetenovitými vížkami. Teď jsou z nich samé svobodárny I parketové podlahy, kdysi krásně naleštěné, jsou poškrábané, a prošlapané a široká vzhledem schodiště potměšila časem a laciným nátěrem, který překryl celé generace špíny. V prostorných pokojích se kolozubé bytné handrkují s potměšilými nájemníky, Na širokých chladných verandách vysedávají starci s tvářemi jako prohrané bitvy, vystrkují rozpraskané boty na sluníčko a zírají do prázdna.

Všude kolem těchto starých domů je plno hospod posetých mušinci, italských stánků s ovocem, laciných činžáků a malých cukrárniček, kde si můžete koupit i horší svinstvo než to zdejší cukroví. A jsou tu hotely zamořené krysy, do jejichž hotelové knihy se nezapisují žádná jiná jména než Smith a Jones, a noční recepční je napůl hlídací pes a napůl kuplíř.

Z činžáků vycházejí ženy, které by podle všeho měly být mladé, ale mají obličej jako zvětřelé zdivo; muži s klobouky staženými do čela a slidivými očima, jimiž dovedou obhlédnout celou ulici zpoza dlaně chránící plamen zápalky; sešlí intelektuálové, kteří trpí kuřáckým kašlem a v bance nemají ani vindru; fyzlové s žulovými tvářemi a neústupnými očima; koksáři a šmelináři s koksem; lidé, kteří vypaďají jako úplné nuly a vědí to, a sem tam dokonce i pár takových, co skutečně chodí do práce. Ti však odcházejí z domova hodně časně zrána, kdy jsou široké popraskané chodníky liduprázdné a ještě zvlhlé rosou.

Přišel jsem o něco dřív než v půl páté, ale ne o moc. Zaparkoval jsem na konci ulice, kam se od Hill Street pracně šplhá lanovka po žlutém jílovém náspu, a šel pěšky po Court Street k Florence Apartments. Dům měl průčelí z tmavých cihel a dvě patra; první řada oken byla na úrovni chodníku a byla zamaskována zrezavělými sítěmi proti hmyzu a umolousanými síťovými záclonami. Vstupní dveře měly skleněnou výplň a na ní ještě jakžtakž čitelný nápis. Otevřel jsem je a sešel po třech schodech s mosaznými lištami do chodby, jejichž obou stěn se chodec mohl dotknout, aniž rozpažil úplně ruce. Šedavě natřené dveře a na nich číslice namalované stejně nevýraznou barvou. Ve výklenku u paty

schodiště telefonní automat. Tabulka s nápisem: Správce, byt 106. NA konci chodby dveře se sítí proti hmyzu a za nimi v jedné řadě čtyři otlučené vysoké nádoby na odpadky, nad ni-miž tančily mouchy v prosluněném vzduchu.

Vystoupil jsem po schodech. Rádio, které jsem slyšel v telefonu, stále ještě vyřvávalo baseballový zápas. Podíval jsem se na čísla bytů a přešel do přední části budovy. Byt číslo 204 byl po pravé straně a to rádio hulákalo v bytě právě naproti přes chodbu. Zaklepal jsem, nikdo neodpověděl, a tak jsem zaklepal ještě hlasitěji. Za mými zády tři Lišáci vyrazili do útoku uprostřed nesmírné vřavy syntetického burácení davů. Zaklepal jsem potřetí a pak jsem vyhlédl z okna v přední části chodby, šmátraje zároveň v kapse po klíči, který mi George Anson Phillips dal.

Na protější straně ulice těsně u chodníku byl italský pohřební ústav, čistá, poklidná a nevtrhavá budova z bíle omítnutých cihel. Pohřební ústav Pietra Palerma. Tenká zelená písmena neónového nápisu se táhla přes celou fasádu a vypadala cudně. Z hlavního vcho-du vyšel vysoký muž v tmavých šatech a opřel se o bílou zeď. Byl to náramně pohledný chlapík. Měl snědou pleť a pěknou hřívu oce-lově šedých vlasů sčesaných dozadu s čela. Vytáhl z kapsy něco, co na tu dálku vypadalo jako stříbrné nebo platinové pouzdro na cigarety, zdobené černým smaltem, netečně je otevřel dvěma dlou-hými snědými prsty a vybral si z něho cigaretu se zlatým náústkem. Zastrčil si zase pouzdro do kapsy a zapálil si tu cigaretu kapesním zapalovačem, který zřejmě patřil k tomu pouzdru. Schoval zapalo-vač a se založenýma rukama stál a díval se přimhouřenýma očima do prázdna. Z konce nehybné cigarety se mu táhl přes tvář tenký proužek kouře přímo vzhůru, tak slabý a rovný jako dým vyhasína-jícího táboráku za úsvitu.

Za mými zády další odbíječ odpálil nebo se pustil do přeběhu a baseballový zápas oživil. Odtrhl jsem oči od toho vytáhlého Itala, vstrčil klíč do dveří bytu 204 a vstoupil dovnitř

Čtvercový pokoj s hnědým kobercem, velmi spoře a celkem neú-tulně zařízený. Když jsem otevřel dveře, uviděl jsem se v zrcadle nad sklápěcí postelí, samozřejmě pokřiveném, a připadal jsem si v něm jako starý kriminálník, když se plíží domů z flámu, celý zkořeněný marihuanou. Bylo tam křeslo z březového dřeva a vedle něho velmi nepohodlně vyhlížející čalouněný kus nábytku, který tvarem připo-mínal pohovku. Na stolku pod oknem stála lampa se skládaným papírovým stínidlem. Po obou stranách postele byly dveře.

Dveře vlevo vedly do malé kuchyňky s hnědou kameninovou vý-levkou, s vařičem na tři hořáky a se starou elektrickou ledničkou, která tikala, a právě když jsem otevřel dveře, spustila rámus, jako když ji na nože bere. Na kameninovém odkládacím prkně stály zbytky něčí snídaně, šálek s kávovou sedlinou na dně, spálená kůrka topinky, prkénko plné drobtů, žlutá šmouha rozteklého másla na pro-hnuté stěně misky, špinavý nůž a kropenatě smaltovaná kávová konvička, která páchla jako pytle ve stodole rozpálené sluncem.

Vrátil jsem se do pokoje, obešel postel a vešel do těch druhých dveří. Vedly do krátké chodbičky s výklenkem na šaty a vestavěným prádelníkem. Na prádelníku byl hřebek a černý kartáč, v jehož černých štětínách uvízlo několik plavých vlasů. Byla tam taky nádobka se zásypem, malá baterka s rozbitým sklem, poznámkový blok, oby-čejné pero, láhev inkoustu na pijáku, krabička cigaret a zápalky ve skleněném popelníku, v němž se povalovalo asi půl tuctu špačků.

V zásuvkách prádelníku bylo asi tolik ponožek, prádla a kapesní-ků, co by se vešlo do jednoho kufru. Na věšáku visel temně šedý oblek, ne úplně nový, ale ještě docela dobrý, a na podlaze pod ním pár dosti zaprášených černých střevíců. Strčil jsem do dveří koupelny. Otevřely se asi na čtvrt metru a dál to nešlo. Zavěťřil jsem a ucítil, jak mi trnou rty; do chřípí mi vnikl drsný, ostrý, trpký pach, který vycházel z koupelny. Opřel jsem se do dveří. Trochu povolily, ale zase se přivřely, jako kdyby se o ně z druhé strany někdo opíral. Strčil jsem do té mezery hlavu.

Podlaha koupelny byla pro něho příliš krátká, a tak měl kolena pokrčená a ochable svěšená k jedné straně a hlavu přiraženou na dře-věné pažení protější stěny, ne zdviženou, jen vecpanou těsně ke zdi.

Hnědý oblek měl trochu pomačkaný a tmavé brýle mu čouhaly z náprsní kapsy, jen vypadnout. Jako by na tom záleželo. Pravou ruku měl přehozenou přes žaludek, levá ležela na podlaze dlaní vzhů-ru, prsty trochu zkroucené. V plavých vlasech na pravé straně hlavy měl ránu zalepenou zaschlou krví. Jeho otevřená ústa byla plná lesk-lé karminové krve.

Dveře se zarazily o jeho nohu. Strčil jsem do nich ještě silněji a protáhl se kolem nich, a tak jsem se dostal dovnitř. Sklonil jsem se a přitiskl mu dva prsty na krk na hlavní tepnu. Ta tepna netepala, dokonce ani nešelestila. Vůbec ji nebylo cítit. Kůže byla ledová. Ale tak docela ledová ani být nemohla. Jenom mi taková připadala. Zase jsem se napřímil a opřel zády o dveře, zařal pevně pěsti v kapsách a v nose mě štípaly korditové výpary. Baseballový zápas ještě pokračoval, ale skrze dvoje zavřené dveře ke mně jeho zvuky zaléhaly jako z veliké dálky.

Stál jsem tam a díval se dolů na něho. Z tohohle nic dobrého ne-kouká, Marlowe, to je hotovka. Nemáš tu co pohledávat, vůbec nic. Vždyť jsi ho ani neznal. Koukej vypadnout, a fofrem.

Odtáhl jsem se ode dveří a otevřel je a prošel zpátky chodbičkou zase do obývacího pokoje. Ze zrcadla se na mne dívala něčí tvář. Napjatá, strhaná tvář. Rychle jsem se k ní otočil zády a vytáhl z kapsy patentní klíč, který mi dal George Anson Phillips, zammul jsem jej mezi vlhkými dlaněmi a položil vedle lampy.

Otřel jsem knoflík, kterým se dveře otvíraly, i ten na druhé straně, jímž se zavíraly. Lišáci vedli sedm ku třem v první polovině osminy. Nějaká dáma, zřejmě docela pěkně napařená, pěla z plných plic pí-seň o Frankiem a Johnnym hlasem, jemuž ani všechna ta whisky na půvabu nepřidala. Hluboký mužský hlas na ni zařval, aby držela hubu, ale dáma zpívala dál a pak bylo slyšet rychlé a rázné kroky, plesknutí a zakvičení, a posléze zpěv zmlkl a baseballový zápas pokračoval. Vzal jsem si cigaretu a zapálil ji a sešel dolů se schodů a zastavil se v temném koutě haly a díval se na tu cedulku s nápisem: Správce, byt 106.

Byl jsem úplně blázen, že jsem se na ni vůbec díval. Díval jsem se na ni hodně dlouho a drtil cigaretu mezi zuby.

Otočil jsem se a zamířil chodbou dozadu. Na malém smaltova-ném štítku na dveřích byl nápis Správce. Zařukal jsem na dveře.

Židle skřípla o podlahu, nohy zašmátraly, dveře se otevřely.

"Vy jste správce?"

"Jo." Byl to tentýž hlas, který jsem slyšel v telefonu mluvit s Elishou Morningstarem.

V ruce držel prázdnou usmolenou sklenici. Vypadala, jako kdyby si v ní někdo pěstoval zlaté rybičky. Byl to dlouhán se zrzavými krát-kými vlasy, které mu na čele rostly do špičky. Měl dlouhou úzkou lebku, v níž se honilo plno švingulantských nápadů. Zpod oranžové-ho obočí zíraly zelené oči. Uši měl tak veliké, že mu nejspíš vlály, když se do nich pořádně opřel vítr. Měl dlouhý nos a jistě ho rád do všeho strkal. Celá ta tvář byla dobře vycvičená, zřejmě schopná za-chovávat tajemství, tvář, v níž se zračil stejně nenucený klid jako na mrtvole v márnici.

Měl rozepjatou vestu, sako žádné, u hodinek řetízek spletený z vlasů a na rukávech kulaté modré gumičky s kovovými přezkami.

Zeptal jsem se: "Pan Anson?"

"Dvě stě čtyři."

"Není doma."

"No a co mám dělat - snýst vajíčko?"

"Prima," řekl jsem. "Jste v takové formě pořád, nebo máte dneska narozeniny?"

"Vypadněte," řekl. "Koukejte mazat." Začal přivírat dveře. Pak je ještě jednou otevřel a řekl: "Vodvalte se.

Vodprejskněte. Padejte." Když mi takto přesně objasnil, oč mu kráčí, začal zase dveře zavírat.

Opřel jsem se o ně. On se o ně opřel z druhé strany. Tím se naše obličeje dostaly hodně blízko k sobě. "Pět vočí," řekl jsem.

To mu zatřepalo osrdím. V tu ránu otevřel dveře dokořán, takže jsem musel rychle poskočit kupředu, abych mu nedrcnul hlavou do brady.

"Pojďte dál," řekl.

Obývací pokoj se sklápěcí postelí, všechno přísně podle specifikace, až po to skládané papírové stínidlo na lampě a skleněný popel-ník. Tenhle pokoj byl vymalován žlutě jako vaječný žloutek. Nescházelo než namalovat na tu zeď sem tam pár tlustých černých pavouků, aby z toho člověk dostal žlučnickový záchvat.

"Posaďte se," řekl a zavřel dveře.

Posadil jsem se. Dívali jsme se na sebe jasnými bezelstnými očima jako párek ostřílených agentů s ojetými auty.

"Pivo?" zeptal se.

"Díky."

Otevřel dvě plechovky, nalil do té usmolené sklenice, kterou před-tím držel v ruce, a sáhl pro jinou, stejně upatlanou.

Řekl jsem, že se napiju rovnou z plechovky. Podal mi ji.

"To dělá desetník," řekl.

Dal jsem mu desetník.

Strčil si ho do kapsy u vesty a pořád se na mne díval. Přitáhl si židli, posadil se, pokrčil kostnatá vyčnělá kolena a prázdnou ruku svěřil mezi ně.

"Vo těch vašich pět vočí nemám zájem," řekl.

"To je prima," řekl jsem. "Mne taky ani nenapadlo, abych vám je dával."

"Helemese chytráka," řekl. "Vo co kráčí? Tohle je sporádanej, slušnej barák. Na žádný podrazy tu nejsme zařízený."

"A jaké tu máte ticho," řekl jsem. "Tam nahoře by člověk slyšel špendlík padnout."

Měl takový pěkný široký úsměv, zvící přibližně dvou centimetrů. "Mě hned tak něco nepobaví," řekl.

"Zrovna jako královnu Viktorii," řekl jsem.

"Nechápu, co ta s tím má společnýho."

"Takový zázrak jsem ani nečekal," řekl jsem. Ty nesmyslné tlachy mě jaksi uklidňovaly a vzpružovaly, dodávaly mému vzrušení tvrdé, břitké ostří.

Vytáhl jsem náprsní tašku a vybral z ní jednu navštívenku. Nebyla moje. Stálo na ní: James B. Pollock, Záruční pojišťovna, propagač-ní zástupce. Snažil jsem si vzpomenout, jak James B. Pollock vypadal a kde jsem ho potkal, ale marně. Podal jsem navštívenku zrzkovi.

Přečetl si ji a poškrábal se jedním jejím rohem na špičce nosu. "Že by von byl nákej gauner?" zeptal se, zelené oči přilepené na mém obličeji.

"Klenoty," řekl jsem a máchl rukou.

Podumal o tom. Zatímco dumal, pokoušel jsem se zjistit, jestli ho to aspoň trochu znepokojilo. Ale nezdálo se.

"Sem tam se tady nákej šizuňk taky nachomejtne," přiznal. "To se nedá svítit. Ale mně tak nepřipadal. Je takovej fajnovej."

"Možná že jsem na falešné stopě," řekl jsem. Popsal jsem mu George Ansona Phillipse, živého George Ansona Phillipse v hnědém obleku a s tmavými brýlemi, s kakaovým slamákem, ozdobeným hně-dě a žlutě vzorovanou stuhou. Byl bych rád věděl, co se stalo s tím slamákem. Tam nahoře v pokoji nebyl. Phillips ho nejspíš zahodil, protože se mu zdál příliš nápadný. Jeho blond vlasy byly téměř stejně křiklavé, ale přece jen ne tak docela.

"Máte dojem, že je to on?"

Ryšavec si dal načas, než dospěl k závěru. Konečně přikývl, že ano, zelené oči ostražitě upřené na mne, pak zvedl hubenou rukou navštívenku k ústům a přejížděl si jí přes zuby, jako když drnká holí přes laťový plot.

"Vůbec mi nepřipadal podezřelý," řekl. "Ale to se ví, na nose jim to nikdo nepozná. Bydlí tu jenom měsíc. Kdyby vypadal na kriváka, nebydlel by tu vůbec."

Dalo mi pernou fušku nezasmát se mu přímo do obličeje. "Co byste tomu řekl, kdybychom si očíhli jeho byt, dokud je pryč?"

Zavrtěl hlavou. "To by se panu Palermovi vůbec nezamlouvalo."

"Panu Palermovi?"

"To je domácí. Tam vodnaproti. Patří mu ten pohřební ústav. A tenhle barák a spousta jinejch baráků taky. Vlastně mu patří celá tahle čtvrt', jestli chápete, jak to myslím." Pociťoval úšklebek a mrknutím pravého víčka. "Von je zdejší poslanec. S ním se musí vopatrně."

"No dobrá, tak zatímco se dává volit nebo si hraje s nějakým nebožtíkem nebo co vlastně zrovna teďka dělá, my bychom mohli jít nahoru a očihnout si ten byt."

"Nechtějte, abych se rozčilil," řekl ryšavec úsečně.

"To by mě mohlo rozházet asi tak jako nic na kvadrát," řekl jsem. "Pojďme nahoru očihnout si ten jeho bejvák." Odhodil jsem prázdnou plechovku od piva do koše na odpadky a díval jsem se, jak se odrazila a odkutálela až doprostřed pokoje.

Ryšavec náhle vstal, rozkročil se, zamnul rukama a zakousl se do spodního rtu.

"Řek jste něco vo pěti dolarech," nahrbil se.

"To už je dávno," řekl jsem, "Rozmyslel jsem si to. Pojďme si nahoru očihnout ten byt."

"Řekněte to ještě jednou a -" pravou rukou si sáhl k boku.

"Jestli na mě chcete vytáhnout bouchačku, tak si pište, že se to panu Palermovi líbit nebude," řekl jsem.

"Pan Palermo ať si trhne nohou," zařval pojednou zuřivě, obličej zbrunátnělý návalem krve.

"Pana Palerma bude jistě těšit, až se dozví, jak o něm smýšlíte," řekl jsem.

"Helejte," řekl ryšavec velmi pomalu, sáhl si rukou k boku, přiklonil se ke mně horní částí těla a vystrčil na mě bradu, jak nejvýhrůžněji uměl. "Helejte se. Já si tady seděl a vypil jsem si jedno nebo dvě piva. Anebo tři, a kdyby devět, tak do toho taky nikomu nic není. Nikoho jsem neovtroval. Byl to ucházející den. A moh to být ucházející večír - dokud jste se neobjevil vy." Prudce mávl rukou.

"Pojďme si nahoru očihnout ten byt," řekl jsem.

Výrazil kupředu oběma pevně zaťatými pěsti. Než ten pohyb dokončil, rozevřel dlaně a roztáhl prsty, jak nejvíc mohl. Nos mu divoce poškubával.

"Dyby mi nešlo vo flek," řekl.

Otevřel jsem ústa. "Neříkejte to!" zaječel.

Nasadil klobouk, ale sako si nevzal, otevřel zásuvku a vytáhl z ní svazek klíčů, prošel kolem mne, aby otevřel dveře, zůstal mezi nimi stát a trhl bradou směrem ke mně. Ještě pořád měl v obličeji ten zdivočelý výraz.

Vyšli jsme na chodbu a zamířili ke schodišti. Baseballový zápas skončil a teď se vysílala taneční hudba. Velice hlučná taneční hudba. Ryšavec vybral jeden klíč a vrazil jej do zámku na dveřích bytu 204. Burácení tanečního orchestru za námi v bytě přes chodbu náhle přehlušil ženský hlas, který hystericky zaječel.

Ryšavec zase vytáhl klíč a vycenil na mne zuby. Přešel úzkou chodbou a zabušil na protější dveře. Musel bouchat dlouho a silně, než si toho někdo všiml. Pak se dveře rozletěly a blondýna s tváří ostrou jako kudla, oblečená v rudých pantalonech a zeleném svetru, vyhlédla ven horečnatýma očima, z nichž jedno bylo opuchlé a do druhého ji někdo před nedávným praštil. Kromě toho měla ještě šrám na krku a v ruce držela vysokou orosenou sklenici jantarově žluté tekutiny.

"Přivíte to rádio, ale kalupem," řekl ryšavec. "Tady nejní žádný cirkus. A podruhy vám to říkat nebudu. Příště už na vás poštvu para-grafy"

Dívka se ohlédla přes rameno dozadu a zavřeštěla do hluku hudby: "Ty, Dele, ten chlápek tady říká, abys to přivřel! Chceš mu dát přes hubu?"

Zavržala židle, rádio přestalo, jako když utne, a tlustý muž s pichlavýma očima se objevil za blondýnkou, odhodil ji jednou rukou z cesty a vystrčil na nás obličej. Potřeboval oholit. Měl kalhoty, vycházkové boty a tričko.

Rozkročil se pevně ve dveřích, vtáhl nosem hvízdavě trochu vzduchu a řekl:

"Koukejte vymáznout. Zrovna sem přišel vod voběda. Voběd stál za pendrek. Nikomu nedoporučuju, aby se na mě vytahoval." Měl opici, ale takovou, jaká se získá jen tvrdým tréninkem.

Ryšavec řekl: "Slyšel jste mě, pane Hench. Ztlumte to rádio a přestaňte mi dělat z baráku kůlničku na dříví. A už aby to bylo."

Muž zvaný Hench řekl: "Hele, ty škubane -" vykročil pravou nohou a vši silou ji dupl o zem.

Ryšavcova levá noha nevyčkala, až na ni dupne. Hubené tělo rychle couvlo, odhozený svazek klíčů padl na podlahu a zařinčel o dveře bytu 20. Ryšavcova pravice sebou mrskla, a když se znovu objevila, byl v ní kožený obušek.

Hench řekl. "A jéje!" A nabral do obou chlupatých dlaní po hrsti vzduchu, sevřel ty dlaně v pěsti a mohutně se rozehnal do prázdna.

Ryšavec ho praštil přes temeno a ta dívka zase zaječela a vychrstla svému amantovi sklenici pálenky do obličeje.

Nejsem s to posoudit, zda to udělala proto, že příležitost byla příliš lákavá, nebo proto, že se docela poutivě spletla.

Hench se poslepu otočil se zakrváceným obličejem, klopýtl a rozběhl se přes pokoj, skrčený až k zemi, takže při každém kroku div nepadl na nos. Postel byla sklopená a rozházená. Hench poklekl vedle ní na jedno koleno a strčil ruku pod polštář.

Řekl jsem. "Pozor má bouchačku."

"S tou si na mě taky nepříde," zavrčel ryšavec mezi zuby a vsunul pravici, teď prázdnou, pod rozepjatou vestu.

Hench klečel na obou kolenou. Pak se zvedl jen na jedno a otočil se, v pravé ruce krátkou černou pistolí, kterou vůbec nedržel za rukojeť, ale jen tak na otevřené dlani, a třeštil na ni oči.

"Zahod' to!" křikl ryšavec ostře a pak vešel do pokoje.

Blondýna mu ruče skočila na záda a s bujarým výskotem mu ovinula dlouhé zelené paže kolem krku. Ryšavec zavrával, zaklel a ohnal se po ní pistolí.

"Vidím ho, Dele!" kvičela blondýna. "Sejmi ho!" Jednu ruku na posteli a jednu nohu na zemi, obě kolena ohnutá, oči

strnule upřené na černou pistoli, která ještě pořád ležela v otevřené dlani jeho pravice, se pomalu vyhrabal na nohy a zachrčel hlubokým hrdelním hlasem:

"Tohle není má bouchačka."

Odlehčil jsem ryšavci od jeho pistole, stejně mu nebyla k ničemu dobrá, a obešel jsem ho, ponechávaje mu na starost, aby si setřásl blondýnu se zad, jak nejlíp bude umět. Dole na chodbě bouchly dveře a něčí kroky se k nám blížily. Řekl jsem: "Dejte ji pryč, Henchi."

Vzhlédl ke mně, udivené tmavé oči náhle vystřízlivělé.

"To nejní má bouchačka," řekl a natáhl zbraň ke mně. "Já mám kolt dvaatřicítku - revolver s krátkou hlavní."

Vzal jsem mu zbraň z ruky. Nepokoušel se mi v tom zabránit. Sedl si na postel, pomalu se škrábal na hlavě a křivil tvář pod tí a krušných myšlenek. "Hernajs, jakpak se -" hlas mu selhal; zavrtil hlavou a otřásl se.

Přičichl jsem k té pistoli. Bylo z ní vystřeleno. Vyňal jsem zásobník a spočítal náboje skrze ty dírky po straně. Bylo jich šest. S jedním v komoře to dělalo dohromady sedm. Byl to kolt ráže 32, osmiranná automatická pistole. A bylo z ní vystřeleno. Pokud zásobník nebyl doplněn, byla z ní vystřelena jedna rána.

Ryšavec už měl blondýnu s krku. Hodil ji na židli a utíral si podrápanou tvář. Zelené oči mu sršely vztekem.

"Hleďte sehnat nějakého poldu," řekl jsem. "Z téhle pistole byla vystřelena jedna rána a už je pomalu načase, abyste se přesvědčil, že v tom bytě naproti leží mrtvý člověk."

Hench ke mně zpitoměle vzhlédl, ale řekl tichým, docela rozum-ným hlasem: "Bráško, tohle prostě není má bouchačka."

Blondýnka poněkud teatrálně vzlykala a cenila na mne otevřenou pusou, zkřivenou komediantským zoufalstvím.

Ryšavec vyšel potichu ze dveří.

10

"Střelen do krku zbraní středního kalibru, nábojem s tupou špičkou," řekl poručík detektivního sboru Jesse Breeze.

"Zbraní, jako je tahle, a nábojem, jako jsou tyhle nety." Otáčel v ruce pistolí, tou pistolí, o které Hench tvrdil, že není jeho. "Kulka směřovala vzhůru a pravděpodobně zasáhla zadní část lebky. Zůstala vězet v hlavě. Ten člověk je mrtev asi dvě hodiny. Ruce a obličej má studené, ale tělo ještě teplé. Není ztuhlý. Než byl zastřelen, dostal ránu tvrdým předmětem. Asi hlavní pistole. Říká vám tohle všechno něco, chlapci a děvčata?"

Noviny, na kterých seděl, zašustily. Sundal si klobouk a utřel si obličej a temeno téměř lysé lebky. Třásně světlých vlasů kolem pleši měl vlhké a potmělé potem. Zase si nasadil klobouk, placatý panamáček, do hnědý spálený sluncem. Nebyl to letošní model a nejspíš ani loňský.

Jesse Breeze byl mohutný chlap, trochu břichatý, měl hnědobílé boty a umourané ponožky, bílé kalhoty s tenkými černými proužky, rozhalenku, která odhalovala narezlé chloupky pod krkem, a hrubé, nebesky modré sportovní sako, v ramenou o nic širší než garáž pro dvě auta. Mohlo mu být tak kolem padesátky a to jedině, co na něm velmi důrazně připomínalo poldu, byl chladně pronikavý, vtíravý pohled jeho vystoupilých bledě modrých očí, pohled, jenž rozhodně nechtěl být urážlivý, ale každý kromě policajta jej musel za urážlivý pokládat. Pod očima, přes horní část tváře a kořen nosu se mu táhl široký pruh pih jako minové pole na vojenské mapě.

Seděli jsme v Henchově bytě a dveře byly zavřené. Hench měl na sobě košili a roztržitě si uvazoval kravatu neohebnými roztrfesenými prsty. Dívka ležela na posteli. Kolem hlavy měla omotaný nějaký zele-ný fábor, vedle sebe kabelku a krátký veverčí kožíšek přehozený přes nohy. Ústa měla trochu pootevřená a obličej ztrhaný a vyděšený.

Hench řekl chraptivě: "Jestli si chcete myslet, že ten chlápek byl zastřelený tou bouchačkou, co byla u mě pod polštářem, nemám nic proti tomu. Samotnému se mi zdá, že by to mohlo bejt pravda. Ale nejní to má pistole a vy, chlapci, mě nepřinutíte, abych řek, že je má, ani kdybyste se na hlavu stavěli."

"No dejme tomu," řekl Breeze, "ale jak se to teda seběhlo? Ně-kdo seknul vaši bouchačku a nechal váni tuhle. Kdy a jak se to stalo a jak vypadal ten váš kanón?"

"Šli jsme asi vo půl čtvrtý ven, abysme si něco snědli v tý putyce za rohem," řekl Hench. "Můžete se tam zeptat.

Nejspíš jsme nechali otevřené dveře. Víte, my už byli drobet zhuřákaný. Myslím, že jsme dělali dost velké randál.

Poslouchali sme ten mač v rádiu. Mám do-jem, že sme to rádio zavřeli, než sme šli, ale jistě to nevím. Nepamatuješ se?"

Podíval se na dívku, která ležela bledá a tichá na posteli. "Nepamatuješ se, kočička?"

Dívka se na něho nepodívala, ani mu neodpověděla.

"Je úplně vodkecaná," řekl Hench. "Já měl bouchačku, kolt dvaatřicítku, stejnej kalibr, jako má tahle, jenže to byl precek s krátkou hlavní. Revolver a ne pistole. Na střence je kousek kaučuku ulomenej. Dal mi ji jeden žid, jmenoval se Morris, může to bejt tak tři čtyry roky. Pracovali jsme spolu v jednom baru. Povolení nemám, ale já ji stejně nikdy nenosím ven."

Breeze řekl: "Jo, dávat si do trumpetky tak jako vy dva, holoubko-vé, a mít přitom bouchačku pod polštářem, to nemohlo dobře dopadnout. Dřív nebo pozdějc musel někdo koupit díru do hlavy. To jste si mohli spočítat."

"Ale sakra, vždyť my toho chlápka ani neznali," řekl Hench. Teď už měl kravatu uvázanou, ale mizerně. Byl úplně střízlivý a celý roz-klepaný. Vstal, sebral z noh postele sako, oblékl si je a zase si sedl. Všiml jsem si, jak se mu třásl prsty, když si zapaloval cigaretu. "Ne-víme, jak se menuje. Nemáme ponětí, kdo to je. Viděl sem ho asi dvakrát nebo třikrát na chodbě, ale von na mě ani nepromluvil. Jestli to vůbec je ten samej chlápek. Ani to nevím jistě."

"Je to ten člověk, který tam bydlel," řekl Breeze. "A povězte mi, ten zápas nevysílali přímým přenosem, ale ze studia, co?"

"Začalo to ve tři," řekl Hench. "Vod tři řekněme do půl pátý, nebo trochu dýl. My sme vodešli v druhý polovině třetiny. Byli jsme pryč asi přes půldruhýho vodpalování, možná přes dvě. Dvacet minut až půl hodiny. Ne víc."

"Řekl bych, že byl zastřelen zrovna před tím, než jste odešli," řekl Breeze. "Rádio jistě skoro přehlušilo výstřel. Museli jste nechat dveře nezamčené, možná dokonce otevřené."

"Možný to je," řekl Hench unaveně. "Pamatuješ, jak to bylo, milunko?"

Dívka na posteli ani tentokrát neuznala za vhodné odpovědět, dokonce ani pohledem.

Breeze řekl: "Nechali jste dveře otevřené nebo nezamčené. Vrah vás slyšel odcházet. Vešel do vašeho bytu, aby se zbavil pistole, uvi-děl rozesílanou postel, šel k ní a strčil pistoli pod polštář, a představte si jeho překvapení, když tam našel jinou bouchačku, jako kdyby na něho čekala. Tak si ji vzal s sebou. Ale jestli chtěl tu svou pistoli někam uklidit, proč ji neschoval v té místnosti, kde vraždil? Proč riskoval vstup do dalšího bytu? Nač ty ciráty?"

Já seděl v rohu lenošky u okna. Přispěchal jsem taky se svou troš-kou do mlýna: "A co když vyšel z Phillipsova bytu a dveře za ním zapadly dřív, než ho napadlo, že by se měl té pistole zbavit? Řekně-me, že se po té vraždě vzpamatoval, teprve až když stál na chodbě s vražednou zbraní v ruce. V tom případě se jí jistě chtěl zbavit co nejdřív. A jestli Hench nechal dveře otevřené a vrah slyšel ty dva odcházet chodbou pryč -"

Breeze po mně loupł očima a zachrochtal: "Neříkám, že to tak nebylo. Jen o tom uvažuju." Zase obrátil pozornost k Henchovi. "Tak hele, jestli se ukáže, že Ansoria zastřelili touhle zbraní, nezbyde než vypátrá, kam se poděla ta vaše bouchačka. Mezitím musíme mít vás a tuhle mladou dámu po ruce. To jistě chápete, ne?"

Hench řekl: "Žádnej z těch vašich hochů ze mne nevymláti při-znání, že to bylo jinak, než jak sem říkal."

"No zkusit to můžeme vždycky," řekl Breeze klidně. "A mohli bychom se do toho pustit hned."

Vstal, otočil se a shodil pomačkané noviny ze židle na podlahu. Šel ke dveřím a ohlédl se na dívku na posteli. "Jste v pořádku, sest-říčko, nebo mám zavolat dozorkyni?"

Děvče na posteli neodpovědělo.

Hench řekl: "Potřebuju si loknout. Potřebuju panáka jako sůl."

"Ani slzu, dokud vás mám na očích," řekl Breeze a vyšel ze dveří.

Hench přešel přes pokoj, vzal láhev, strčil si hrdlo do úst a kloktavě pil. Když přestal, podíval se, co v láhvi zbylo, a přistoupil k dívce. Vzal ji za rameno.

"Vzbud' se a lízni si," křikl na ni.

Dívka civěla na strop. Neodpověděla mu, ani nedala najevo, že ho slyšela.

"Nechte ji být," řekl jsem. "To je šok."

Hench dopil, co v láhvi zbylo, opatrně prázdnou láhev postavil a znovu se podíval na dívku, pak se k ní otočil zády a zůstal stát, zíraje zamračeně na podlahu. "Kryndapána, proč jen mám takovou děra-vou paměť," řekl potichu.

Breeze se vrátil do pokoje s mladým červenolícím detektivem v civilních šatech. "Tohle je poručík Spangler," řekl.

"Vezme vás s sebou. Tak koukejte, ať už jste pryč."

Hench šel k posteli a zatřásl dívce ramenem. "Vstávej, broučku. Dem na vejlet."

Dívka otočila oči, aniž hnula hlavou, a dlouze se na něho zadíva-la. Zvedla záda z postele, podepřela se rukou a přehodila nohy přes postranici, vstala a podupla pravou nohou, jako kdyby jí zdřevěněla.

"Je to blbý, děvenko -- ale nedá se svítit," řekl Hench.

Dívka si položila ruku na ústa, zakousla se do kotníku na malíčku a tupě na něho civěla. Najednou se zničehonic rozmáchla a vši silou ho udeřila do obličeje. Pak vyběhla ze dveří.

Hench dlouho nepohnul ani svaem. Zvenčí bylo slyšet zmatený hluk mužských hlasů, zdola z ulice zmatený hluk vozů.

Hench pokr-čil rameny, napřimil mohutná záda, přešel pomalým pohledem přes pokoj, jako kdyby počítal, že jej hezky dlouho neuvidí, možná už vůbec ne. Pak vyšel kolem toho křepkého mladistvého detektiva ven.

Detektiv šel za ním. Dveře se zavřely. Zmatený hluk zvenčí se trochu ztlumil a my dva s Breezem jsme tam seděli a upřeně zírali jeden na druhého.

11

Po chvíli Breeze otrávil koukat na mne a vydoloval z kapsy dout-ník. Rozřízl celofánovou pásku nožem, ořízl doutník a pečlivě si zapálil, otáčeje jeho koncem v plameni, pak podržel hořící zápalku kousek stranou a hluboce zahleděn do prázdna bařal z doutníku, aby se ujistil, že hoří tak, jak to má rád.

Pak velice pomalu zatřepal zápalkou a zhasil ji a natáhl se, aby ji položil na pražec otevřeného okna. Potom se zase pro změnu podí-val na mne.

"My dva," řekl, "budem spolu dobře vycházet."

"To je prima," řekl jsem.

"Vy tomu nevěříte," řekl. "Ale je to tak. A ne proto, že byste mi nějak zvlášť padl do oka. Já totiž takhle vždycky pracuju. Všechno musí být na rovinu. Všechno s rozumem. Všechno pěkně klid'o. Ne jako tamta slečna. To je taková děvucha, co si celý život střádá na malér, a když do něj konečně spadne, dává vinu prvnímu mužskému, který jí přijde do rány."

"On ji párkrát zmaloval," řekl jsem. "Čímž si asi sotva získal její nehynoucí lásku."

"Vidím, že se v dámách vyznáte," řekl Breeze.

"V mém povolání mi náramně prospělo, že se v nich moc dobře nevyznám," řekl jsem. "Jsem prost všech předsudků."

Přikývl a pro-hlédl si popel na doutníku. Pak vytáhl z kapsy kus papíru a přečetl mi z něho: "Delmar B. Hench, 45 let, číšník, bez zaměstnání. Maybelle Mastersová, 26 let, tanečnice. To je všechno, co o nich vím. Mám takového tušáka, že se toho už o moc víc nedozvím."

"Nemyslíte, že zastřelil Ansona?" zeptal jsem se.

Breeze na mne pohlédl s nelibostí. "Bráško, já jsem sem teprv přišel." Vytáhl z kapsy navštívenku a přečetl ji taky:

"James B. Pollock, Záruční pojišť'ovna, propagační zástupce. Co to má být?"

"V tomhle sousedství nepatří k dobrému tónu užívat svého sku-tečného jména," řekl jsem. "Anson to taky nedělal."

"Co se vám nelíbí na tomhle sousedství?"

"Víceméně všechno," řekl jsem.

"Mne by zajímala jedna věc," řekl Breeze, "totiž co víte o tom mrtvém chlápkuvi."

"Už jsem vám to řekl."

"Řekněte mi to ještě jednou. Lidi mi toho tolik povídají, že se mi to v hlavě všechno poplete."

"Vím to, co je napsáno na téhle navštívence, totiž že se jmenoval George Anson Phillips a tvrdil, že je soukromý detektiv Stál před mou kanceláří, když jsem šel na oběd. Sledoval mě do města, do vestibulu hotelu Metropol. Zavedl jsem ho tam schválně. Dal jsem se s ním do řeči a on přiznal, že mě sleduje, a řekl, že to dělá proto, aby vyzkoumal, zda jsem dost šikovný, aby se se mnou dalo spolupracovat. To byl ovšem žvást. Pravděpodobně si ještě pořádně nerozmyslel, co má dělat, a čekal, až se stane něco, co to rozhodne za něho. Pracoval na nějakém případě -jak říkal -, který mu nevoněl, a chtěl se spojit s někým, kdo by měl větší zkušenosti než on, jestli ovšem měl vůbec nějaké. Podle toho, jak jednal, to vypadalo, jako kdyby neměl vůbec žádné."

Breeze řekl: "A jediný důvod, proč si vybral právě vás, byl ten, že jste před šesti lety pracoval na jednom případě ve Ventuře, když on tam byl zástupcem šerifa."

Řekl jsem: "To jsem vám už říkal."

"Ale nemusíte na tom trvat," řekl Breeze klidně. "Máte pořád ještě možnost naservírovat nám něco lepšího."

"Tohle je až dost dobré," řekl jsem. "Je to dost dobré v tom smyslu, že to je dost zlé, aby to byla pravda."

Pomalu pokývl tou svou velikou hlavou.

"Co si o tom všem myslíte?" zeptal se.

"Zjistil jste si adresu Phillipsovy kanceláře?"

Zavrtěl hlavou, že ne.

"Podle mého názoru se nakonec asi ukáže, že si ho někdo najal právě proto, že to byl takový prostáček. Dostal za úkol najmout si tenhle byt pod falešným jménem a udělat něco, z čeho se vyklubala nějaká levota. Dostal strach.

Potřeboval přítele, potřeboval pomoc. To, že si po tolika letech, a ačkoli mě tak málo znal, vybral právě mne, svědčí o tom, že v detektivní branži moc známých neměl."

Breeze vytáhl kapesník a zase si utřel hlavu a obličej: "Ale tohle všechno pořád ještě nevysvětluje, proč za váma běhal sem a tam jako za ztraceným štěnětem, místo aby se sebral a šel za vámi rovnou do vaší kanceláře."

"Ne," řekl jsem, "to je pravda."

"Můžete to vysvětlit?"

"Ne. Ne docela."

"No a co kdybyste to zkusit aspoň částečně?"

"Už jsem vám to vysvětlil tím jediným způsobem, který mě napadá. Nemohl se rozhodnout, zda se mi má svěčit nebo ne. Čekal, že to něco rozhodne za něho. Rozhodl jsem to nakonec já tím, že jsem na něho promluvil."

Breeze řekl: "To je náramně prosté vysvětlení. Je tak prosté, že nestojí za fajfku tabáku."

"Možná že máte pravdu."

"A tenhle malý pohovor v hotelovém vestibulu skočí tím, že chlápek, kterého vůbec neznáte, vás pozve do svého bytu a dá vám svůj klíč. A to všechno proto, že si s vámi chce popovídat."

Řekl jsem: "Ano."

"Proč vám to nemohl povědět hned?"

"Měl jsem schůzku."

"Týkala se vaší práce?"

Přikývl jsem.

"Aha. Na jakém případě pracujete?"

Zavrtěl jsem hlavou a neodpověděl.

"Vyšetřujeme vraždu," řekl Breeze. "Budete mi to muset říct."

Zase jsem zavrtěl hlavou. Trochu zrudl.

"Podívejte," řekl chraptivě, "vy mi to musíte říct."

"Je mi líto, Breeze" řekl jsem, "Ale prozatím se nestalo nic, co by mě o tom přesvědčilo."

"Jistě je vám jasné, že vás můžu strčit do basy jako hlavního svědka," prohodil nenuceně.

"Z jakého důvodu?"

"Z toho důvodu, že jste našel mrtvolu, že jste uvedl zdejšímu správci falešné jméno a nechcete podat uspokojivé vysvětlení svého vztahu k zavražděnému."

Zeptal jsem se: "A uděláte to?"

Usmál se chmurně: "Máte advokáta?"

"Znám několik advokátů. Ale svého advokáta nemám"

"Kolik komisařů znáte osobně?"

"Žádného. Totiž, mluvil jsem se třemi, ale třeba se na mě nepamatují."

"Ale máte vlivné známosti na radnici a tak dále, ne?"

"Povězte mi o nich něco bližšího," řekl jsem. "Zajímá mě to."

"Hele, kamaráde," řekl vážně, "někde nějaké známosti mít musí-te. To je hotovka."

"Mám dobrého přítele v šerifově kanceláři, ale nechtěl bych ho do téhle věci zatahovat."

Zvedl obočí. "Proč? Možná že budete přítele potřebovat. Dobré slovo od poldy, o kterém víme, že je poctivý chlap, by vám mohlo náramně bodnout."

"Je to můj osobní přítel," řekl jsem. "Nedělám si z něho vyžírku. Jestli se dostanu do maléru, nijak mu to neposlouží."

"A co v oddělení pro vraždy?"

"Tam je Randall," řekl jsem. "Jestli vůbec ještě v ústředním oddělení pro vraždy pracuje. Trochu jsme spolupracovali na jednom případě. Ale nemá mě moc v lásce."

Breeze si vzdychl, zašoupal nohama po podlaze a zašustil novina-mi, které předtím shodil z židle.
"Je tohle všechno na rovinu - nebo jen chytráctví? Totiž to o těch vlivných lidech, které neznáte?"
"Je to na rovinu," řekl jsem. "Ale to, jak toho využívám, je chytráctví."
"Nemyslím, že je to moc velké chytráctví říkat to takhle naplno."
"A já si zas myslím, že je."

Položil si velikou pihovatou ruku na celou spodní část obličeje a stiskl. Když zas ruku odtáhl, zůstaly mu na tvářích kulaté červené otisky po palci a prstech. Díval jsem se, jak ty skvrny blednou.

"Cože nejedete domů a nenecháte jednoho v klidu pracovat?" houkl na mne nevrle.

Vstal jsem a přikývl a šel ke dveřím. Breeze promluvil k mým zádům: "Dejte mi svou adresu do bytu."

Dal jsem mu ji. Zapsal si to. "Tak nashle," řekl zasmušile, "a ne-odjíždějte z města. Budeme potřebovat vaši výpověď - snad už dnes večer."

Vyšel jsem ven. Na odpočívadle stáli dva uniformovaní poldové. Dveře na druhé straně chodby byly otevřené a uvnitř stále ještě pra-coval technik. Dole v hale jsem potkal další dva policajty, na každém konci jednoho. Ryšavého správce jsem nezahlédl. Vyšel jsem hlav-ním vchodem ven. Od chodníku právě vyjížděla ambulance. Po obou stranách ulice stál hlouček lidí, ale menší, než bývá v jiných čtvrtích při podobné příležitosti.

Prodíral jsem se podél chodníku. Nějaký muž mě popadl za paži a zeptal se: "Co se tady semlelo, kamaráde?"

Setrásl jsem jeho paži a neodpověděl jsem, ani jsem se na něho nepodíval a zamířil jsem dolů ulicí, kde stál můj vůz.
12

Bylo tři čtvrtě na sedm, když jsem vstoupil do kanceláře a sebral z podlahy kousek papíru. Byla to zpráva od doručovací služby Zele-né pero, která mi oznamovala, že mají pro mne balíček a očekávají můj telefonický příkaz, aby mi ho doručili na přání v kteroukoli ho-dinu denní nebo noční. Položil jsem oznámení na psací stůl, svlékl jsem si sako a otevřel okna. Z hluboké zásuvky v psacím stole jsem vytáhl poloviční láhev whisky Old Taylor, nalil jsem si menšího paná-ka a pomalu převaloval doušek po jazyku. Pak jsem tam seděl a držel v ruce hrdlo chladivé láhve a přemítal, jaký to je asi pocit, být fízlem v oddělení pro vraždy a nacházet každou chvíli nějakou mrtvolu a vůbec si z toho nic nedělat, nemuset se odnikud plížit a utírat kliky na dveřích, nemuset přemýšlet, kolik toho můžu říct, aniž uškodím klientovi, a kolik můžu zamlčet, aniž uškodím sám sobě. Usoudil jsem, že by se mi to nelíbilo.

Přitáhl jsem si přes stůl telefon, podíval jsem se na číslo, které bylo na tom kousku papíru vytištěno, a vytočil je. Řekli, že mi mo-hou balíček okamžitě poslat. Já řekl, že si na něj počkám.

Teď už se venku stmívalo. Hluk dopravy trochu utichl a ve vzdu-chu, který proudil oknem ještě neochlazený nocí, tkvěl už znavený podvečerní pach prachu, automobilových výfuků, slunečního světla sálajícího z horkých zdí a chodníků, vzdálený zápach jídla z tisíců hospod a snad také - ale to už musíte mít čich jako honící pes i stopa toho podivného kocouřího zápachu, který se šíří v teplém počasí z eukalyptů a vane dolů od vilových čtvrtí, položených na pahorcích nad Hollywoodem.

Seděl jsem a kouřil. Za deset minut někdo zaklepal na dveře a já je otevřel a chlapec s čapkou doručovatele mě požádal o podpis a pak mi podal malý čtverhranný balíček, o nic větší než takových šestkrát šest centimetrů, a kdoví jestli. Dal jsem chlapci desetník a poslouchal jsem, jak si hvízdá cestou ke zdvižím.

Na štítku bylo mé jméno s adresou napsáno perem, docela pěkně nakreslenými tiskacími písmeny, trochu většími a tenčími než cicero. Přefízl jsem provázek, který připevňoval štítek ke krabičce, a rozba-lil tenký hnědý papír. Uvnitř byla tenká laciná lepenková krabička polepená hnědým papírem s nápisem Made in Japan, vyraženým pry-žovým razítkem. Byla to taková krabička, do jaké vám zabalí v japonských obchodech nějaké to vyřezávané zvířátko nebo kousek nefritu. Víčko všude přesně a pevně přiléhalo. Odklopil jsem je a uviděl kousek hedvábného papíru a vaty.

Když jsem odstranil tuhle vycpávku, objevila se zlatá mince veli-kosti asi půl dolaru, lesklá a zářivá, jako kdyby právě vyšla z mincovny.

Na vrchní straně byl obrázek orla s rozepjatými křídly, se štítkem na prsou a s monogramem E. B, vyraženým do levé peruti. Kolem něho byl kruh z vypouklých teček a mezi nimi a hladkým nevroubkovaným okrajem mince byl nápis E PLURIBUS UNUM. Dole byl letopočet 1787.

Otočil jsem minci na dlani. Byla těžká a studená a dlaň mi pod ní zvlhla. Na druhé straně bylo slunce, vycházející nebo zapadající za špičatým vrcholem hory, potom dvojitý věnec listů, patrně dubového, a ještě jeden latinský nápis: NOVA EBORACA COLUMBIA EXCELSIOR.

A dole na této straně, menšími kapitálkami, jméno BRASHER.

Díval jsem se na Brasherův dublon.

Jinak v krabičce ani v papíře nebylo už nic a na tom papíře nebylo nic napsáno. To ručně kreslené tiskací písmo mi nic neříkalo. Neznal jsem nikoho, kdo by takhle psal.

Naplnil jsem prázdný paklík do poloviny tabákem, zabalil minci do hedvábného papíru a ovinul gumičkou, zahrabal ji do tabáku ve váku a navrch jsem ještě trochu tabáku přisypal. Zavřel jsem zdrho-vadlo a zastrčil si paklík do kapsy.

Zamkl jsem papír, provázek i krabičku s nálepkou do registratury a pak jsem si zase sedl a vytočil na telefonu číslo Elishy Morningstara. Telefon na druhém konci lin-ky zazvonil osmkrát. Nikdo jej nezvedl. Ani jsem to neočekával. Zase jsem zavěsil, podíval se do telefonního seznamu a zjistil, že jeho číslo do bytu není uvedeno v seznamu pro Los Angeles ani pro přilehlá města, která jsou v seznamu zahrnuta.

Vytáhl jsem ramenní pouzdro z psacího stolu, připevnil jsem si je a zastrčil do něho kolt osmatřicítku, nasadil si klobouk a navlékl kabát, zavřel zase okna, uklidil whisky, zhasil světla a právě jsem otvíral dveře kanceláře, když zazvonil telefon.

Zvonek měl zlověstný tón, ne sám o sobě, ale v uších, které ho poslouchaly. Stál jsem tam strnulý a napjatý, rty křečovitě stažené. Za zavřeným oknem zažhnulo neónové světlo. Dusný vzduch se ani nepohnul. Venku na chodbě

bylo ticho. Zvonek vyzváněl ve tmě vy-trvale a hlasitě.

Vrátil jsem se k psacímu stolu, opřel se o něj a zvedl sluchátko. V přístroji to cvaklo a zabzučelo a pak už nic. Stiskl jsem vidlici a stál tam ve tmě, nakloněný nad psacím stolem, v jedné ruce slu-chátko a druhou jsem tiskl plochou část vidlice k přístroji. Nevěděl jsem, nač vlastně čekám.

Telefon zazvonil znovu. V hrdle mi zachrčelo, opět jsem si přilo-žil sluchátko k uchu, ale neřekl jsem ani slovo.

A tak jsme oba dva mlčeli, snad na míle od sebe vzdálení, oba jsme drželi sluchátko a dýchali a naslouchali a neslyšeli vůbec nic, ani ten svůj dech. A potom, za chvíli zdánlivě nesmíme dlouhou, se ozval vzdálený tichý šepot, hlas, který zastřeně a docela nezvučně řekl: "S tebou je zle, Marlowe."

Pak v telefonu zase klaplo a zabzučelo a já zavěsil, přešel přes kancelář a vyšel ven.

13

Jel jsem na západ po bulváru Sunset, trochu jsem se motal kolem několika bloků, ale pořád se mi nepodařilo vykoumat, jestli mě ně-kdo sleduje nebo ne, a konečně jsem zaparkoval blízko jednoho dragstóru a vešel do telefonní budky uvnitř. Vhodil jsem do přístroje niklák a požádal slečnu v centrále, aby mě spojila s číslem v Pasadeně. Řekla mi, kolik mincí tam mám naházet.

Hlas, který se v telefonu ozval, byl špičatý a studený: "Sídlo paní Murdockové."

"Tady Philip Marlowe. Paní Murdockovou, prosím."

Byl jsem požádán, abych počkal, Tichý, ale velmi jasný hlas řekl: "Pane Marlowe? Pani Murdocková teď odpočívá.

Můžete mi říct, co si přejete?"

"Neměla jste mu to povídat."

"Já - komu -?"

"Tomu šantalovi, co mu pláčete do kapesníků."

"Co si to dovolujete?"

"Nic ve zlém," řekl jsem. "A teď mě spojte s paní Murdockovou. Musím s ní mluvit."

"Tak dobře, zkusím to." Tichý jasný hlásek se odmlčel a já si hez-ky dlouho počkal. Nejspíš ji museli zvednout z polštářů a vyrvat jí láhev s portským z té tvrdé šedivé pazoury a strčit jí telefon až skoro do krku. Znenadání si někdo odkašlal rovnou do mluvítko. Znělo to, jako když se nákladní vlak řítí tunelem.

"U telefonu Murdocková."

"Mohla byste identifikovat ten předmět, o němž jsme dnes ráno mluvili, paní Murdocková? To jest, dovedla byste jej rozeznat mezi jinými, přesně takovými?"

"Inu - copak existují jiné, přesně takové?"

"Jistěže. Musí jich být desítky, možná stovky, jestli se nemýlím. Ale desítky jistě. Já ovšem nevím, kde jich je konec."

Zakašlala. "Já se v tom opravdu moc nevyznám. Myslím, že bych ho identifikovat nemohla. Ale za daných okolností -"

"O to mi právě jde, paní Murdocková. Zdá se, že by identifikace závisela na tom, zda by bylo možno dokázat, že ten předmět patřil vám. Tak, aby to vyznělo přesvědčivě."

"Ano. Myslím, že máte pravdu. Ale proč? Víte, kde je?"

"Morningstar tvrdí, že jej viděl. Říká, že mu byl nabídnut ke kou-pi - přesně tak, jak jste se domnívala. Nechtěl jej koupit. Tvrdí však, že mu jej nepřišla nabídnout žena, ale muž. To ovšem nic nezname-ná, protože mi toho dotyčného popsal tak podrobně, že si to buď musel vymyslet, anebo to byl popis někoho, koho dobře zná. Takže je možné, že ve skutečnosti to přece jen žena byla."

"Aha. Ale teď už na tom nezáleží."

"Že na tom nezáleží?"

"Ne. Chcete mi ještě něco říct?"

"Jen ještě jednu otázku. Znáte plavovlasého mládence, který se jmenuje George Anson Phillips? Je dost hřmotný, nosí hnědý oblek a tmavý plochý slamák s pestrou stuhou. To měl na sobě dnes. Tvr-dí, že je soukromý detektiv."

"Neznám. Proč bych ho měla znát?"

"To nevím. Ale je do toho nějak namočený. Myslím, že to byl on, kdo se pokoušel ten předmět prodat. Morningstar ho volal, jakmile jsem od něho odešel. Ale já jsem se vrtnul zpátky do jeho kanceláře a slyšel jsem ho "

"Cože jste se?"

"Vrtnul."

"Prosím vás, nechtě si ty vtipy, pane Marlovve. Ještě něco?"

"Ano, řekl jsem Morningstarovi, že mu zaplatím tisíc dolarů za vrá-cení té - toho předmětu. Řekl, že by ho mohl dostat za osm stovek ..."

"A smím se zeptat, kde jste na to hodlal vzít peníze?"

"No, já to řekl jen tak naoko Ten Morningstar je shánlivý ptá-ček. A tohle je řeč, které rozumí. Naproti tomu zase jsem si myslel, že byste možná docela ráda zaplatila. Nechtěl bych vás k tomu pře-mlouvat. Vždycky ještě máte možnost obrátit se na policii. Ale jestli z jakéhokoli důvodu nechcete jednat s policií, byl by tohle možná jediný způsob, jak tu věc dostat zpátky - prostě ji odkoupit."

Pravděpodobně bych takhle mlel pantem ještě hezky dlouho, ne-věda ani, co vlastně chci říct, kdyby mě nezarazila zvukem, který zněl, jako když tuleň štěká.

"To všechno teď nemá význam, pane Marlowe. Rozhodla jsem se, že tu celou věc zarazím. Mince mi byla vrácena."

"Počkejte chvílku u telefonu," řekl jsem.

Položil jsem sluchátko na stolek a otevřel dveře kabiny, vystrčil hlavu ven a naplnil si plíce tím, co v tom dragstóru používali místo vzduchu. Nikdo si mě nevšímal. Vepředu se majitel v bleděmodrém plášti s někým bavil přes pult s tabákem. Příručí čistil u vodovodu skle-nice. Dvě dívky v dlouhých kalhotách hrály tivolí. Dlouhý vyzábělý chlapík v

černé košili a bledě žluté šále se přehraboval v časopisech na věšáku. Nevypadal jako pistolník.

Zase jsem kabinu zavřel, zvedl sluchátko a řekl: "Nějaká krysa mě kousla do nohy Ted' už je to v pořádku. Říkáte, že jste ji dostala zpátky. Takže tím to hasne. Ale jak jste ji dostala?"

"Doufám, že nejste zklamán," řekla tím svým zavilým barytonem. "Okol-nosti jsou poněkud složité. Možná že vám to vysvětlím, možná že taky ne. Můžete přijít zítra ráno sem. Jelikož si už nepřeji, aby se ve vyšetřování pokračovalo, ponecháte si zálohu jako honorář za svou práci."

"Dovolte, abych si to ujasnil," řekl jsem. "Vy jste skutečně tu min-ci dostala - nebyla vám jen přislíbena?"

"Ovšemže ne. A už mě to začíná unavovat. Tak jestli nemáte -"

"Okamžik, paní Murdocková. Tak jednoduché to zase nebude. Staly se různé věci."

"Ráno mi o nich povíte," řekla stroze a zavěsila.

Vypadl jsem z budky a zapálil si cigaretu tuhými nemotornými prsty. Šel jsem zpátky přes krám. Majitel byl teď sám. Malým noží-kem si nesmírně pečlivě ořezával tužku a vraštil při tom čelo.

"To máte ale pěknou ostrou tužičku," řekl jsem.

Překvapeně ke mně vzhledl. Dívky u tivoli se na mne podívaly, taky překvapeně. Šel jsem blíž a podíval se na sebe do zrcadla za pultem. Vypadal jsem překvapeně

Sedl jsem si na stoličku a řekl: "Dvojitou skotskou bez sody."

Číšník se zatvářil překvapeně: "Promiňte, ale tady nejste v baru, pane. Můžete si koupit láhev v oddělení lihovin."

"Už chápu," řekl jsem. "Totiž vlastně nechápu. Víte, utrpěl jsem otřes. Jsem trochu omámený. Dejte mi šálek hodně mizerné kávy a tenoučký šunkový sendvič z plesnivého chleba. Ale radši ne, snad bych ještě neměl nic jíst. Sbohem." Slezl jsem ze stoličky a šel ke dveřím v tichu, které dělalo takový rámus, jako když se tuna uhlí sype skluzem do sklepa. Muž v černé košili a žluté šále se na mně pohrdlivě šklíbil nad časopisem New Republic.

"Tenhle revolverový plátek byste měl zahodit a vrhnout se pro změnu na solidní četbu, třeba na rodokaps," poradil jsem mu přátel-sky

Vyšel jsem ven. Za mými zády kdosi poznamenal: "Takovejch cvoků je plnej Hollywood."

14

Zvedl se vítr, byl suchý a štiplavý, otrásal korunami stromů a roz-houpal obloukové lampy nad postranní ulicí, až vrhaly stíny podobné plazící se lávě. Obrátil jsem vůz a zamířil zase na východ.

Zastavárna byla na bulváru Santa Monica poblíž avenue Wilcox, tichý staromódní krámk, jemně omývaný šplouchajícími vlnami času. Ve výkladní skříni bylo všechno, nač si jen člověk pomyslí, od sady mušek na pstruhy v ploché dřevěné krabici až po přenosné harmoni-um, od skládacího dětského kočárku až po portrétní fotografickou kameru s čtyřcoulovou čočkou, od perleťového lorňonu ve vybledlé plyšové kazetě až po kolt ráže 44, typ Frontier, který se musí před každým výstřelem natáhnout a dodnes se vyrábí pro strážce pořádku na Západě, jimž už jejich dědečkové ukazovali, jak ubrousit spušťadlo a škrtat dlaní o kohoutek.

Vešel jsem do krámu a nad hlavou mi zacinkal zvonek a někde daleko v pozadí kdosi zašoupal nohama, vysmrkal se a kročeje se přiblížily. Starý žid ve vysoké černé čepičce se postavil za pult a usmál se na mne přes poloviční brýle.

Vytáhl jsem paklík na tabák, vyndal z něho Brasherův dublon a položil jej na pult. Výkladní skříň byla z obyčejného skla a já si připadal jako nahý. Postrádal jsem dřevem obkládané kóje s ručně vyřezávanými plivátky a dvěma, které se sa-močinně zamykají, když je za sebou zavřete.

Žid vzal minci do ruky a zvedl ji. "Je zlatá, že? Snad nehamstrujete zlato, co?" řekl a zamžoural na mne.

"Pětadvacet dolarů," řekl jsem. "Žena a děti hladoví."

"Oj, to je hrůza. Podle váhy se zdá, že to je pravé zlato. Může to být jen zlato nebo snad platina." Zvážil ji běžně na malých vážkách. "Je to zlato," řekl. "Tak vy chcete deset dolarů?"

"Pětadvacet."

"Co bych si s ní za pětadvacet dolarů počal? Copak ji za tolik prodám? Je v ní za takových patnáct dolarů zlata. No dobrá. Patnáct dolarů."

"Máte dobrou pokladnu?"

"Pane, v téhle branži se používá těch nejlepších pokladen, jaké vů-bec jsou k maní. Žádný strach. Tak to máme patnáct dolarů, platí?"

"Napište mi stvrzenku."

Napsal ji perem a vydatně si při tom pomáhal jazykem. Udal jsem své skutečné jméno a adresu. Bristol Apartments, 1624 Bristol Ave-nue, Hollywood.

"Bydlíte v takové čtvrti a půjčujete si patnáct dolarů," řekl žid smutně, odtrhl pro mne půlku stvrzenky a vyplatil peníze.

Zašel jsem na roh do trafiky, koupil jsem si obálku a vypůjčil jsem si pero a poslal tu stvrzenku sám sobě.

Byl jsem hladový a uvnitř jakoby prázdný. Šel jsem se k Vineovi najíst a pak jsem se zase rozjel do města. Vítr stále zesiloval a byl sušší než předtím. Volant mě dřel do prstů a sliznici v nose jsem měl staženou a napjatou.

Ve vysokých budovách se tu a tam svítilo. Zelený a pochromova-ný obchod s konfekcí na rohu Deváté a Horní ulice zářil světly. V Belfontově paláci bylo osvětleno několik oken, ale ne moc. Tentýž starý partyka seděl ve výtahu na tom kousku složené pytloviny a civěl přímo před sebe prázdným pohledem, už téměř odváť dechem času.

Zeptal jsem se. "Nevíte náhodou, kde bych našel správce budovy?"

Otočil pomalu hlavu a podíval se mi přes rameno. "Že prej v New Yorku máj takový výtahy, co jen frčej. Přelítnou třicet poschodí, jen to hvízdne. To je, pane, tempo. Jenže tady nejsme v New Yorku."

„Čert vem New York," řekl jsem. "Mně se líbí tady."

"Takový rychlíky ale musí řídit sakra šikovnej chlap."

"Nemyslete si, dědo. Tamti frajeři nedělají nic, než že mačkají knoflíky a říkají 'Dobré jitro, pane Tenaíen', a zhlíží se v zrcátka na zdi, jak jim to sluší. Ale taková kraksna, jako je ta vaše - ta potře-buje, aby ji řídil stoprocentní muž. Stačí vám to?"

"Pracuju dvanáct hodin denně," řekl "A sem rád, že to mám."

"Jen ať vás neslyší nikdo z odborů."

"Víte, co mi odbory můžou?" Zavrtěl jsem hlavou. Řekl mi to. Pak sklopil oči, až se na mne bezmála podíval. "Neviděl jsem vás už někde?"

"Povězte mi o tom správci domu," připomněl jsem mu jemně.

"Před rokem si rozbil brejle," řekl stařík. "Moh sem se potřhat smíchy. Div že sem se neuchečtal."

"Jasně. A kde by mohl teď večer být?"

Otočil oči ještě víc ke mně.

"Jo, jako správce? No ten teď bude doma, ne?"

"Jistě. Pravděpodobně. Jestli nešel do kina. Ale kde je doma? A jak se jmenuje?"

"Vy byste mu něco chtěl?"

"Ano." Zaťal jsem ruku v kapse a držel se, abych nezačal skučet. "Potřebuju adresu jednoho nájemníka. Ten nájemník, jehož adresu potřebuju, není v telefonním seznamu - není tam jeho číslo do bytu. Totiž tam, kde se zdržuje, když není v kanceláři. Rozumíte, byt." Vytáhl jsem ruce z kapes a psal jimi do vzduchu pomalu a důkladně: b-y-t.

Staroch řekl: "Vo kterýho nájemníka de?" Byla to tak přímá otáz-ka, že mnou až otřásla.

"O pana Morningstara."

"Ten není doma. Je eště furt v kanceláři."

"Víte to jistě?"

"No bodejť že to vim. Já si lidi moc nevšímám. Ale von je zrovna takovej starej děda jako já, a tak ho merčím. Von dneska eště nejel dolu."

Vstoupil jsem do výtahu a řekl: "Sedmé."

Dalo mu hodně práce, než zavřel dveře, a pak jsme se vrzavě rozjeli. Už se na mne nepodíval. Když se výtah zastavil a já vystoupil, staroch nepromluvil ani ke mně nevzhlédl. Jen se tam hrbil na tom kusu pytloviny, složeném na dřevěném sedátku, a civěl do prázd-na. Když jsem zahýbal za roh chodby, ještě tam seděl. A zase měl v obličeji ten tupý výraz. Na konci chodby byly osvětleny dvoje dveře. Byly to jediné osvět-lené dveře v dohledu. Zastavil jsem se před nimi, abych si zapálil cigaretu a zbystřil sluch, ale nikde se nic nepohnulo. Otevřel jsem dveře s nápisem Vchod a vstoupil do té úzké kanceláře s malým sta-hovacím psacím stolem. Dřevěné dveře byly pořád ještě dokořán. Šel jsem k nim, zaklepal a řekl: "Pane Morningstare."

Žádná odpověď. Ticho. Nebylo slyšet ani dech. Vlasy vzadu na šíji se mi zježily. Obešel jsem dveře. Světlo stropního lustru se lesklo na skleněném poklopu klenotnických vah, na starém leštěném dřevě, které rámovalo koženou desku psacího stolu, na černé botě s gumou na nártu a hranatou špičkou a na bílé bavlněné ponožce nad ní.

Ta bota měla podivnou polohu, ukazovala špičkou do kouta stro-pu. Ostatek nohy byl schován za rohem veliké pokladny. Připadalo mi, že se brodím bahnem, když jsem do té místnosti vcházel.

Ležel tam zhroucený na zádech. Docela sám, nadobro mrtvý.

Dveře poklady byly dokořán a v zámku vnitřní přihrádky visely klíče. Kovová zásuvka byla vytažena. Teď byla prázdná. Ale kdysi tam snad byly peníze.

Jinak se v pokoji nic nezměnilo.

Ten staroch měl kapsy obrácené naruby, ale já se ho ani nedotkl, jenom jsem se nad něho naklonil a položil mu hřbet ruky na zsinálý fialový obličej. Bylo to, jako kdybych sáhl na žabí břicho. Ze skráně, kam dopadla rána, vyteklo trochu krve. Ale tentokrát nebyl ve vzdu-chu pach střelného prachu a fialové zbarvení starcovy pleti nasvědčovalo, že zemřel na srdeční mrtvici, patrně následkem šoku a leknutí. Ale to ovšem neznamenal, že by to nebyla vražda.

Nechal jsem rozsvíceno, utřel kliky na dveřích a sestoupil po po-žárních schodech do pátého poschodí. Když jsem šel chodbou, četl jsem si jména na dveřích, jen tak pro nic za nic. N. R. Teager, zubní laboratoře, L. Pridview, koncesovaný účetní, Dalton a Rees, opiso-vání na stroji, Dr. E. J. Blaskowitz a pod tímto jménem drobnými písmenky chiropraktik.

Výtah příkoderal nahoru a stařík se na mne nepodíval. Jeho obli-čej byl zrovna tak prázdný jako můj mozek.

Z budky na rohu jsem zavolał úrazovou nemocnici, ale své jméno jsem neudal.

15

Šachové figurky z červené a bílé kosti byly rozestaveny na ša-chovnici a vypadaly bystře, zdatně a složitě jako vždycky na začátku partie. Bylo deset hodin večer, seděl jsem doma ve svém bytě, lul-ku v ústech, sklenici u ruky a nic mě netižilo, až na dvě vraždy a tu záhadu, jak mohla paní Elisabeth Brightová-Murdocková dostat svůj Brasherův dublon zpátky ve chvíli, kdy jsem ho měl ve vlastní kapse.

Otevřel jsem brožurku turnajových partií vydanou v Lipsku, vy-bral jsem si oslnivý dámský gambit a posunul bílého pěšáka na d4, a vtom zazvonil zvonek na dveřích.

Obešel jsem stůl, sebral svůj kolt osmratřicítku z odkládací desky dubového psacího stolu a šel jsem ke dveřím s koltem v ruce, svěše-né podél pravého boku.

"Kdo je?"

"Breeze."

Než jsem otevřel, vrátil jsem se k psacímu stolu a tu bouchačku jsem tam zase položil. Breeze stál u dveří a vypadal stejně hmotně a zanedbaně jako vždycky, ale o něco unaveněji Ten mladý červenolící fízl Spangler stál vedle něho. Celkem nenápadně mě zatlačili zpátky do pokoje a Spangler za-vřel dveře. Jeho jasné mladé oči blýskaly sem a tam, kdežto Breeze upřel svůj starší a tvrdší pohled na můj obličej a dlouho tak setrval, než přešel kolem mne k pohovce.

"Rozhlédněte se tady," zahučel koutkem úst.

Spangler se odlepil ode dveří a přešel pokojem do alkovny, nahlédl tam, vrátil se a vstoupil do předsíně. Vrzly dveře koupelny, ozvuk kroků se vzdálil.

Breeze si sundal klobouk a utřel si olýsalé temeno. Vzdálené dveře se otvíraly a zavíraly. To byly skříně. Spangler se vrátil.

"Není tu nikdo," řekl.

Breeze přikývl a posadil se a svůj panamák položil vedle sebe.

Spangler uviděl mou zbraň na psací m stole. Řekl: "Dovolíte, abych se na ni podíval?"

Řekl jsem: "Že vám není hanba, vy dva."

Spangler šel a sebral můj kolt, přidržel si hlavě k nosu a přičichl k ní. Otevřel zásobník, vyhodil nábojnici z komory, sebral ji a vsunul do zásobníku. Zásobník položil na psací stůl a podržel pistoli tak, aby světlo proniklo do otevřeného závěru, a zamžoural do hlavně.

"Trochu prachu," řekl. "Ne moc."

"Co jste myslel, že tam bude?" řekl jsem. "Rubíny?"

Ani si mě nevšiml, a dívaje se stále na Breeze, dodal: "Řekl bych, že z téhle zbraně v posledních čtyřiaadvaceti hodinách nebylo vystřeleno. Určitě ne."

Breeze přikývl, zakousl se do rtu a zpytavě si mě prohlížel. Spangler pistoli zase pečlivě složil, položil ji na stůl a pak se posadil. Vzal si cigaretu, zapálil si a spokojeně vyfoukl kouř.

"To už jsme beztak věděli, že to nebyla dlouhá osmatřicítka," řekl. "Takovýhle kanón prostřelí zeď. Vyloučená věc, že by náboj zůstal někomu trčet v hlavě."

"O čem to, pánové, vlastně mluvíte?" zeptal jsem se.

Breeze řekl. "O té nejběžnější věci v našem povolání. O vraždě. Posadte se. To chce klid. Měl jsem dojem, že tu slyším hlasy. Ale možná, že to bylo ve vedlejším bytě,"

"To asi," řekl jsem.

"Ta bouchačka se vám vždycky povaluje na psacím stole?"

"Pokud ji nemám pod polštářem," řekl jsem. "Nebo v podpaží. Nebo v zásuvce stolu. Nebo někde, kam jsem ji dal, a pak zapomněl, že jsem ji tam dal. Jsou to pro vás cenné informace?"

"Nepřišli jsme vás skřípnout, Marlowe."

"To jsem rád," řekl jsem. "A to mi prolezete celý byt a bez dovo-lení se hrabete v mých věcech. Co teda děláte, když někoho chcete skřípnout - praštíte s ním o zem a zkopete ho do zubů?"

"No, no," řekl a zazubil se. Zazubil jsem se taky. Zazubili jsme se vespolek. Pak Breeze řekl: "Můžu si zatelefonovat?"

Ukázal jsem na přístroj. Vytočil číslo a řekl někomu, kdo se jmenoval Morrison: "Tady Breeze, na čísle -" podíval se na podstavec přístroje a přečetl odtamtud číslo - "teď" pořad. Jméno, které k tomu číslu patří, je Marlowe. Ovšem. Za pět až deset minut to bude akorát."

Zavěsil a šel zase k pohovce.

"Vsadím se, že neuhádnete, proč jsme tady."

"Přátelé jsou mi vždy vítáni."

"Vražda není žádná legrace, Marlowe."

"Kdo říká, že je?"

"Copak se nechováte, jako kdyby byla?"

"To jsem si neuvědomil."

Podíval se na Spanglera a pokrčil rameny. Pak se zahleděl do země. Potom pomalu zvedl oči, jako by mu byly příliš těžké, a znovu je upřel na mne. Seděl jsem teď u šachového stolku.

"Hrajete často šachy?" zeptal se a podíval se na figurky.

"Často ne. Sem tam si trochu pohraju s nějakou partií a promýš-lím postupy."

"Copak není k šachové partii zapotřebí dvou hráčů?"

"Přehrávám si turnajové partie, které byly zaznamenány a publi-kovány. O šachu existuje celá literatura. Občas si řeším některé problémy. Přesně vzato to nejsou šachové problémy. Nač se vlastně bavíme o šachu? Chcete se napít?"

"Teď ještě ne," řekl Breeze. "Mluvil jsem o vás s Randalle. Moc dobře se na vás pamatuje v souvislosti s nějakým případem tam dole na pobřeží." Zašoupal nohama po koberci, jako kdyby ho bolely. Jeho pevná stará tvář byla vrásčitá a zsedlá únavou. "Řekl, že prý byste nikoho nezavraždil. A že jste docela slušný chlapík, když se to tak vezme."

To bylo od něho hezké," řekl jsem.

"Říká, že vaříte dobrou kávu a ráno dost pozdě vstáváte a popo-vídat si s vámi že je někdy úplný požitek, a máme prý vám klidně zbaštit všechno, co nám řeknete, pokud si to ovšem můžeme ověřit aspoň pěti nezávislými svědky."

"Že ho huba nebolí," řekl jsem.

Breeze pokývl nachlup tak, jako kdybych řekl právě to, co si ode mne přál slyšet. Neusmíval se, ani se na mne nevytahoval, tvářil se zkrátka jako solidní chlap, který bere svou práci vážně. Spangler měl hlavu zvrácenou dozadu na opěradlo židle a přivřenýma očima po-zoroval kouř ze své cigarety.

"Randall říkal, že si máme na vás dát majzla. Že sice nejste tak fikaný, jak si sám o sobě myslíte, ale že jste chlápek, okolo kterého se každou chvílí něco semele, a takový prý dokáže nadělat o hodně víc malérů než koumes všemi mastmi mazaný. To říká on, chápete. Mně osobně připadáte jako dobrý chlap. Já mám rád všechno na rovinu. A proto vám to povídám."

Řekl jsem, že to je od něho hezké.

Zazvonil telefon. Podíval jsem na Breeze, ale ten se ani nepohnul, a tak jsem sáhl po sluchátku a zvedl je. Ozval se dívčí

hlas. Měl jsem dojem, že mi je trochu povědomý, ale nemohl jsem si vzpomenout, kde jsem ho slyšel.

"Je tam pan Philip Marlowe?"

"Ano."

"Pane Marlowe, stala se mi zlá věc, něco strašného. Musím vás nutně vidět. Kdy bych se s vámi mohla setkat?"

Řekl jsem: "To jako dnes v noci? S kým mám tu čest?"

"Jmenuju se Gladys Cranová. Bydlím v hotelu Normadie na Ave-nue Rampart. Kdy můžete -"

"To chcete, abych tam ještě dnes za vámi přišel?" zeptal jsem se a pořád mi vrtalo hlavou, kde jsem ten hlas už slyšel.

"Já -" V sluchátku cvaklo a linka zůstala hluchá. Seděl jsem lam a držel sluchátko a zamračeně jsem se přes ně díval na Breeze. V jeho klidné tváři se nezračil ani nejmenší zájem.

"Byla to nějaká dívka, že prý se jí stalo něco zlého," řekl jsem. "Spojení se přerušilo." Držel jsem vidlici stisknutou a čekal jsem, až telefon zase zazvoní. Oba poldové seděli úplně tiše a nehybně. Příliš tiše, příliš nehybně.

Telefon zazvonil znovu a já pustil vidlici a řekl: "Chcete mluvit s Breezem, že?"

"No jo." Byl to mužský hlas a zněl trochu překvapeně.

"Jen tak dál, vy podrazníci," řekl jsem, vstal ze židle a šel do kuchyně. Slyšel jsem Breeze docela krátce hovořit a pak cvaknutí, jak položil sluchátko do vidlice.

Vytáhl jsem z kuchyňské kredence láhev whisky Čtyři růže a tři sklenice. Z ledničky jsem vyndal led a zázvorové pivo, namíchal tři drinky a odnesl je na podnose do pokoje a podnos jsem položil na koktajlový stůlek před pohovkou, na níž seděl Breeze. Vzal jsem dvě sklenice, jednu jsem podal Spanglerovi a druhou jsem si odnesl ke své židli.

Spangler vzal rozpačité sklenici, začal si palcem a ukazovákem oštipovat spodní ret a čekal, jestli se Breeze napije.

Breeze mě nespouštěl z očí. Pak si povzdechl. Potom zvedl sklenici, upil a znovu si povzdechl, pousmál se a zavrtěl hlavou jako člověk, který dostane napít to, co má rád, a zrovna když to moc nutně potřebuje, a první doušek mu připadá jako pohled do čistšího, slunějšího, jasnějšího jitra.

"Tak se mi zdá, že vám to dost rychle myslí, pane Marlowe," řekl a úplně lážově se rozvalil na pohovce. "Tak se mi zdá, že teď spolu mužem začít nějaký kšeftík."

"Ale takhle to nepůjde," řekl jsem.

"Cože?" Pokrčil obočí. Spangler se naklonil kupředu a díval se bystře a pozorně.

"Ne tak, že budete navádět všelijaké holky, aby mě volaly a vykládaly mi různé pitomosti, abyste pak mohli tvrdit, že někde nebo někdy poznaly můj hlas."

"To děvče se jmenuje Gladys Cranová," řekl Breeze.

"To mi řekla. Jakživ jsem o ní neslyšel."

"No dobrá," řekl Breeze. "No tak dobrá." Natáhl ke mně dlaň pihovaté ruky. "Nešijeme na vás žádnou nezákonnou boudu. Jenom doufáme, že vy taky ne."

"Co že já taky ne?"

"Že taky neděláte nic nezákonného. Jako například že nám nic nezamlčujete."

"Proč bych vám nesměl něco zamlčet, jestli se mi chce?" Zeptal jsem se. "Vy mě přece neživíte."

"Hele, Marlowe, nestavte se na zadní."

"Já nic takového nedělám. Ani mi to nenapadne. Víím toho o po-licajtech akorát dost, abych si s nimi nic nezačínal. Spusťte a povězte mi, co máte na srdci, a takové habaďůry, jako byl ten telefonický hovor, si nechtě od cesty."

"Vyšetřujeme vraždu," řekl Breeze. "Musíme koukat, abychom to provedli, jak nejlíp umíme. Vy jste našel mrtvolu. Mluvil jste s tím chlápěkem. Požádal vás, abyste přišel k němu do bytu. Dal vám svůj klíč. Říkal jste, že nevíte, proč s vámi chtěl hovořit. Na-padlo nás, že jste se třeba rozpomenul teď, když jste měl dost času o tom podumat."

"Jinými slovy, když jsem s vámi mluvil poprvé, tak jsem lhal," řekl jsem.

Breeze se unaveně usmál. "Vyznáte se dost dobře v tlačenicích, abyste věděl, že když se vyšetřuje vražda, lže každý."

"A nechcete mi prozradit, jak poznáte, kdy přestanu lhát?"

"Jakmile to, co vám povíte, začne dávat smysl, budeme spokojeni."

Pohlédl jsem na Spanglera. Nakláněl se tak daleko kupředu, že div nespadl ze židle. Vypadalo to, jako když se chystá ke skoku. Nešlo mi na rozum, proč by měl někam skákat, a tak jsem usoudil, že to dělá z rozčilení. Podíval jsem se zase na Breeze. Ten byl asi tak rozčilený jako díra ve zdi. Mezi tlustými prsty držel jeden z těch svých v celofánu zabalených doutníků a prořezával obal kapesním nožem. Díval jsem se, jak snímá celofán, ořezává konec doutníku a nožik, který si napřed důkladně otřel o kalhoty, si zase strká do kapsy. Díval jsem se, jak škrtá dřevěnou sirkou a pečlivě si zapaluje, jak otáčí koncem doutníku v plameni, potom zápalku, ještě hořící, oddaluje od doutníku a potahuje tak dlouho, dokud doutník nehoří k jeho úplné spokojenosti. Konečně třepal zápalkou a zhasil ji a po-ložil ji vedle zmačkaného celofánového obalu na skleněnou desku stolu. Pak se opřel do židle, popotáhl si jednu nohavičku a začal klidně pokuřovat. Všechny jeho pohyby byly přesně stejné, jako když si zapaloval doutník v Henchově bytě, a budou stejné pokaždé, kdykoli si bude zapalovat. Breeze byl zkrátka takový typ, a právě proto byl nebezpečný. Ne tak nebezpečný jako nějaký mimořádně bystrý chlap, ale mnohem nebezpečnější než takový zbrklý poděs jako Spangler.

"Phillipse jsem viděl dneska poprvé," řekl jsem. "To setkání před lety ve Ventuře, o kterém se zmínil, nepočítám, protože se na to nepamatuju. Seznámili jsme se přesně tak, jak jsem vám to popsal. Phillips mě sledoval tak dlouho, až jsem na něho uhodil. Řekl, že si se mnou chce promluvit, dal mi svůj klíč, já šel k němu do bytu, a když mi neotvíral, odemkl jsem si tím klíčem - jak mi sám poradil. Ležel tam mrtev. Dostavila se policie a řada událostí, s nimiž jsem neměl nic společného, vedla k nálezu zbraně pod Henchovým polš-tářem. Zbraně, z níž bylo vystřeleno. To jsem vám řekl a je to všechno pravda."

Breeze řekl: "Když jste ho našel, šel jste dolů k správci, který se jmenuje Passmore, a přiměl jste ho, aby s vámi šel zase nahoru, ale neřekl jste mu, že někdo byl zabit. Dal jste Passmoreovi falešnou vi-zitku a napovídal jste mu nějakou

báchorku o klenotech."

Přikývl jsem. "S lidmi, jako je Passmore, a v domech, jako je tam-ten, se vyplatí dávat si trochu bacha. Zajímal jsem se o Phillipse. Myslel jsem, že Passmore by mi o něm mohl něco prozradit, nebude-li vědět, že je Phillips mrtev, ale že nejspíš bude držet jazyk za zuby, když mu bude jasné, že se co nevidět dostane policii do drápů. To je všechno, pokud jde o tuhle otázku."

Breeze trochu upil ze skleničky, trochu zabafal z doutníku a řekl: "Já bych si potřeboval objasnit jednu věc. Všechno, co jste nám teď povídal, může být čistá pravda, a přece je možné, že nám pravdu neříkáte. Snad mi rozumíte."

"Jak to?" zeptal jsem se, ale věděl jsem docela přesně, o čem jde.

Poklepával si na koleno a pozoroval mě klidným pohledem zpod obočí. Nijak nepřátelsky, dokonce ani podezíravě.

Prostě jako tako-vý klidáš, který si dává záležet, aby odvedl čistou práci.

"No třeba takhle. Řeknete mi, že pracujete na nějakém případě. My nemáme ani ponětí, co to je. Phillips si hrál na soukromého de-tekta. A taky pracoval na nějakém případě. Stopoval vás. Jakpak my teď můžeme vědět, dokud nám to vy sám nepovíte, že se ten jeho případ s vašim nezkrříl? A jestli tomu tak skutečně bylo, pak se o tom musíme dovědět. Jasně?"

"To je jen jeden způsob, jak se na tu věc dívat," řekl jsem. "Ale není jediný a není to můj způsob."

"Nezapomínejte, Marlowe, že vyšetřujeme vraždu."

"Já na to nezapomínám. Ale vy zapomínáte, že v tomhle městě fachám už hezky dlouho, víc než patnáct let. Zažil jsem a přežil celou řadu vražd. Některé byly objasněny, jiné nemohly být, a některé ne-byly objasněny, ačkoli mohly být. A jeden, dva nebo tři případy byly vyřešeny nesprávně. Někdo dostal zapláceno, aby vzal vinu na sebe, a dá se předpokládat, že se o tom vědělo nebo že se to aspoň tušilo. A schvalovalo. Ale tohle nechme stranou. Stává se to, ale nijak čas-to. Vezměme radši něco takového, jako byl případ Cassidy. Na to se přece musíte pamatovat, jestli se nemýlím?"

Breeze se podíval na hodiny. "Jsem unavený," řekl. "Případ Cassidy nechme teď plavat. Držme se případu Phillips." Zavrtěl jsem hlavou. "Chci vám něco vyložit a je to důležité. Po-dívejme se na ten Cassidyho případ. Cassidy byl veliký boháč, multimilionář. Měl dospělého syna. Jednou v noci zavolali do jeho domu policii a mladý Cassidy tam ležel naznak na podlaze s obličejem celým zakrváceným a s dírou po kulce ve spánku. Jeho sekretář ležel vedle v koupelně, taky naznak, s hlavou u druhých dveří koupelny, které vedly do haly, a mezi prsty levé ruky měl vyhaslou cigaretu, jenom takového krátkého špačka, který dohořel a popálil mu kůži mezi prsty. Vedle jeho pravé ruky ležela pistole. Byl střelen do hlavy, ale nebyla to rána z bezprostřední blízkosti. Stalo se to po divoké pitce. Od úmrtí obou mužů uplynuly čtyři hodiny a z toho tři hodiny byl přítomen rodinný lékař. No, a co jste s tímhle případem udělali?"

Breeze si povzdechl. "Byla to vražda a sebevražda spáchaná v opilosti. Tomu tajemníkovi luplo v šišce a zastřelil mladého Cassidyho. Dočetl jsem se o tom v novinách nebo tak někde. Tohleto jste chtěl ode mne slyšet?"

"Tohle jste četl v novinách," řekl jsem, "ale ve skutečnosti to tak nebylo, a prokurátor věděl, že to tak nebylo, a prokurátorovy vyšetřující orgány byly z toho případu odvolány během několika hodin. Žádné předběžné vyšetřování se nekonalo. Ale každý soudnickář ve městě a každý polda z oddělení pro vraždy věděl, že ten, kdo střelil, byl Cassidy, že Cassidy se zpil, až mu z toho přeskočilo, a jeho tajemník se snažil ho uklidnit, ale marně, a nakonec už chtěl jen před ním utéct, ale nebyl dost rychlý. Cassidy měl ránu z bezprostřední blízkosti, a nikoli tajemník. Tajemník byl levák, a když byl zastřelen, měl v levé ruce cigaretu. Ani ten, kdo je pravák, si nepřendá cigaretu do levé ruky, a nezastřelí člověka, jen tak mimochodem, s cigaretou v ruce. To se snad dělá v gangsterských filmech, ale tajemníci boháčů to nemají ve zvyku. A co vyváděla celá ta rodina a rodinný lékař během těch čtyř hodin, než zavolali policii? Narafičili to tak, aby se provedlo jen povrchní vyšetřování. A proč nebyly ruce těch lidí vyšetřeny, nejsou-li na nich stopy po dusičnanech? Protože jste nechtěli zjistit pravdu. Cassidy byl příliš mocný. A přece to byla taky vražda, nebo ne?"

"Ti chlapi byli oba mrtví," řekl Breeze. "Co na tom sakra záleží-lo, kdo koho zastřelil?"

"Jestlipak vás někdy napadlo," zeptal jsem se ho, "že Cassidyho tajemník možná měl matku nebo sestru nebo milenkou - nebo všech-ny tři? Že měly svou hrdost a svou víru a lásku k chlapci, ze kterého se udělal ožralý paranoik jenom proto, že tatínek jeho šéfa měl sto miliónů dolarů?"

Breeze pomalu zvedl sklenici, pomalu dopil, co v ní zbylo, poma-lu ji postavil a pak sklenici pomalu otáčel na skleněné desce stolku. Spangler seděl bez hnutí, oči mu svítily a rty měl pootevřené v jakémsi strnulém úsměvu.

Breeze řekl: "Tak vyklopte, o čem vám vlastně jde."

Řekl jsem: "Dokud vy chlapi nejste pány svých vlastních duší, nemůžete ovládat ani moji. Dokud nebude možné vám vždycky a všude, v každé době a za všech okolností důvěřovat, že budete usilovně hledat pravdu a že ji najdete, prachy neprachy - do té doby, než se tohle uskuteční, mám právo řídit se vlastním svědomím a chránit svého klienta, jak nejlépe umím. Do té doby, dokud si nebudu docela jist, že mu neublížíte víc, než bude v zájmu pravdy nutné. Anebo dokud mě nepředhodíte někomu, kdo mě přinutí, abych mluvil."

Breeze řekl: "Připadáte mi tak trochu jako chlápek, který se snaží umlčet své svědomí."

"Hernajs, dejme si ještě jednoho panáka," řekl jsem. "A pak si můžeme promluvit o té dívce, se kterou jste mě sčuchli po tom telefonu."

Zazubil se: "To je slečna, která bydlí vedle Phillipse. Slyšela jed-nou večer, jak s ním někdo u dveří mluví. Pracuje ve dne jako uvaděčka. Tak jsme si řekli, že by si snad mohla poslechnout váš hlas. Už na to nemyslete."

"Jaký hlas to byl?"

"Prý nějaký dost protivný. Říkala, že se jí vůbec nelíbí."

"Aha, tak proto jste si vzpomněli na mě," řekl jsem.

Vzal jsem všechny tři sklenice a šel s nimi do kuchyně.

Než jsem tam došel, zapomněl jsem, či je která sklenice, a tak jsem je všechny vypláchl a utřel a právě jsem je začal znovu nalévat, když se Spangler přišoural za mnou a postavil se mi za záda.

"Žádný strach," řekl jsem. "Zrovna dneska do toho náhodou žád-ný kyanid nepřidávám."

"Heleďte, nechtějte se na našeho starýho moc vytahovat," pro-mluvil k mému zátylku. "Ten toho ví víc, než si myslíte."

"Děkuju za výstrahu," řekl jsem.

"Poslyšte, já bych si rád něco přečetl o tom případu Cassidy," řekl. "Vypadá zajímavě. Muselo se to stát dřív, než jsem se dal k policii."

"Je to už moc dávno," řekl jsem. "A vůbec nikdy se to nestalo. Dělal jsem si jenom legraci." Postavil jsem sklenky na podnos a od-nesl jsem je zase do pokoje a rozestavil je. Svou jsem si vzal s sebou k židli za šachovým stolem.

"Další cvok," řekl jsem. "Váš poskok se za mnou plíží do ku-chyně, aby mě za vašimi zády varoval, jak opatrně si mám počínat, protože prý znáte věci, o kterých nemám ponětí, že je znáte. Má na to zrovna tu správnou vizáž. Dobráckou a otevřenou a červená se jako panenka."

Spangler se posadil na kraj židle a začervenál se, Breeze na něho letmo pohlédl, docela bezvýrazně.

"Co jste zjistili o Phillipsovi?" zeptal jsem se.

"Jo tak Phillips," řekl Breeze. "George Anson Phillips, to byl ta-kový dojemný případ. Myslel si, že je detektiv, ale zdá se, že nemohl přimět nikoho jiného, aby s ním tenhle názor sdílel. Mluvil jsem s venturským šerifem. Říkal, že George byl milý klouček, snad až příliš milý, než aby se z něho mohl stát dobrý polda, i kdyby měl navíc taky trochu fištrónu. George udělal vždycky všechno, co mu nařídili, a provedl to celkem dobře, hlavně když mu nezapomněli říct, kterou nohou má vykročit a kolik kroků udělat tam a kolik zpátky, a vůbec takové tyhle drobnosti. Ale moc slibně se nevyvíjel, jestli chápete, jak to myslím. Byl to takový polda, co dokáže hladce klofnout zloděje kuřat za předpokladu, že mu ten chmaták šlohe na kuře rovnou před nosem a potom na útěku zakopne a praští se do hlavy o kandelábr nebo podobně a zůstane ležet jako kláda. Jinak by se ta celá věc mohla trochu zkomplikovat a George by se musel vrá-tit na strážnici pro instrukce. No, po čase to šerifa jaksí unavilo, a tak dal Georgovi padáka."

Breeze zase upil ze sklenice a podrbal se na bradě nehtem zvící lopaty.

"Potom George pracoval o obchodním domě v Simi pro jistě-ho pana Sutcliffa. Byl to podnik, kde se bralo na úvěr, a každý zákazník dostal takovou malou knížečku a tyhle knížky činily Georgovi potíže. Někdy tam zapomněl nějakou položku zanešt nebo ji zanesl do nesprávné knížky a někteří zákazníci ho na to upozornili, ale jiní zase byli rádi, že na to zapomněl. Sutcliff na-konec dospěl k názoru, že by se George asi líp uplatnil v jiném oboru, a tak George odešel do Los Angeles. Podědil trochu pe-něz, ne moc, ale stačilo to na licenci a na záruku a na to, aby si najal kousek kanceláře. Byl jsem se tam podívat. Měl tak akorát místo na psací stůl v jednomkamrlíku společně s chlápkem, který tvrdí, že prodává vánoční pohlednice. Jmenuje se Marsh. Bylo domluveno, že když bude mít George nějakého zákazníka, Marsh se půjde projít. Marsh říká, že nevěděl, kde George bydlí, a že George neměl žádné zákazníky. To znamená, že v té kanceláři nedostal George žádnou zakázku, o které by Marsh věděl. Ale George si dal inzerát do novin, a je možné, že sehnal nějakého klienta touhle cestou. Myslím, že to tak nějak bylo, protože asi před týdnem našel Marsh na svém psacím stole lístek od George, že odjíždí na několik dní z města. Od té doby o něm neslyšel. A George zatím šel do Court Street, najal si tam byt pod jménem Anson a nechal se odprásknout. To je všechno, co prozatím o Georgovi víme. Je to vážně dojemný případ."

Podíval se na mne zpřímá a bez zvědavosti a pozvedl sklenici ke rtům.

"Jaký to byl inzerát?"

Breeze postavil sklenici a vydoloval z náprsní tašky kousek tenkého papíru a položil jej na stolek. Šel jsem k němu, zvedl papírek a přečetl si jej. Stálo tam:

Pryč se starostmi! Zbavte se pochyb a nejistoty! Hlodá vás na duši podezření? Obráťte se na zkušeného, spolehlivého, důvěry-hodného, diskrétního odborníka George Ansona Phillipse, Glenview 9521.

Položil jsem papírek zpátky na skleněnou desku.

"Není to o nic horší než většina obchodních inzerátů," řekl Breeze. "Nezdá se, že měl za lubem nějakou lumpárnu."

Spangler řekl: "Sestavila mu to ta dívka, co přijímá inzeráty. Ří-kala, že se při tom div nerozchechtala, ale George prý usoudil, že to je prima. Bylo to ve sběrně inzerátů pro Chronicle na Hollywood-ském bulváru."

"To jste zjistili rychle," řekl jsem.

"Nemívám potíže se získáváním informací," řekl Breeze. "Leda snad od vás."

"A co je s Henchem?"

"S Henchem není nic. Uspořádali si s tou dívkou mejdan. Trochu pili, trochu zpívali, trochu se prali a poslouchali rádio a občas si vyšli ven něco sníst, když dostali chuť. Mám dojem, že se to táhlo už několik dní. Bylo načase, že jsme to zarazili. To děvče má na obou očích monokl. V dalším kole by jí Hench možná zlomil vaz. Kam se člověk podívá, všude je plno grázlů, jako je Hench - a ta jeho dívka."

"A co ta pistole, o níž Hench tvrdí, že mu nepatří?"

"Je to ta správná pistole. Kulku ještě nemáme, ale máme nábojni-ci. Byla pod Georgovou postelí a její ráže odpovídá té pistoli. Vystřelili jsme z ní ještě dvakrát a porovnali jsme rýhování na náboji a stopy od jehly úderníku."

"Věříte, že tu pistoli někdo narafčil Henchovi pod polštář?"

"No samo. Proč by Hench Phillipse střílel? Vždyť ho ani neznal."

"Jak to víte?"

"Vím to a basta," řekl Breeze a rozhodil paže. "Podívejte, jsou věci, které víte, protože je máte sepsány černé na bílém."

A jsou věci, které víte, protože odpovídají zdravému rozumu a musejí být takové, jaké jsou. Když někdo zastřelí člověka, nespustí hnedka randál, aby na sebe co nejvíc upozornil, zvláště když má celou tu dobu v posteli pod polštářem bouchačku. Ta dívka byla celý den s Henchem. Kdyby Hench někoho zastřelil, něco by tušila. Ale neměla o ničem ani páru. Kdyby se jí něco nezdálo, určitě by to vyklopila. Čím je pro ni Hench? Chlápek, se kterým si sem tam trochu zašpásuje, nic víc. Koukejte, Henche pusťte z hlavy. Ten chlap, co přišel Phillipse zastřelit, slyší řvát rádio a ví, že ten randál přehluší výstřel. Ale přesto Phillipse nejdřív praští přes hlavu, zavele ho do koupelny, a ještě než ho odpráskne, zavře dveře. Není opilý. Ví, co dělá, a dává si záležet. Vyjde ven, zavře dveře od koupelny, rádio přestane hrát. Hench a ta dívka se jdou najíst. Náhodou se to takhle zběhlo."

"Jak víte, že rádio přestalo hrát?"

"Řekli mi to," odpověděl Breeze klidně. "V tom pelechu bydlí ještě jiní lidé. Tak zkrátka, rádio přestalo řvát a ti dva vypadli. A nijak tiše. Vrah vyjde z bytu a vidí, že Henchovy dveře zůstaly otevřené. Tak to muselo být, protože jinak by si Henchova bytu vůbec nevšiml."

"Lidé nenechávají v činžácích dveře bytů otevřené. Obzvláště v takové čtvrti."

"Opilci ano. Opilcům na ničem nesejde. Nemůžou se na nic soustředit. A dovedou myslet vždycky jen na jednu věc. Dveře byly otevřené - snad jen nepatrně, ale přece. Vrah vešel dovnitř, vstrčil bouchačku do postele a našel tam jinou. Vzal si ji jenom proto, aby Henchovi přitížil."

"Můžete pátrat po té bouchačce," řekl jsem.

"Co patříla Henchovi? Budeme se snažit, a Hench říká, že si pa-matuje její číslo. Jestli ji najdeme, mohlo by to bodnout. Ale pochybuju. Budem hledět, abychom vypátrali majitele té pistole, co máme, ale víte, jak to v těchhle případech chodí. Dostanete se kousek kupředu a už si myslíte, že se to vyvrbí, a pak zničehonic stopa zmizí. A jste v háji. Chtěl byste se od nás dovědět ještě něco, co by se vám případně mohlo hodit do krámu?"

"Jsem už trochu unavený," řekl jsem. "Má představivost začíná váznout."

"Před chvílí vám fungovala senzačně," řekl Breeze. "Když jste mluvil o tom Cassidyho případu."

Neřekl jsem nic. Nacpal jsem si znovu luklu, ale byla příliš horká, abych ji mohl zapálit. Položil jsem ji na okraj stolu, aby zchladla.

"Pámbu ví," řekl Breeze pomalu, "že z vás nejsem moudrý. Nechce se mi věřit, že byste úmyslně kryl vraha. A na druhé straně mi nejde na rozum, že byste o té celé věci věděl tak málo, jak tvrdíte."

Zase jsem nic neodpověděl.

Breeze se naklonil k popelníku a otáčel v něm špačkem doutníku tak dlouho, až jej uhasil. Dopil, nasadil si klobouk a vstal.

"Co myslíte, jak dlouho vám ještě potrvá, než kápnete božskou?" zeptal se.

"To nevím."

"Tak dovolte, abych vám pomohl. Dávám vám lhůtu do zítřejšího poledne, to je o něco víc než dvanáct hodin. Dřív stejně nedostanu hlášení o ohledání mrtvoly. Do té doby vám dávám lhůtu, abyste si o tom pohovořil se svým klientem a rozhodl se, že půjdete s barvou ven."

"A potom?"

"No potom zajdu za kapitánem detektivního sboru a řeknu mu, že soukromý čmuchal Philip Marlowe odmítá podat informace, které potřebuju při vyšetřování vraždy, nebo že se aspoň domnívám, že mi něco tají. A co jako s tím mám dělat. Načež si vás vezme do parády kapitán a pak uvidíme, či vlk kozu ponese."

Řekl jsem: "Ale, ale. Prohlédli jste Phillipsův psací stůl?"

"Aby ne. Byl to náramně pořádný mládenec. Neměl tam vůbec nic než takový malý zápisníček. V tom nebylo taky nic, leda zápisky o tom, jak se byl koupat u moře nebo že šel s nějakou dívkou do kina, ale že se moc nerozehřála. Nebo jak vysedával v kanceláři, ale nepřišla tam ani noha. Jednou se trochu naštvál na svou pradelnu a popsal o tom celou stránku. Jinak tam byly většinou poznámky na tři čtyři řádky. Jenom jediná věc na tom byla zvláštní. Bylo to všech-no psáno tiskacími písmeny."

Opakoval jsem: "Tiskacími písmeny?"

"Jo, tiskacími písmeny psanými perem a inkoustem. Ne velikými verzálkami, jakými lidi píšou anonymní dopisy. Jen takovými pěknými-mi hbitými písmenky, jako kdyby ten chlápek uměl takhle psát zrovna tak snadno a rychle jako normálním rukopisem."

"Ale na té navštívence, kterou mi dal, tak nepsal," řekl jsem.

Breeze o tom chvíli podumal. Pak pokývl. "Pravda. Ale možná, že je to takhle: v tom zápisníku nebylo na první stránce žádné jméno. Snad to tiskací písmo byla jen taková hra, kterou hrál sám se sebou."

"Jako Pepysův těsnopis," řekl jsem.

"Co to zas bylo?"

"To byl deník, který si jeden člověk psal svým vlastním těsnopi-sem, před mnoha lety."

Breeze se podíval na Spanglera, který stál před svou židlí a ždí-mal ze sklenice posledních pár kapek.

"Nejlíp, když vypadnem," řekl Breeze. "Ten chlápek na nás chys-tá ještě jeden případ Cassidy."

Spangler postavil sklenici a oba zamířili ke dveřím. Breeze šoupl nohou a úkosem na mne pohlédl, ruku na klíce.

"Znáte nějaké vysoké blondýnky?"

"Musel bych si vzpomenout," řekl jsem. "Ale doufám, že ano. Jak vysoké?"

"Prostě vysoké. Jak přesně, to nevím. Jenom že tamta připadala vysoká chlápčovi, který je sám dost vyčouhlý. Je to Talián, který se jmenuje Palermo a patří mu ten dům v Court Street. Šli jsme si s ním promluvit do toho pohřebního ústavu. Ten mu patří taky. Říká, že viděl asi o půl čtvrté vycházet z toho baráku vysokou blondýnku. Správce Passmore říká, že žádná nájemnice z toho baráku není vy-soká blondýnka. Ten Talián tvrdí, že to byla náramná

sekanda. Já na to, co on říká, dost dám, protože vás nám popsál bezvadně. Neviděl tu blondýnku vcházet, jenom vyjít ven. Měla dlouhé kalhoty a spor-tovní kabátek a šátek na hlavě. Ale pod tím šátkem měla světle plavé vlasy, a hodně bohaté."

"Na žádnou takovou si nevzpomínám," řekl jsem. "Ale zrovna jsem si vzpomněl na něco jiného. Napsal jsem si poznávací značku Phillipsova vozu na zadní stránku nějaké staré obálky. Podle toho byste mohli pravděpodobně zjistit jeho dřívější adresu. Počkejte, najdu to."

Zůstali tam stát a já ji šel vyndat z kapsy saka, které jsem měl v ložnici. Podal jsem tu obálku Breezovi, ten si přečetl, co na ní bylo napsáno, a zastrčil si ji do peněženky.

"A na to jste si vzpomněl až teprve teď, co?"

"Tak jest."

"Inu, inu," řekl. "Inu, inu."

A oba zavrtěli hlavami a vydali se chodbou k výtahu.

Zavřel jsem dveře a vrátil se ke svému téměř nedotčenému druhé-mu drinku. Byl zvětralý. Odnosl jsem si sklenici do kuchyně a dolil do ní trochu whisky z láhve, abych to vylepšil, a pak jsem tam stál se sklenicí v ruce a civěl z okna na eukalypty, jak natřásají pružné koru-ny na pozadí modravě temného nebe. Zřejmě se opět zvedl vítr. Opíral se do okna na severní straně a něco pomalu, těžce bouchalo do zdi budovy, jako kdyby nějaký kus tlustého drátu mlátil do fasády mezi izolátory.

Upil jsem ze sklenice a zalitoval jsem té čerstvé whisky, kterou jsem do ní přidal. Vylil jsem tu břečku do dřezu, vzal si jinou sklenici a napil se ledové vody.

Dvanáct hodin na rozlousknutí situace, kterou jsem ještě ani ne-začal chápat. Buď to, anebo shodit svou klientku a vydat ji i s celou její rodinou všanc policii. Použijete služeb detektiva Marlowa, a než se nadějete, máte dům plný fízlů.

Pryč se starostmi! Zbavte se po-chyb a nejistoty! Hlodá vás na duši podezření? Obraťte se na potrhleho, neschopného, paťatého, zlumpáčelého odborníka Philipa Marlowa, Glenview 7537. Navštivte mě a seznámíte se s výkvětem pendrekářů našeho města. Nač zoufat? Pryč s osamělostí! Zavolejte Marlowa a projedte se v zeleném antonu!

Jenže tohle mi bylo taky houby platné. Šel jsem zpátky do obýva-cího pokoje a zapálil si lulku, která zatím vychladla na okraji šachového stolku. Pomalu jsem vdechoval kouř, ale pořád mi připa-dal jako smrad horkého kaučuku. Odložil jsem ji, postavil se doprostřed místnosti a odtahoval si spodní ret a zase ho pouštěl na zuby.

Zazvonil telefon. Zvedl jsem sluchátko a zavrčel.

"Marlowe?"

Byl to drsný, tichý šepot. Byl to drsný, tichý šepot, který jsem už jednou slyšel.

"No dobrá," řekl jsem. "Ven s tím, ať jste kdo jste. Do čí kapsy jsem hrábl teďka?"

"Jestli nejste na hlavu padlej," řekl ten drsný šepot, Jistě si rád trochu namastíte kapsu."

"A čímpak?"

"Řekněme takovými pěti stovkami."

"To je slovo," řekl jsem. "A co bych měl za to udělat?"

"Nic než nestrkat nos, kam nemáte," řekl hlas. "Chtěl byste si o tom popovídat?"

"Kde, kdy a s kým?"

"Klub Blažného údolí Morny. Kdykoli."

"Kdo jste?"

Po drátě ke mně doletělo nejasné zachechnutí. "Ptejte se u brány po Eddiem Prueovi."

V telefonu klaplo a nastalo ticho. Zavěsil jsem.

Bylo skoro půl dvanácté, když jsem vycouval vůz z garáže a roz-jel se směrem na Cahuenga Pass.

17

Asi dvacet mil na sever za průsmykem se široký bulvár s pruhy kvetoucího mechu uprostřed stočil k úpatí kopců. Táhl se ještě o pět bloků dál a skončil - po celé délce bez jediného domu. Od jeho kon-ce vybíhala do kopců klikatá asfaltová silnice. To bylo Blažené údolí.

Za úbočím prvního kopce stála vedle silnice nízká bílá budova se střechou z tašek. Měla zastřešenou verandu a na ní reflektorem osvět-lenou tabuli s nápisem: Hlídka Blaženého údolí. Křídla otevřených vrat se tyčila po obou stranách silnice a bílá značka ve tvaru čtverce postaveného na špičku byla upevněna ve středu vozovky a na ní ná-pis STOP z písmen sestavených z odrazových skel. Další reflektor ozařoval část vozovky před značkou.

Zastavil jsem. Uniformovaný muž z hvězdou a se zbraní v pouzdru ze spletených proužků kůže pohlédl na můj vůz a pak na tabuli při-pevněnou ke kandelábru.

Přistoupil k vozu. "Dobrý večer. Nemám v seznamu váš vůz. To-hle je soukromá cesta. Jedete k někomu na návštěvu?"

"Jedu do klubu."

"Do kterého?"

"Do klubu Blaženého údolí."

"Osmdesát sedm - sedmdesát sedm. Tak mu říkáme my tady. Je to podnik pana Mornyho?"

"Správně."

"Ale hádám, že nejste členem."

"Ne."

"Musím si ověřit, že vás mohu pustit dál. Buď u některého člena klubu, nebo u někoho, kdo v údolí bydlí. Víte, tady je všechno sou-kromý majetek."

"Nezvaní jsou nevítaní, co?"

Usmál se. "Tak jest"

"Jmenuju se Philip Marlowe," řekl jsem. "Přijel jsem k Eddiemu Prueovi."

"Prueovi?"

"Je tajemníkem pana Mornyho. Nebo něčím podobným."

"Okamžik, prosím."

Zašel ke dvěřím budovy a promluvil s někým. Jiný uniformo-vaný strážce zašmátral v kóličních telefonní centrály.

Nějaké auto zastavilo za mnou a zahoukalo. Z otevřených dveří strážnice bylo slyšet ťukot psacího stroje. Muž, který předtím se mnou hovořil, pohlédl na rámusíci vůz a pokynul mi, aby jel dál. Auto proklouzlo kolem mne a odfrčelo do tmy, zelený otevřený sedan, na jehož předním sedadle seděly tři oslňující slečny, cigarety v rukou, vykroužená obočí, na rtech opovrhlivé úsměvy. Vůz se mihl zatáčkou a zmizel.

Muž v uniformě se vrátil a položil ruku na dvířka mého vozu. "Je to v pořádku, pane Marlowe. Hlaste se u strážného v klubu. Je to asi míli dál po pravé straně. Je tam osvětlené parkoviště s číslem na zdi. Nic než to číslo: osmdesát sedm sedmdesát sedm. Hlaste se prosím u strážného."

Řekl jsem: "Proč bych to dělal?"

Byl velmi klidný, velmi zdvořilý a velmi neústupný. "Musíme mít přesně zjištěno, kam jedete. V Blaženém údolí je toho hodně, nad čím je třeba bdít."

"A co když se u něho neohlásím?"

"Děláte si legraci?" Hlas zdrsněl.

"Ne. Jen jsem to chtěl vědět."

"Dva hlídkovací vozy by se okamžitě vydaly vás hledat."

"Kolikpak vás tu hlídkuje?"

"Už mě omluvte," řekl. "O míli dál po pravé straně, pane Marlowe."

Pohlédl jsem na zbraň, kterou měl zavěšenou na řemeni u boku, na zvláštní odznak připíchnutý na jeho košili. "A tomuhle se říká demokracie," řekl jsem.

Ohlédl se přes rameno a pak si odplivl na zem a položil ruku na okénko ve dvířkách vozu. "Nejste sám," řekl. "Já znám jednoho chláp-ka, co byl členem Klubu Johna Reeda. Bylo to v Boyle Heights."

"Aha, tovaryš," řekl jsem.

"S revolucema je ten malér, že se vždycky dostanou do rukou nepratříčnejm lidem," řekl.

"To je hotovka," řekl jsem.

"Naproti tomu," řekl, "může být někdo horší než ta banda zazobanejch mamlasů, co bydlí v téhle končině?"

"Možná že tady budete jednou bydlet i vy," řekl jsem.

Zase si odplivl. "Nebydlel bych tady, ani kdyby mi platili padesát tisíc ročně a nechali mě spát v sifonovém pyžamu se šňůrou růžo-vých perel kolem krku."

"Nerad bych vám něco takového nabízel," řekl jsem.

"Můžete mi to nabídnout, kdy se vám zachce," řekl. "V každou dobu denní i noční. Klíďo mi to nabídněte a uvidíte, jak s váma vyběhnu."

"No, tak já už pojedu a ohlásím se u strážného v klubu," řekl jsem.

"Vyřídte mu, aby si plivnul do levý nohavice," řekl. "Vyřídte mu, že mu to vzkazuju."

"Vyřídím," řekl jsem.

Zezadu přijel vůz a zahoukal. Rozjel jsem se. O půl domovního bloku dál mě tmavá limuzína sfoukla houkačkou ze silnice a před-jela mě tak tichounce, jako když padá suché listí.

Vítr se ztišil a měsíční svit nad údolím byl tak ostrý, že černé stíny vypadaly jako vyřezané rydlem.

Když jsem projel zatáčkou, otevřelo se přede mnou celé údolí. Tisíc bílých domů postavených na úbočích pahorků, deset tisíc osvět-lených oken, nad nimiž se uctivě skláněly hvězdy a držely se v přiměřené vzdálenosti, aby je hlídka nenačapala.

Zed' klubovní budovy, obrácená k silnici, byla bílá a prázdná, bez vchodu, bez oken v přízemí. Číslo bylo malé, ale zářilo fialovým ne-onem. 8777. Nic víc. Po straně, pod šňůrami shora zastíněných, dolů namířených světel, stály rovné řady vozů rozestavených na hladkém černém asfaltu v obdélnících vyznačených bílými čarami. Ve světle těch lamp pobíhali hlídači v naškrobených čistých uniformách.

Silnice se zatáčela dozadu. Tam byla široká cementová veranda s přečnávající střechou ze skla a chrómu, ale hodně tlumeně osvět-le-ná. Vystoupil jsem z vozu, dostal jsem stvrzenku s poznávacím číslem a donesl ji k malému psacímu stolku, kde seděl uniformovaný zříze-nec, a hodil jsem ji před něho.

"Philip Marlowe," řekl jsem. "Návštěvník."

"Děkuju vám, pane Marlowe." Zapsal si jméno a číslo, vrátil mi stvrzenku a zvedl telefon.

Černoch v bílé plátěné dvouřadové gardové uniformě se zlatými epoletami a v čapce se širokou zlatou stuhou mi otevřel dveře.

Ve vestibulu to vyhlíželo jako ve velkolepém muzikálu. Spousta světel a třpytu, náramná výprava, spousta kostýmů, spousta rámusu, prvořadě obsazení a zápletky tak originální a strhující jako ulomený nehet. Pod tím krásným hebkým nepřímým osvětlením se zdálo, jako by se stěna v pozadí vzpínala donekonečna a ztrácela se mezi něžný-mi, necudnými hvězdami, které doopravdicky mrkaly. Po koberci se člověk jen stěží brodil bez gumových holínek. Vzádu bylo vznosné, bílé a chromové schodiště, které se pnulo do výše širokými a nízký-mi stupni pokrytými běhounem. U vchodu do jídelny postával zavalitý vrchní s pěticentimetrovými saténovými lampasy na kalhotách, v podpaží hromadu jídelních lístků svázaných v zlatých deskách. Měl obličej, který dokáže přejít od zdvořilého uculování v chladnokrevnou zuřivost, téměř aniž se v něm pohnul jediný sval.

Do baru se vcházelo po levé straně. Bylo tam šero a ticho a bar-man poletoval jako mol na pozadí narovnaných sklenic. Vysoká hezká blondýnka v šatech, které vypadaly jako mořská voda posypaná zla-tým prachem, vyšla z dámské toalety, ještě si domalovala rty, a bzučíc si nějakou písničku, zamířila ke klenutému vchodu. Obloukem sem doléhaly zvuky rumby a dívka si s úsměvem po-kyvovala zlatou hlavou do taktu. Malý tlust'och s brunátnou tváří a lesklýma očima na ni čekal s bílým přehozem přes ruku. Zabořil jí tlusté prsty do nahé paže a zašilhal k ní vzhůru.

Mladá šatnářka v broskvově růžovém čínském pyžamu ke mně přistoupila, aby mi odebrala klobouk, a vrhla zdrcující pohled na můj oblek. Měla oči jako neznámé hříchy

Prodavačka cigaret sestupovala po schodišti. Ve vlasech měla chochol z volavčího peří a na sobě tolik šatstva, co by se přikrylo párátkem na zuby, jednu dlouhou krásnou nohu natřenou stříbrně a druhou zlatě. Měla neskonale pohrdlivý výraz dámy, která si sjed-nává schůzky výhradně meziměstským telefonem.

Zašel jsem do baru a zabořil se do kožené barové sedačky, vycpa-né prachovým peřím. Sklenice jemně cinkaly, světla měkce zářila, tiché hlasy si šeptaly o lásce nebo o deseti procentech, zkrátka o tom, o čem se v takových lokálech šeptá.

Vysoký, ztepilý muž v šedém obleku, který mu šil nejspíš nějaký anděl, pojednou vstal od stolku u zdi, přistoupil k baru a začal nadá-vat jednomu z barmanů. Nadával mu hezky dlouho hlasitým jasným hlasem a vyslovil při tom asi devět slov, která urostlí, elegantní muži v dobře ušitých šedých šatech obvykle neužívají. Všichni přestali mluvit a tiše se na něho dívali. Jeho hlas se zařezával do tlumeného rumbového rytmu jako lopata do sněhu.

Barman stál úplně bez hnutí a díval se na něho. Barman měl kuče-ravé vlasy a čistou svěží pleť a pozorné, daleko od sebe vsazené oči. Nepohnul se, ani nepromluvil. Ten urostlý chlapík konečně zmlkl a vyšel z baru. Všichni ho sledovali očima, pouze barman ne.

Barman pomalu popošel podél barového pultu až na ten konec, kde jsem seděl já, nepohlédl na mne a v obličeji neměl nic než zsinalou bledost. Pak se otočil ke mně a zeptal se

"Prosím, pane?"

"Rád bych mluvil s člověkem, který se jmenuje Eddie Prue."

"Tak?"

"Pracuje tady," řekl jsem.

"A jako co tady pracuje?" Jeho hlas byl úplně klidný a tak suchý jako suchý písek.

"Pokud vím, je to ten chlápek, který chodí šéfovi u nohy. Rozumíte."

"A tak, Eddie Prue." Pomalu si třel jeden ret o druhý a dělal na pultu utěrkou malé sevřené kroužky "Vaše jméno?"

"Mariowe."

"Marlowe. Vypijete si něco, než přijde?"

"Třeba suchý martini."

"Martini. Suchý. Suchý jako drn"

"Přesně tak."

"Chcete ho jíst lžící, nebo nožem a vidličkou?"

"Nakrájejte mi ho na nudle," řekl jsem. "Budu ho jen tak uždibovat."

"Až půjdete do školy," řekl. "A neměl bych vám tu olivu zabalit do sáčku?"

"Můžete mě s ní třeba praštit přes nos," řekl jsem. "Jestli se vám tím uleví."

"Děkuji vám, pane," řekl. "Jeden suchý martini."

Poodešel tři kroky ode mne a pak se vrátil, naklonil se přes pult a řekl: "Namíchal jsem nesprávně jeden drink. Ten pán mě na to upozornil."

"Slyšel jsem ho."

"Upozornil mě na to způsobem, jímž se o těchto věcech hovoří mezi džentlmeny. Prostě tak, jak jsou tihle slavní režiséři zvyklí vytýkat lidem jejich drobné chybičky. Však jste ho slyšel."

"Baže," řekl jsem a v duchu jsem uvažoval, jak dlouho bude ještě pokračovat.

"Dal se slyšet jaksepatří - jen co je pravda. A já se pak přizenu k vám a začnu vás urážet."

"Já to pochopil," řekl jsem.

Zvedl prst a zamyšleně na něj zíral.

"Dočista zničehonic," řekl. "Vás, úplně cizího člověka."

"To dělají ty mé veliké hnědé oči," řekl jsem. "Mají takový něžný výraz."

"Děkuju, bráško," řekl a tiše se vzdálil.

Viděl jsem, jak mluví do telefonu na konci barového pultu. Pak jsem ho viděl, jak pracuje se šejkrem. Když mi donesl můj drink, byl už zase ve své kůži.

18

Odnesl jsem si sklenici na malý stolek u zdi, sedl jsem si tam a zapálil si cigaretu. Uplynulo pět minut. Hudba, která sem zaléhala skrze mřížoví, změnila rytmus, aniž jsem si toho povšiml. Nějaká dívka zpívala. Měla bohatý kontraalt, hluboký až po kotníky a dobře se poslouchal. Zpívala "Oči černé," a orchestr za jejími zády jako by podřimoval.

Když skončila, ozval se hlučný potlesk a sem tam nějaké zahvízdnutí.

Muž u vedlejšího stolu řekl své dívce. "Tak Linda Belinda se jim zase vrátila do orchestru. Slyšel jsem, že se provdala za nějakého pracháče v Pasadeně, ale nějak se to nevyvedlo."

Dívka řekla: "Má pěkný hlas. Zvlášť když si člověk potrpí na žen-ské basisty."

Začal jsem se zvedat ze židle, ale vtom padl na můj stolek stín a nějaký muž ke mně přistoupil.

Byl dlouhý jak šibenice a krhavé, nehybné pravé oko se sraženou duhovkou mu zíralo ze ztrhaného obličeje mrtvým

pohledem slepo-ty. Byl tak vysoký, že se musel sehnout, aby se mohl opřít rukou o opěradlo židle na protější straně mého stolku. Stál tam a beze slova si mě měřil a já seděl a dopíjel svou sklenici a poslouchal ten kontraaltový hlas, který teď zpíval zase jinou píseň. Zdejší zákazníci si zřejmě potrpěli na staromódní muziku. Nejspíš byli tak otráveni tím, že museli při své práci ustavičně kráčet s duchem doby.

"Já jsem Prue," řekl ten muž svým chraplavým šepotem.

"To jsem si už domyslel. Vy chcete mluvit se mnou a já chci mluvit s vámi a taky s tou dívkou, která právě dozpívala." "Tak pojďme."

Vzadu na konci baru byly zamčené dveře. Prue je odemkl a přidržel mi je, a když jsem jimi prošli, dali jsme se doleva a vystoupili po čalouněném schodišti. Dlouhá rovná chodba s několika zavřenými dveřmi. Na jejím konci zářila hvězda, zadrátovaná pletivem sítě proti hmyzu. Prue zaklepal na dveře vedle té sítě, otevřel je a postavil se tak, abych kolem něho mohl projít.

Vstoupili jsme do pohodlně zařízené kanceláře, nepříliš velké. Do rohu vedle balkónových dveří bylo vestavěno vypořádávané sedátko a muž v bílém smokingu tam stál zády do pokoje a díval se ven. Měl šedivé vlasy. Dále tam byla velká černá a chromovaná pokladna, několik kartoték, veliký glóbus se stojanem, malý vestavěný bar a obligátní široký a těžký ředitelský psací stůl a za ním obligátní čalouněná židle s vysokým opěradlem.

Podíval jsem se na soupravu na psacím stole. Všechno samé běžné věci a všechno z mědi. Měděná lampa, psací souprava i podnos na tužky, popelník z mědi a ze skla s měděným slonem na okraji, měděný nůž na otvírání dopisů, měděná termoska na měděném podnosu, pozdrů na piják s měděnými okraji. V měděné váze hrst téměř měděně zbarvených hrachorů.

Připadalo mi té mědi víc než dost.

Muž u okna se obrátil a ukázal mi, že mu moc neschází do padesátky a že má spoustu jemných, popelavě šedých vlasů a drsně hezký obličej, na němž nebylo nic zvláštního kromě krátké zvrásněné jizvy na levé tváři, která vypadala skoro jako hluboký důlek. Na ten důlek jsem si vzpomněl. Osobnost toho muže by mi v paměti neutkvěla. Ale teď jsem se upamatoval, že jsem ho kdysi dávno, nejméně před deseti lety, vídal ve filmech. Nepamatoval jsem si ty filmy, ani o čem byly, ani koho v nich hrál, ale zapamatoval jsem si jeho snědou, drsně hezkou tvář a tu zvrásněnou jizvu. Tehdy měl ještě tmavé vlasy.

Přistoupil k psacímu stolu, sedl si a sebral nůž na dopisy a začal se špičkou píchat do polštářku na palci druhé ruky.

Pohlédl na mne docela bezvýrazně a zeptal se: "Vy jste Marlowe?"

Přikývl jsem.

"Posaďte se." Posadil jsem se. Eddie Prue si sedl na židli u zdi a zhoupl se dozadu.

"Já nemám čmuchaly rád," řekl Morny.

Pokrčil jsem rameny.

"Nemám je rád z mnoha důvodů," řekl. "Nemám je rád nikdy a za žádných okolností. Nemám je rád, když otravují mé přátele. Nemám rád, když obtěžují mou ženu."

Neříkal jsem nic.

"Nemám je rád, když vyzvídají na mém šoferovi, ani když jsou hrubí k mým hostům."

Neříkal jsem nic.

"Zkrátka a dobře," řekl, "nemůžu je vystát."

"Začínám pomalu chápat, o čem vám jde," řekl jsem.

Zarděl se a v očích mu zajiskřilo. "Niméně právě teď bych vás mohl potřebovat," řekl. "Mohlo by se vám vyplatit, kdybyste mi šel na ruku. Snad uznáte, že to je dobrý nápad. Mohlo by se vám vyplatit, kdybyste nestrkal nos do věcí, po kterých vám nic není."

"Jak moc by se mi to mohlo vyplatit?" zeptal jsem se.

"Mohlo by vám to prospět na zdraví."

"Tak se mi zdá, že jsem tuhle písničku už někdy slyšel," řekl jsem. "Jenom si nemůžu honem vzpomenout, jak se jí říká."

Položil nůž na dopisy na stůl a otevřel v psacím stole dvířka a vytáhl z nich broušenou karafu. Nalil si z ní do sklenice, napil se, zastrčil zase do karafy zátku a karafu do stolu.

"V mé branži je ostrých hochů za groš tucet. A rádoby sekáčů je veletucet za krejcar. Starejte se o své a já se budu taky starat o své a vyhneme se všem malérům." Zapálil si cigaretu. Ruka se mu trochu třásla.

Pohlédl jsem přes místnost na toho čahouna, který seděl opřen o zeď jako povaleč ve venkovském krámku. Seděl bez hnutí, dlouhé ruce svěšené, zbrázděná sedává tvář plná prázdnoty.

"Někdo říkal něco o nějakých penězích," řekl jsem Mornymu. "K čemu to všechno je? Proč jste teď na mne spustil tu bandurskou, je mi celkem jasné. Chcete sám sebe přesvědčit, že mi můžete nahnat strach."

"Jen si na mě otvírejte zobák," řekl Morny, "a než se nadějete, budete nosit olověné knoflíky na vestě."

"Hrůzné pomýšlení," řekl jsem. "Že by Marlowe, ten chuděra sta-rý, měl vláčet na vestě olověné knoflíky!"

Eddie Prue si suše odchrchlal, což se dalo vyložit i jako zachichtnutí.

"A pokud jde o to, abych se staral o své věci a ne o vaše," řekl jsem, "ono je docela možné, že moje věci a vaše věci se někde trochu pomíchaly. A ne mojí vinou."

"To snad ne," řekl Morny. "Jápak to?" Rychle zvedl oči a pak je zase sklopil.

"Tak například že si mě tenhle váš kolohnát zavolal po telefonu a chtěl mě k smrti vylekat. A později večer mě zavolal znovu a vykládal něco o pěti kilech a o tom, jak by se mi vyplatilo, kdybych sem přijel a popovídal si s vámi. A že například tentýž kolohnát nebo někdo, kdo vypadá přesně jako on - což je trochu nepravděpodobné - sledoval jednoho mého kolegu, který byl dneska odpoledne v Court Street na Bunker Hillu zastřelen."

Morny odtrhl cigaretu od rtů, přimhouřil oči a pohlédl na náustek. Každý pohyb, každé gesto přesně podle katalogu.

"Kdo byl zastřelen?"

"Chlápek, který se jmenoval Phillips, takový blondatý kluk. Vám by se nelíbil. Byl to čmuchal." Popsal jsem mu, jak Phillips vypadal.

"Jakživ jsem o něm neslyšel," řekl Morny

"A dále se například stalo, že někdo viděl vysokou blondýnu, kte-rá v tom domě nebydlí, vycházet ven zrovna po tom, co byl ten mladík zabit," řekl jsem.

"Jakou vysokou blondýnu?" Jeho hlas se trochu změnil. Teď zněl drobátko stísněně.

"To nevím. Byla tam a muž, který ji viděl, by ji mohl identifikovat, kdyby ji uviděl znovu. Ale ta žena samozřejmě nemusela mít nic spo-lečného s Phillipsem."

"Ten Phillips byl fízl?"

Přikývl jsem. "Už jsem vám to říkal dvakrát."

"Jak byl zabit a proč?"

"Byl omráčen a zastřelen ve svém bytě. Proč byl zabit, to neví-me. Kdybychom to věděli, věděli bychom pravděpodobně, i kdo ho zabil. Všechno aspoň nasvědčuje, že to je zádrhel právě tohoto druhu."

"Kdo je to my?"

"Policie a já. Našel jsem jeho mrtvolu. A tak jsem se z toho nemo-hl vyvléknout."

Prue spustil docela tiše přední nohy židle na koberec a podíval se na mne. Jeho zdravé oko mělo ospalý výraz, který se mi nelíbil.

Morny se zeptal: "A policajtům jste řekl - co?"

Odpověděl jsem: "Docela maličko. Z toho, co jste mi tady zpo-čátku naznačil, soudím, že víte, že hledám Lindu Belindu. Čili paní Murdockovou. Našel jsem ji. Zpívá tady u vás. Nechápu, proč se z toho dělalo takové tajemství. Řekl bych, že mi to vaše paní nebo pan Vannier mohli klidně prozradit. Ale neudělali to."

"Co moje žena prozradí fízloví," řekl Morny, "to by se hladce vešlo komárovi do oka."

"Nepochybuju, že k tomu má pádné důvody," řekl jsem. "Ale to teď není už moc důležité. Vlastně už není ani moc důležité, abych mluvil s Miss Belindou. Ale přesto bych si s ní rád trochu popovídal. Jestli nemáte nic proti tomu."

"A co když mám?" řekl Morny.

"Myslím, že bych si s ní promluvil tak jako tak," řekl jsem. Vytáhl jsem cigaretu, promnul ji v prstech a přitom obdivoval Morného husté a dosud černé obočí. Mělo pěkný tvar, elegantní křivku.

Prue se uchechtl. Morny se na něho podíval a zamračil se a pak, ještě pořád zamračeně, pohlédl na mne.

"Ptal jsem se vás, co jste řekl policii," opakoval.

"Řekl jsem jim co možná nejmiň. Tenhle Phillips mě požádal, abych k němu přišel. Naznačil mi, že se příliš zapletl do nějaké fušky, která mu nevoní, a že potřebuje pomoc. Když jsem přišel, byl mrtev. To jsem policii řekl. Nevěřili, že je to všechno, co vím. Možná že hádají správně. Mám lhůtu do zítřejšího poledne, abych to doplnil. A tak dělám, co můžu."

"Že jste přišel sem, je zbytečná ztráta času," řekl Morny.

"Měl jsem dojem, že jsem byl vyzván, abych přišel."

"Můžete jít ke všem čertům, kdykoli se vám zachce," řekl Morny. "Anebo můžete vykonat jistou práci pro mne - za pět set dolarů. Ale buď jak buď, vynechte Eddieho i mě ze všech rozhovorů, které ještě budete mít s policií."

"A jaká fuška by to byla?"

"Byl jste dnes ráno v mém domě. Takže byste měl mít ponětí, oč jde."

"Do rozvodů nedělám," řekl jsem.

Úplně zbělel v obličeji. "Miluju svou ženu," řekl. "Jsme svoji teprve osm měsíců. Nechci se dát rozvést. Je to skvělé děvče a většinou si dovede vypočítat, kolik uhodilo. Ale tentokrát mám dojem, že sází na špatnou kartu."

"V jakém smyslu špatnou?"

"To nevím. A rád bych si to zjistil."

"Tak povězte si to rovně a jasně," řekl jsem. "Nabízíte mi práci -nebo mě chcete jen odvést od té práce, kterou teď dělám?"

Prue se ve svém koutě opět zachechtal.

Morny si nalil ještě trochu koňaku a rychle jej obrátil do sebe. Barva se mu zase vrátila do tváří. Neodpověděl mi.

"A ujasněme si ještě jednu věc," řekl jsem. "Vy nemáte nic proti tomu, když vám žena zahýbá, ale nezamlouvá se vám, že vám zahýbá s někým, kdo se jmenuje Vannier. Je to tak?"

"Řekněme to takhle, důvěřuju jejímu srdci," řekl pomalu. "Ale nedůvěřuju jejímu úsudku."

"A chcete, abych vyšt'oural něco na toho Vanniera?"

"Chci, abyste zjistil, co má za lubem."

"Aha. A má něco za lubem?"

"Myslím, že má. Ale nevím, co to je."

"Myslíte, že má - nebo si chcete myslet, že má?"

Chvilí se mi díval přímo do očí, pak vytáhl prostřední zásuvku psacího stolu, sáhl dovnitř a šoupl mi přes stůl kus složeného pa-píru. Vzal jsem jej a rozložil. Byl to průklep účtu s šedivě vytištěným záhlavím: Kalifornská západní společnost, potřeby pro dentisty, a adresa. Účet zněl na 30 liber Kerrova krystobolitu za 15,75 dolaru a na 25 liber bílého albastonu za 7,75 dolaru plus daň. Byl vystaven pro H. R. Teagera, k vlastním rukám, a orazit-kován Placeno pryžovým razítkem. V koutě byl podpis L. G. Vannier.

Položil jsem účet na stůl.

"Tohle mu vypadlo z kapsy jednou večer, když byl tady," řekl Morny. "Asi před deseti dny. Eddie na to šlápl tou svou ohromnou tlapou a Vannier si nevšiml, že to upustil."

Podíval jsem se na Prua, pak na Morného, pak na svůj palec. "A vy si myslíte, že mi to něco říká?"

"Domníval jsem se, že jste mazaný detektiv. Počítal jsem, že z toho něco vykoumáte."

Znovu jsem se zadíval na ten papír, složil jsem ho a strčil do kapsy. "Předpokládám, že byste mi to nedával, kdyby to nemělo nějaký smysl," řekl jsem.

Morný přistoupil k té černé chromované pokladně u zdi a otevřel ji. Vrátil se s pěti novými bankovkami rozloženými v ruce jako po keřový list. Složil je pěkně jednu na druhou, třepal jimi a hodil je přede mne na psací stůl.

"Tady je vašich pět stovek," řekl. "Postarejte se, aby Vannier nechal mou ženu na pokoji, a dostanete ještě jednou tolik. Je mi úplně jedno, co uděláte, a nechci slyšet nic o tom, jak to uděláte. Ale mrskněte sebou."

Lačně jsem hrábl po těch nových bankovkách. Pak jsem je zase odstrčil. "Zaplatíte mi, až - a jestli vůbec - tu práci odvedu," řekl jsem. "Dnes si svůj honorář vyberu ve formě krátkého interviewu s Miss Belindou."

Morný se peněz ani nedotkl. Zvedl tu hranatou láhev a nalil si dalšího panáka. Tentokrát nalil jednoho i pro mne a přisunul mi ho po psacím stole.

"A ještě k té Phillipsově vraždě," řekl jsem, "tuhle Eddie ho trochu sledoval. Nechcete mi říct, proč to dělal?"

"Ne."

"Záludnost případu, jako je tenhle, spočívá v tom, že taková informace může přijít i od někoho jiného. Jakmile se o vraždě začne psát v novinách, nikdo neví, co se z toho vyklube. A až se něco vyklube, budete dávat vinu mně."

Upřeně se na mne podíval a řekl: "To sotva. Když jste přišel, byl jsem na vás trochu příkrý, ale vy jste se docela pěkně vybarvil. Risknu to s vámi."

"Díky," řekl jsem. "Nechtěl byste mi říct, proč jste nařídil, aby mě Eddie zavolaal a vyjukal mě?"

Sklopil oči a poklepal na psací stůl. "Linda je má stará přítelkyně. Ten mladík Murdock se tu dnes odpoledne byl na ni podívat. Řekl jí, že pracujete pro starou paní Murdockovou. A Linda to zase řekla mně. Neměl jsem ponětí, co vlastně děláte. Vy tvrdíte, že na rozvo-dech nepracujete, takže nepřipadá v úvahu, že by vás ta stará paní najala proto, abyste Lindu při něčem načapal." Při posledních slovech zvedl oči a upřel je na mne.

Díval jsem se na něho a čekal.

"Zkrátka a dobře, já patřím k lidem, kteří mají rádi své přátele," řekl. "A nechťejí, aby je otravovali fízlové."

"Murdock vám dluží nějaké peníze, že?"

Zamračil se. "O takových věcech nemluví."

Dopil, pokývl a vstal. "Pošlu vám sem Lindu, aby si s vámi promluvila. Vemte si ty peníze."

Zamířil ke dveřím a vyšel ven. Eddie Prue rozmotal své dlouhé tělo, vstal a obdařil mě neurčitým bezbarvým úsměvem, který nezna-menal pranic, a odklusal za Morným.

Zapálil jsem si další cigaretu a znovu jsem si prohlédl ten účet dodavatelů dentálního materiálu. Něco mi docela nejasně zacukalo mozkiem. Šel jsem k oknu a zahleděl se do údolí. Nějaký vůz se špl-hal serpentinou do kopce k velikému domu s věží, zbudovanou částečně ze skleněných cihel a osvětlenou zevnitř. Reflektory vozu se mihly přes budovu a stočily se ke garáži. Pak světla zhasla a v celém údolí jako by se setmělo.

Všude teď bylo téměř úplně ticho a skoro chladno. Zdálo se mi, že hudba hraje někde hluboko pod mýma nohama.

Zněla tichounce a melodie nebyla k rozeznání.

Linda Belinda vešla otevřenými dveřmi za mými zády a zůstala stát, hledíc na mne studeně zářícíma očima.

19

Vypadala jako na té fotografii, a přece ne tak docela. Měla táž širo-ká, pohrdlivá ústa, krátký nos, veliké chladné oči, tmavé vlasy rozdělené uprostřed širokou bílou pěšinkou. Přes šaty měla bílý plášť s vyhrnutým límcem. Ruce měla v kapsách pláště a v ústech cigaretu.

Vypadala starší, její oči byly tvrdší a rty jako kdyby se už neuměly usmívat. Usmívaly se asi, když zpívala, takovým tím umělým jevištním úsměvem. Ale v klidu byly tenké, pevně sevřené a zlobné.

Popošla k psacímu stolu a zůstala tam stát se sklopenýma očima, jako by počítala ty měděné trety. Uviděla broušenou karafu, vytáhla zátku, nalila si hlt a hbitým pohybem zápěstí ho hodila do sebe.

"Vy jste ten člověk, co se jmenuje Marlowe?" zeptala se a podívala se na mne. Opřela se boky o roh psacího stolu a zkřížila kotníky.

Přiznal jsem, že jsem ten člověk, co se jmenuje Marlowe.

"Celkem vzato," řekla, "cítím ve všech kostech, že mi budete nej-milejší, až vám uvidím paty. Tak vyklopte, co mi chcete říct, a koukejte mazat."

"Jedna věc se mi na tomhle podniku zamlouvá," řekl jsem, "totiž že tu je všechno přesně jako v knize. Polda u vrat, černá huba u vchodu, šatnářky a prodavačky cigaret, tlustý, olezlý, smyslný žid s vysokou, urostlou znučenou sboristkou, dobře oblečený, zkárovaný a strašně sprostý bafuňář, který nadává číšníkovi, mlčenlivý chlapík s bouchač-kou, majitel podniku s hebkými šedivými vlasy a manýrami z kýčářských filmů a teď vy - vysoká tmavovlasá zpěvačka s prezíravým úsměškem na límci, chraplavým hlasem a jadrnou mluvou."

Řekla: "Vážně?", sevřela cigaretu mezi rty a pomalu vdechla kouř. "A co ten fůrista čmuchal, který hýří loňskými frky a poťouchlými úsměvy?"

"A čím to, že jste se vůbec uvolila se mnou mluvit?" zeptal jsem se.

"To bych taky ráda věděla. Čím to?"

"Chce ho zpátky. A zčerstva. Musí to být hned, anebo bude oheň na střeše."

"Já myslela -" začala a pak se zarazila. Pozoroval jsem, jak se sklonila nad svou cigaretu a začala si s ní hrát, aby zakryla náhlý zákmit zájmu, který se jí objevil v obličejí. "Cože chce zpátky, pane Marlowe?"

"Brasherův dublon."

Vzhlédla ke mně a přikývla, jako kdyby si právě vzpomněla - dala si záležet, abych viděl, jak jí ta vzpomínka blikla v

hlavě.

"Aha, Brasherův dublon!"

"Vsadil bych se, že jste na něj dočista zapomněla," řekl jsem

"No to zas ne. Viděla jsem ho mnohokrát," řekla "Povídali jste, že ho chce zpátky. Chcete tím říct, že podle jejího domnění jsem jí ho vzala?"

"No baže. Právě to."

"Je to prolhaná stará bréca," řekla Linda Belinda.

"Domněnka z nikoho nedělá ještě lháře," řekl jsem. "Ale může vést k omylu. Je to omyl?"

"Proč bych jí brala tu pitomou starou minci?"

"No víte, ta mince má velikou cenu A ona si myslí, že potřebujete peníze. Hádám, že zrovna nevynikala štedrostí."

Zasmála se a byl to trpký, opovrhlivý smích. "Ne," řekla. "Paní Elisabeth Brightová-Murdocková rozhodně štedrostí nevynikala."

"Možná že jste to vzala jenom jí na vztek," zadoufal jsem

"Možná že bych vám měla dát pár facek." Zamáčkla cigaretu v tom Morného měděném bazénu, roztržitě napíchla rozmačkaný nedopalek špičkou nože na otvírání dopisů a hodila ho do koše na papír.

"Přejdeme k otázkám, které jsou snad důležitější," řekl jsem. "Po-volíte mu rozvod?"

"Za pětadvacet táců," řekla, nedávajíc se na mne, "mi bude potěšením"

"Vy toho chlápka nemilujete, co?"

"Pozor, ať mi nezlomíte srdce, Marlowe."

"Ale on vás miluje," řekl jsem. "Koneckonců jste se za něho přece provdala."

Unyle na mne pohlédla "Pane, nemyslete si, že jsem si tu chybu neodpykala." Zapálila si další cigaretu. "Ale děvče jako já musí taky žít. A vždycky to není tak snadné, jak to vypadá. Někdy se stává, že takové děvče udělá chybu, provdá se za toho nepravého a do nepravé rodiny, protože hledá to, co tam prostě není. Třeba bezpečí nebo tak něco."

"Ale žádnou lásku na to stejně nevyplývá," řekl jsem.

"Nechci být přesměřovaná cynická, Marlowe. Ale divil byste se, kolik děvčat se vdává, jen aby měly nějaký domov, obzvlášť když už mají všechny svaly namožené, jak se musí ohánět, aby si udržely od těla různé optimistické hosty z těchhle hogo fogo lokálů."

"Vy jste domov našla a opustila jste ho."

"Přišlo mě to příliš drahé. Ta stará, v portském naložená hauzírnicka se postarala, aby se mi to nevyplatilo, Jak se vám zamlouvá coby klientka?"

"Už jsem měl horší."

Setřela si ze rtu kousek tabáku. "Všiml jste si, co provádí tomu děvčeti?"

"Merle? Všiml jsem si, že ji soustavně sekýruje."

"Nejen to. Dohání ji k šílenství. Ta žába zažila nějaký zlý otřes a ta stará bestie využívá jeho následků k tomu, aby si to děvče na-dobro osedlala. Před lidmi na ni huláká, ale v soukromí ji hladí po vlasech a šeptá jí do ouška. A to děcko se z toho div nezjeví."

"Tohle všechno mi nedošlo," řekl jsem.

"Ta žába je zamilovaná do Leslieho, ale sama o tom neví. Po cito-vé stránce je asi tak deset let stará. V té rodině se jednoho krásného dne něco moc divného semele. A já jsem ráda, že nebudu při tom."

Řekl jsem: "Lindo, vy jste šikovné děvče. A jste tvrdá a rozumná. Když jste si ho brala, jistě jste počítala, že si přijdete na hezké prachy."

Zkrivila rty. "Doufala jsem, že si aspoň dopřeju prázdniny Ale nevyšlo mi ani to. Ta stará je mazaná a bezcitná ženská, Marlowe. Ať po vás chce cokoli, ve skutečnosti jí jde o něco docela jiného. Určitě šije nějakou boudu. Dejte si pozor, kam šlapete"

"Myslíte, že by dovedla zabít dva lidi?"

Zasmála se.

"Bez legrace," řekl jsem. "Dva muži přišli o život a přinejmenším jeden z nich má co dělat se vzácnými mincemi."

"Nerozumím vám," pohlédla na mne zpřímá. "Má to znamenat, že byli zavražděni?"

Přikývl jsem.

"Řekl jste tohle všechno Mornymu?"

"O jednom z nich."

"A poldům jste to řekl?"

"Taky jen o jednom. O témě."

Pohlédla mi do tváře. Cítili jsme jeden na druhého. Zdála se tro-chu přepadlá, nebo snad jen unavená. Připadala mi maličko bledší než dřív.

"To jste si vymyslel," procedila mezi zuby.

Ušklíbl jsem se a přikývl. Zřejmě se jí ulevilo.

"Co se týče toho Brasherova dublonu," řekl jsem, "vy jste ho ne-vzala. Dobrá. A pokud jde o rozvod?"

"Do toho vám nic není."

"Máte pravdu. No tak vám děkuji u, že jste se mnou hovořila. Zná-te chlápka, který se jmenuje Vannier?"

"Ano." Teď jí tvář docela ztuhla "Ne zvlášť dobře. Je to přítel Lois."

"Až moc dobrý přítel."

"A jednoho krásného dne to nejspíš skončí takovým menším ti-chým funusem"

"Podobné narážky jsem zaslechl už dřív," řekl jsem. "Na tom chláp-kovi něco je. Jakmile se vysloví jeho jméno, každý

ztuhne "

Upřeně se na mne dívala a neříkala nic. Viděl jsem jí na očích, že jí nějaká myšlenka vrtá v hlavě, ale nevyslovila ji. Řekla jen klidně:

"Jestli nepřestane lézt za Lois, Morny ho tutově oddělá."

"Ale jděte. Lois je přece k máni na setkání. To je každému jasné."

"Možná že Alex je ten jediný, komu to jasné není."

"No, Vannier do mého vyšetřování stejně nezapadá. Nemá s Murdockovými nic společného."

Ušklíbala se na mne koutkem rtů a řekla: "Že ne? Já vám teda něco povím. Sice nevím, proč to dělám, ale já už zkrátka jsem taková dušinka upřímná, otevřená. Vannier zná Elisabeth Brightovou-Murdockovou, a dobře. Dokud jsem tam byla, přišel do domu jenom jednou, ale často telefonoval. Několikrát jsem brala telefon. Vždycky chtěl mluvit s Merle."

"Ale - to je divné," řekl jsem. "S Merle, vážně?"

Sklonila se, aby zamáčkla cigaretu, a nedopalek i tentokrát na-píchla na nůž a odhodila do koše.

"Jsem strašně unavená," řekla pojednou. "Prosím vás Jděte pryč."

Stál jsem ještě chvíli, díval jsem se na ni a nevěděl, co si mám myslet. Pak jsem řekl: "Dobrou noc a díky. Hodně štěstí."

Vyšel jsem z kanceláře a nechal jsem ji tam stát s rukama v kapsách bílého pláště, hlavu skloněnou a oči upřené na podlahu.

Byly dvě hodiny, když jsem dojel zpátky do Hollywoodu, dal vůz do garáže a vystoupil nahoru do svého bytu. Vitr se úplně utiřil, ale vzduch byl ještě pořád suchý a lehký jako v poušti. V bytě bylo dusno a čvaňhák, který tam zbyl z Breezova cigára, způsobil, že to dusno bylo ještě dusnější. Otevřel jsem okna a celý byt jsem pořádně vyvětral, a mezitím jsem se svlékl a vyndal si věci z kapes obleku.

Mezi jinými jsem vytáhl i ten účet od dodavatelů dentálního mate-riálu. Ještě pořád jsem v něm neviděl nic jiného než účet na 30 liber krystobolitu a 25 liber albastonu pro nějakého H. R. Teagera.

Vytáhl jsem telefonní seznam na psací stůl v obývacím pokoji a vyhledal si toho Teagera. A vtom se mi ten zmatek v hlavě vyjasnil. Jeho adresa byla 422 Ninth Street. Adresa Belfontova paláce je 422 West Ninth Street.

H. R. Teager, zubní laboratoř, to byl jeden z nápisů, které jsem si přečetl na dveřích v šestém poschodí Belfontova paláce, když jsem se plížil po zadním schodišti z kanceláře Elishy Morningstara.

Avšak i Pinkertonové musí někdy spát, a Marlowe se potřeboval mnohem, mnohem nutněji vyspat, než kterýkoli Pinkerton. Šel jsem do postele.

20

V Pasadeně bylo zrovna tak horko jako včera, ten veliký tmavý dům z červených cihel vypadal stejně chladivě a omalovaný černou-šek u kruhu na přivazování oteží stejně smutně jako včera. Týž motýl se snesl na týž keř hortenzie - aspoň mně připadalo, že je to týž - táž těžká vůně léta prolínala jitem a na mé zazvonění otevřela táž letitá vyzuna se zálesácký hlasem.

Zavedla mě týmiž chodbami na tu zasklenou verandu, kam nepro-niklo slunce. Paní Elisabeth Brightová-Murdocková tam seděla v téže červené lenošce, a právě když jsem vcházel dovnitř, nalévala si další hlt portského z láhve, která vypadala táž jako včera, ale mnohem spíš to byla té včerejší flašky vnučka.

Služebná zavřela dveře, já jsem si sedl a položil si klobouk na podlahu přesně tak jako včera a paní Murdocková se na mne stejně tvrdě a zpřímá podívala a řekla:

"Tak co?"

"Vypadá to na draka," řekl jsem. "Poldové jsou mi v patách."

Neprojevila o nic větší rozčilení než šrůtka hovězího. "To se po-dívejme. Myslela jsem, že jste šikovnější."

Odbyl jsem to mávnutím ruky. "Když jsem odtud včera dopoled-ne odcházel, sledoval mě nějaký muž ve svém voze. Nevím, co tu dělal ani jak se sem dostal. Předpokládám, že mě sledoval i sem, ale nejsem si tím jist. Zbavil jsem se ho, ale objevil se znovu v chodbě před mou kanceláří. Zase mě sledoval, a tak jsem na něho uhořel, proč to dělá, a on řekl, že ví, kdo jsem, a že potřebuje pomoc, a požádal mě, abych přišel do jeho bytu na Bunker Hillu, že si tam spolu promluvíme. Po návštěvě u pana Morningstara jsem tam zašel a našel jsem toho člověka ležet zastřeleného na podlaze v koupelně."

Paní Murdocková usrkla trochu portského. Dost možná že se jí maličko třásla ruka, ale v té místnosti bylo tak šero, že jsem nic po-řádně neviděl. Odkáslala si:

"Pokračujte."

"Jmenoval se George Anson Phillips. Byl to mladý blondák, tro-chu přihlouplý. Tvrdil, že je soukromý detektiv."

"Jakživa jsem o něm neslyšela," řekla paní Murdocková chladně. "Pokud se pamatuju, nikdy jsem ho neviděla a nic o něm nevím. Myslel jste, že jsem ho najala, aby vás sledoval?"

"Nevěděl jsem, co si mám myslet Říkal něco, jako že bychom mohli dát své informace do kopy, a vzbudil ve mně dojem, že pracuje pro některého člena vaší rodiny. Ale výslovně nic takového neřekl "

"To není pravda. Tím si můžete být naprosto jist." Její baryton byl pevný jako skála.

"Mám dojem, paní Murdocková, že nejste o všem, co se ve vaší rodině děje, tak přesně informována, jak se domníváte "

"Vím, že jste se vyptával mého syna - přes to, že jsem vám to zakázala," řekla mrazivě.

"Nevyptával jsem se ho. On se vyptával mne. Nebo se o to aspoň pokoušel."

"O tom si promluvíme později," řekla drsně. "Jak to bylo s tím mužem, kterého jste našel zastřeleného? Vzala si vás kvůli tomu policie na paškál?"

"Samozřejmě. Chtějí vědět, proč mě sledoval, na jakém případě pracuji, proč se mnou mluvil, proč mě pozval k sobě do

bytu a proč jsem tam šel. Ale to je jen půlka celé historie."

Dopila sklenici a nalila si další.

"Není vaše astma už lepší?" zeptal jsem se

"Horší," řekla. "Vypravujte dál."

"Navštívil jsem Morningstara. Říkal jsem vám to už po telefonu. Tvrdil, že ten Brasherův dublon nemá, ale přiznal, že mu byl nabídnut ke koupi a že by ho mohl obstarat. Což jsem vám už hlásil. A pak jste mi řekla, že vám ta mince byla vrácena a tím to zhaslo."

Odmíchl jsem se v domnění, že mi poví něco o tom, jak tu minci dostala, ale ona na mne jen zarputile civěla přes vinnou sklenici.

"No, a jelikož jsem s panem Morningstarem uzavřel jakousi do-hodu, že mu zaplatím za tu minci tisíc dolarů -"

"K tomu jste neměl žádné oprávnění," vyštěkla

Přikývl jsem, že souhlasím.

"Možná že jsem na něho ušil takovou menší boudu," řekl jsem. "Ale teď vím, že jsem ušil boudu sám na sebe. Buď jak buď, po tom, co jste mi řekla v telefonu, jsem se s ním chtěl setkat a říct mu, že z toho kšeftu sešlo. V telefonním seznamu není jeho číslo do bytu, pouze do kanceláře. Šel jsem tedy k němu do kanceláře. Bylo už dost pozdě. Od zřízence ve výtahu jsem se dověděl, že ještě neodešel domů. Když jsem přišel nahoru, pan Morningstar ležel naznak na podlaze a byl mrtvý. Zabila ho rána do hlavy a pravděpodobně i šok. Staří lidé snadno umírají. Je možné, že ten, kdo ho uhodil, ani neměl v úmyslu ho zabít. Zavolał jsem úrazovou nemocnici, ale neudal jsem jim své jméno."

"To bylo od vás moudré," řekla.

"Že bylo? Bylo to uvážlivé, ale neřekl bych, že to bylo moudré. Chci k vám být ohleduplný, paní Murdocková. Doufám, že to svým drsným způsobem chápete. Ale uvažte, že během několika hodin se staly dvě vraždy a obě mrtvolky jsem našel já. A obě oběti měly - tak či onak - něco společného s Brasherovým dublonem."

"Já vám nerozumím. Ten druhý, mladší muž také?"

"Ano. Cožpak jsem vám to neřikal do telefonu? Myslel jsem, že jsem vám to řekl." Svraštil jsem obočí a usilovně jsem přemýšlel. Vzpomněl jsem si jasně, že jsem jí to říkal.

Řekla klidně: "Možné to je. Nedávala jsem moc pozor, co poví-dáte. Vždyť jsem ten dublon už dostala zpátky, jak víte. A měla jsem dojem, že jste trochu podroušený."

"Nebyl jsem opilý. Snad jsem byl pod vlivem menšího otřesu, ale opilý jsem nebyl. Vy to všechno berete ohromně klidně."

"A co myslíte, že bych měla dělat?"

Zhluboka jsem se nadechl. "Do jedné z těch vražd jsem se už za-pletl, protože jsem našel mrtvolu a ohlásil to. Co nejdřív se může zjistit, že mám co dělat i s tou druhou, protože jsem našel mrtvolu a nehlásil to. A to by pro mne mohlo mít mnohem vážnější následky. A prozatím mám lhůtu do dnešního poledne, abych oznámil jméno svého klienta."

"To by bylo porušení důvěry," řekla, pořád ještě příliš klidně pro můj vkus. "Něco takového jistě neuděláte."

"Byl bych vám vděčen, kdybyste na chvíli nechala toho ztraceného portského a pokusila se pochopit situaci," obořil jsem se na ni.

Zatvářila se poněkud překvapeně a odstrčila sklenici - asi tak o deset centimetrů.

"Ten chlápek Phillips měl licenci soukromého detektiva," řekl jsem. "Jak to, že zrovna já jsem našel jeho mrtvolu?"

Protože mě sledoval a hovořil se mnou a pozval mě k sobě do bytu. A když jsem tam přišel, byl mrtvý. Policie tohle všechno ví. Snad tomu dokonce i věří. Ale nevěří, že souvislost mezi Phillipsem a mnou je tak docela ná-hodná. Domnívají se, že mezi Phillipsem a mnou existuje hlubší vztah, a trvají na tom, abych jim řekl, co dělám, pro koho pracuju. Je to jasné?"

"Však vy se už z toho nějak vykroutíte," řekla. "Samozřejmě po-čítám s tím, že mě to přijde o něco dráž."

Cítil jsem, jak se mi napíná kůže kolem nosu. V ústech mi vy-schlo. Zatoužil jsem po čerstvém vzduchu. Znovu jsem zhluboka vdechl a znovu jsem zaútočil na tu bečku loje, která seděla proti mně v červené lenošce a tvářila se tak bohorovně jako bankovní ředitel, když vám odmítá půjčku.

"Já pro vás pracuju," řekl jsem, "teď, tento týden, dnes. Příští týden budu pracovat pro někoho jiného, aspoň doufám. A následující týden zase pro někoho jiného. Abych tu práci mohl dělat, musím aspoň jakžtakž vycházet s policií, Nemusejí mě zrovna milovat, ale chce to, aby měli jistotu, že je nepodvádím. Řekněme, že Phillips nevěděl nic o Brasherově dublonu. Řekněme, že o něm třeba i vě-děl, ale že jeho smrt s tím neměla nic společného. Přesto je mou povinností povědět poldům všechno, co o něm vím. A jejich povin-ností je vyslechnout každého, koho potřebují vyslechnout. Copak to nechápete?"

"A nedává vám zákon právo chránit klienta?" odsekla. "Jestli ne, jaký smysl by mělo najímat si detektiva?"

Vstal jsem a obešel svou židli a zase jsem se na ni posadil. Naklo-nil jsem se kupředu, chytil se oběma rukama za kolena a stiskl je tak silně, až mi klouby zbělely.

"Zákon, ať už je jakýkoli, se zakládá na vzájemné spolupráci, paní Murdocková. Zrovna tak jako většina jiných věcí. I kdybych měl podle zákona právo zatloukat - neřici ani slovo - a i kdyby mi to pro jednou prošlo, byl by s mým povoláním stejně konec. Stal by se ze mne poznamenaný člověk. Dostali by se mi tak či onak na koby-l-ku. Vážím si toho, že jste mě zaměstnala, paní Murdocková, ale zase ne tolik, abych si kvůli vám podřízl krk a vykrvácel vám do klína."

Sáhla po sklenici a dopila ji.

"Mám dojem, že jste z té věci udělal pěknou paseku," řekla. "Ne-našel jste mou snachu ani můj dublon. Zato jste našel dvě mrtvolky, se kterými nemám nic společného, a všechno jste zaonačil tak mistrně, že mně teď nezbude než vykládat policii o všech svých soukromých a čistě osobních záležitostech, jen abych vás uchránila před následky vaší vlastní

neschopnosti. Aspoň tak já to vidím. Jestli se mýlím, pro-sím, opravte mě." Nalila si ještě trochu vína a zhltna je tak rychle, že se křečovitě rozkašlala. Sklenice jí vyklouzla z roztřesené ruky na stůl a víno se rozlilo. Přepadla tělem kupředu a zfalověla v obličej.

Vyskočil jsem, vrhl se k ní a přišel jí na ta prorostlá záda takovou herdu, že by otrásla radniční věží.

Dlouze, chraptivě zaúpěla, s mučivým úsilím popadla dech a pře-stala kašlat. Stiskl jsem jednu páčku toho jejího diktafonu, a když se mi v ocelovém kotouči ozval čísi hlas, kovově zvučný a hlasitý, řekl jsem. "Přineste paní Murdockové sklenici vody, ale rychle!" a pak jsem zase páčku pustil.

Sedl jsem si a pozoroval ji, jak se pomalu zotavuje. Když opět dýchala stejnoměrně a bez námahy, řekl jsem: "Vy nejste moc tvrdá nátura, jenom si to namlouváte: Příliš dlouho jste žila mezi lidmi, kteří se vás bojí. Jen počkejte, až vás dostane zákon do drápů. Ti hoši jsou profesionálové. Vy jste jen mizerná amatérka."

Dveře se otevřely a služebná vešla se džbánem ledové vody a sklenicí. Postavila je na stůl a odešla.

Nalil jsem paní Murdockové sklenici vody a vtiskl jsem jí ji do ruky.

"Upíjejte ji pomalu, ne všechnu najednou. Nebude vám chutnat, ale neublíží vám."

Usrkla trochu, pak vypila půl sklenice, postavila ji na stůl a otřela si rty.

"Když si pomyslím," řekla rezavě, "že ze všech těch námezdních čmuchalů, co jsem si mohla vybrat, jsem kápala zrovna na takového, který mě uráží v mém vlastním domě!"

"Tohle vám taky nepomůže," řekl jsem. "Nemáme času nazbyt. Co hodláte říct policii?"

"Policie pro mě nic neznamená. Absolutně nic. A jestli jim prozradíte mé jméno, budu to pokládat za naprosto bezectné porušení důvěry."

A tak jsme zase byli tam, kde jsme začali.

"Vražda všechno mění, paní Murdocková. Při vyšetřování vraždy se nedá nic zamlčet. Budeme jim muset říct, proč jste mě zaměstnala a co jsem měl za úkol. Spolehněte se, že to nedají do novin. Totiž jestli tomu budou věřit. Rozhodně nebudou věřit, že jste mě najala, abych opatřil informace o Elishovi Momingstarovi jenom proto, že vám zavolal a chtěl koupit ten dublon. Snad nepřijdou na to, že jste nesměla tu minci prodat, ani kdybyste chtěla, protože jim třeba tahle možnost ani nenapadne. Ale neuvěří vám, že jste si najala soukromé-ho detektiva pouze kvůli prověření případného kupce. Proč byste to dělala?"

"To je snad má věc, nemyslíte?"

"Ne. Tak snadno poldy neoblafnete. Musíte je přesvědčit, že mluvíte upřímně a otevřeně a že nemáte co skrývat. Dokud budou mít podezření, že jim něco tajíte, nepřestanou vás otravovat. Výklopte jim rozumné a pravděpodobné vysvětlení, a dají vám svatý pokoj. A ze všeho nejrozzumnější a nejpravděpodobnější je vždycky pravda. Co vám brání, abyste jim ji pověděla?"

"Všechno," řekla. "Ale na tom zřejmě moc nezáleží. Musíte jim říct, že jsem z té krádeže podezírala svou snachu a že jsem se mýlila?"

"Bylo by to lepší."

"A že jsem tu minci dostala zpátky a jakým způsobem?"

"Bylo by to lepší."

"To bude pro mě veliké ponížení."

Pokrčil jsem rameny.

"Jste bezcitný krobíán," řekla. "Máte krev studenou jako ryba. Nemám vás ráda. Nesmírně lituju, že jsem vás vůbec poznala."

"Nápodobně."

Stiskla tlustým prstem tlačítko a štekla do přístroje: "Merle, řek-něte mému synovi, aby sem ihned přišel. A myslím, že by neškodilo, kdybyste přišla s ním."

Pustila tlačítko, sepjala tlusté prsty a pak těžce spustila ruce k bokům. Oči obrátila unyle ke stropu.

Pak řekla tichým a smutným hlasem "Tu minci vzal můj syn, pane Marlowe. Můj syn. Můj vlastní syn."

Neřekl jsem nic. Seděli jsme tam a nevražlivě civěli jeden na dru-hého. Za pár minut vešli ti dva a paní Murdocková na ně štekla, aby si sedli.

21

Leslie Murdock měl na sobě zelenavý domácí oblek a jeho vlasy vypadaly vlhké, jako by právě vylezl zpod sprchy. Seděl shrbeně a díval se na bílé kozinkové střevíce, které měl na nohou, a otáčel si prste-nem na prstě, I ten jeho knírek vyhlížel trochu schlíplejší než včera v mé kanceláři

Merle Davisová vypadala stejně jako posledně. Nejspíš vypadala vždycky stejně. Měděně plavé vlasy měla stejně pevně utažené, brýle s želvovou obroučkou stejně velké a prázdné a oči za nimi stejně nevýrazné. Měla dokonce i tytéž rovné plátěné šaty s krátkými ruká-vy a žádné šperky, dokonce ani náušnice.

Zmocnil se mě podivný pocit, že podruhé prožívám něco, co se stalo už dřív

Paní Murdocková usrkla portského a řekla tiše:

"No tak, synu, pověz panu Marlowovi o tom dublonu. Je mi líto, ale musíme mu to říct."

Murdock ke mně klidně vzhlédl a pak zase sklopil oči. Ústa mu zacukala. Když promluvil, zněl jeho hlas tak hluše, vyšeptale a unave-ně jako hlas člověka, který se rozhodl učinit doznání po vyčerpávající bitvě se svým svědomím.

"Jak jsem vám už řekl včera ve vaší kanceláři, dlužím Mornymu spoustu peněz. Dvanáct tisíc dolarů. Popřel jsem to později, ale je to pravda. Dlužím mu je. Nechtěl jsem, aby se to matka dozvěděla. Morny mě tlačil ke zdi a tvrdě ty peníze vymáhal. Myslím, že mi bylo jasné, že ji to koneckonců budu muset říct, ale jsem takový slaboch, že jsem to pořád odkládal. Jednou odpoledne, když Merle nebyla doma a matka spala, vypůjčil jsem si její klíče a vzal jsem ten dublon. Dal jsem ho Mornymu a on se uvolil, že si ho nechá jako zástavu, protože jsem mu vyložil, že za něj nemůže dostat ani

zlomek z dvanácti tisíc dolarů, pokud nebude mít doklady o jeho původu a nebude moct dokázat, že ho získal legálně." Odmlčel se a pohlédl na mne, aby se přesvědčil, jak mu to baštím.

Paní Murdocková nespouštěla oči z mého obličej, jako kdyby je tam měla přibité. Ta dívka se dívala na Murdocka s rozevřenými rty a s trpitelským výrazem ve tváři.

Murdock pokračoval: "Morny mi dal stvrzenku, že přijal minci jako zástavu a že ji neprodá, aniž mě předem upozornil a vyžádal si mé svolení. Asi v tom smyslu. Netvrdím, že je mi jasné, nakolik je takové potvrzení legální. Když ten Morningstar volal a ptal se na tu minci, hned jsem začal podezírat Mornyho, že buď už chtěl dublon prodat, anebo že to aspoň má v úmyslu a chce si ho dát ocenit ně-kým, kdo se vyzná ve vzácných mincích. Dostal jsem hrozný strach."

Zvedl hlavu a udělal na mne takový divný obličej. Možná, že to byl obličej člověka, který dostal hrozný strach. Vytáhl kapesník, otřel si čelo a pak tam seděl s kapesníkem v ruce.

"Když mi Merle řekla, že si matka najala detektiva - Merle mi to neměla říkat, ale matka mi slíbila, že ji pro to nebude hubovat." Po-hlédl na matku. Ta stará semetrika zaťala zuby a zatvářila se zuřivě. Dívka nespouštěla oči z Leslieho a nedělala dojem, že se toho hu-bování bojí. Leslie pokračoval "Pochopil jsem, že si všimla ztráty dublonu a že si vás proto zavolala. Nikdy jsem nevěřil, že vás najala proto, abyste našel Lindu. Věděl jsem po celý ten čas, kde Linda je. Šel jsem za vámi do kanceláře, abych se pokusil něco z vás vytáh-nout. Ale moc jsem toho nezjistil. Včera odpoledne jsem zašel k Mornymu a pověděl jsem mu, co a jak. Nejdřív se mi vysmál do obličej, ale když jsem mu řekl, že ani má matka sama nesmí tu minci prodat, jelikož poslední vůle Jaspera Murdocka to nedovoluje, a že na něho určitě poštvě policii, jakmile jí povím, kde mince je, ihned obrátil. Vstal a otevřel pokladnu, vyndal z ní tu minci a beze slova mi ji podal. Vrátil jsem mu stvrzenku a on ji roztrhal. Já jsem odnesl minci domů a všechno jsem řekl matce."

Domluvil a zase si otřel obličej. Dívčiny oči se pohybovaly nahoru a dolů zároveň s jeho rukou.

V tichu, které následovalo, jsem se zeptal: "Vyhrožoval vám Morny?"

Zavrtěl hlavou. "Řekl jen, že ty peníze chce a že je potřebuje a abych sebou hodil a koukal je někde sehnat. Ale nevyhrožoval mi. Vlastně se choval moc slušně. Když se uváží všechny okolnosti."

"Kde se to všechno odehrálo?"

"V Klubu Blaženého údolí, v jeho soukromé kanceláři."

"Byl při tom Eddie Prue?"

Dívka odtrhla oči od jeho obličej a podívala se na mne Paní Murdocková řekla chraplavě: "Kdo je Eddie Prue?"

"Mornyho tělesná stráž," odpověděl jsem. "Nepromarnil jsem včera všechn svůj čas, paní Murdocková." Podíval jsem se na jejího syna a čekal jsem, co odpoví.

Řekl: "Ne, neviděl jsem ho. Znáám ho ovšem od vidění. Toho stačí vidět jednou, aby si ho člověk zapamatoval Ale včera tam nebyl "

Zeptal jsem se: "Je to všechno?"

Pohlédl na matku. Řekla drsně: "Nestačí to?"

"Možná," řekl jsem. "Kde je ta mince teď?"

"Kde myslíte, že by mohla být?" utrhla se na mne

Bezmála jsem jí to řekl, jen proto, abych viděl, jak vyskočí. Ale udržel jsem jazyk za zuby. Řekl jsem "Tak to by tedy bylo."

Paní Murdocková pravila chmurně. "Polib mne, synu, a jdi si po svých."

Poslušně vstal, šel k ní a políbil ji na čelo Pohládila mu ruku. Vyšel z pokoje se skloněnou hlavou a tiše zavřel dveře.

Řekl jsem Merle: "Myslím, že byste ho měla požádat, aby vám to nadiktoval přesně tak, jako to teď vyprávěl, udělal z toho průklep a dát ho od něho podepsat."

Dívala se na mne zaraženě. Stařena se rozkřikla:

"Nic takového ji ani nenapadne. Jdi si po své práci, Merle. Chtěla jsem, abys tohle slyšela. Ale víš, co se stane, jestli se ještě jednou dozvím, žeš zradila mou důvěru."

Dívka vstala, usmála se a pohlédla na ni rozzářenýma očima. "Ale ovšem, paní Murdocková. Už to víckrát neudělám. Už nikdy. Můžete se na mě spolehnout."

"To doufám," zařvala ta stará dračice. "A už ať jsi venku."

Merle tiše vyšla z pokoje.

Z očí paní Murdockové vytryskly dvě veliké slzy a kanuly pomalu po sloní kůži jejích tváří, obepluly mohutný nos a sklouzly jí po rtu. Zašmátrala po kapesníku, setřela je a pak si utřela oči. Schovala ka-pesník, sáhla po sklenici s vínem a řekla mírně:

"Mám velmi ráda svého syna, pane Marlowe. Nesmímně ráda. Ta-hle věc mě hluboce zarmoutila. Myslíte, že to všechno bude muset vykládat policii?"

"Doufám, že ne," řekl jsem. "Dalo by mu pernou fušku, než by mu to uvěřili."

Otevřela ústa a její zuby na mne v tom kalném světle zasvítily. Sevřela rty a pevně je stiskla a zle se na mne zamračila zpod skloně-ného čela.

"Co tím myslíte?" houkla na mne.

"Jen to, co jsem řekl. Ta historka nezní pravdivě. Působí jako smyšlenka, přespříliš zjednodušeně. Vymyslel si to sám, nebo jste to vykoumala vy a naučila ho to nazpaměť?"

"Pane Marlowe," řekla vražedným hlasem, "odvažujete se na ne-bezpečně tenký led."

Mávl jsem rukou. "Cožpak to neděláme všichni? No dobrá, řek-něme, že ta historka je pravdivá. Morny to popře a budeme zas tam, kde jsem byli. A Morny to bude muset popřít, protože jinak by to znamenalo, že má prsty ve dvou vraždách."

"A co když zrovna tohleto se ve skutečnosti stalo?" zavřeštěla.

"Myslíte, že by se Morny, člověk, který má určité postavení, sty-ky a vliv, zaplétal do dvou bezvýznamných vražd jenom pro to, aby vybědnul z takové lapálie, jako je prodej zástavy? Mně to nedává žádný smysl."

Civěla na mne a neřekla nic. Zazubil jsem se na ni, protože jsem se poprvé chystal vyrukovat s něčím, co se jí bude zamlouvat.

"Našel jsem vaši snachu, paní Murdocková. Případá mi trochu divné, že vám váš syn, který zřejmě dělá, co vám na očích vidí, neřekl, kde je."

"Neptala jsem se ho," řekla hlasem, který zněl až kupodivu klidně.

"Je zase tam, odkud vyšla, zpívá s orchestrem v Klubu Blaženého údolí. Mluvil jsem s ní. Je to svým způsobem děvče jako řemen. A nemá vás moc v lásce. Nepokládám za nemožné, že přece jen tu minci vzala, částečně aby se vám pomstila. A nepřipadá mi o nic nemožnější, že Leslie o tom věděl nebo na to nějak přišel a vymyslel si tu povídku proto, aby ji chránil."

Usmála se. Nebyl to krásný úsměv, jelikož se vyskytoval na poněkud nevhodném typu obličeje, ale úsměv to byl.

"Ano," řekla mírně. "Ano. Chudák Leslie. To by mu bylo podobné. A v tom případě -" odmlčela se a její úsměv se prohluboval téměř až k extázi - "a v tom případě by byla má drahá snacha zapletená do vraždy."

Asi čtvrt minuty jsem ji pozoroval, jak se kochá tou myšlenkou. "A to by bylo něco pro vás," řekl jsem.

Přikývla, ještě s úsměvem, uchvácená tou představou, a teprve pak si uvědomila, jak urážlivě zněl můj hlas. Celá ztuhla v obličeji a pevně stiskla rty. Strnulými ústy a zaťatými zuby zasykla:

"Váš tón se mi nelíbí. Váš tón se mi vůbec nelíbí."

"Nemám vám to za zlé," řekl jsem. "Mně samotnému se taky ne-líbí. Vlastně se mi tady nelíbí dočista nic. Nelíbí se mi tenhle dům, ani vy, ani to tyranské ovzduší v téhle domácnosti, nelíbí se mi ušlápnutý výraz té dívenky ani váš nemastný neslaný syn, ani celý tenhle pří-pad, nelíbí se mi pravda, kterou mi nikdo neřekne, ani lži, které mi všichni vykládají, ani -"

A v tom spustila křik, začala sopit vztekem, obličej pokrytý skvr-nami, oči vypoulené zlobou, sršící nenávistí:

"Ven! Zmizte okamžitě z mého domu! Už ať jste pryč! Ven!"

Vstal jsem, zvedl klobouk z koberce a řekl:

"S největší radostí."

Ještě jednou jsem na ni unaveně zamžoural, zamyšlil se ke dveřím, otevřel je a vyšel ven. Zavřel jsem za sebou docela tiše a jednou rukou jsem pevně přidržel knoflík, až západka jemně vklouzla na své místo.

Dočista pro nic za nic.

22

Za mými zády zacupitaly kroky a kdosi zavolal mé jméno a nepřestával volat, dokud jsem nedošel až doprostřed obývacího pokoje. Tam jsem se zastavil, otočil jsem se a počkal, až mě dožene, celá udýchaná, oči navrch hlavy, div že jí z brýlí nevyskočily, a lesklé měděné plavé vlasy plné legračních maličkých světýlek, která na ně dopadala z vysokých oken.

"Pane Marlowe, prosím vás! Prosím vás, neodcházejte. Ona vás potřebuje. Vážně!"

"No to jsem blázen! Dneska máte na rtech dívčí červeň, a jak vám to sluší!"

Popadla mne za rukáv. "Prosím vás!"

"Ať jde do Paďous," řekl jsem. "Řekněte jí, ať skočí do rybníka. Marlowe se taky umí naštvat. Řekněte jí, ať skočí do dvou rybníků, jestli jí na jeden bude moc." Tohle sice nebylo moc vtipné, ale zato pohotové.

Pohlédl jsem na ruku, která mi svírala rukáv, a popleskal jsem ji. Dívka rychle ucukla a polekaně ke mně vzhledla.

"Prosím vás, pane Marlowe, vždyť ona má takové soužení. Po-třebuje vás."

"Já mám taky soužení," zaburácel jsem. "Topím se v malérech až po uši. Proč vlastně pláčete?"

"Vždyť já ji mám doopravdy ráda. Já vím, že je drsná a nevrlá, ale srdce má ze zlata."

"Může mi být ukradená a i s tím srdcem," řekl jsem "Nepočítám, že se s ní někdy natolik sblížím, abych z toho zlata něco měl. Je to lhářka, prolhaná, otlemená. Mám jí po krk. Věřím, že v tom lítá jak-sepatří, ale já nejsem žádný exkavátor, abych z ní každé slovo dobýval, já potřebuju, aby mi lidi řekli co a jak."

"Ale já vím jistě, že kdybyste měl ještě trochu strpení -"

Položil jsem jí ruku kolem ramen, docela bezděky. Vyskočila asi metr vysoko a v očích se jí blýsklo hrůzou.

Stáli jsme tam, oba celí vyjevení, a hlasitě jsme dýchali, já s otevřenou pusou, jak se mi až příliš často stává, ona s pevně zaťatými rty a chvějícím se bledým chřipím. Ve tváři byla tak sinalá, jak jen to její nešikovné naličení dovoľovalo.

"Povězte mi," řekl jsem pomalu, "nestalo se vám něco, když jste byla malá?"

Rychle přikývla.

"Nějaký muž vás vystrašil nebo tak něco?"

Znovu přikývla. Drobnými bílými zoubky si skousla spodní ret.

"A od té doby to s vámi pořád takhle vypadá?"

Stála tam, celá bledá.

"Heleďte," řekl jsem. "Já neudělám nikdy nic, co by vás mohlo polekat. Jakživ ne."

Oči se jí zalily slzami.

"Když jsem se vás dotkl, tak to bylo zrovna tak, jako kdybych sáhl na židli nebo na dveře. Vůbec nic to neznamenalo. Je vám to jasné?"

"Ano." Konečně ze sebe vyrazila aspoň to jedno slovo. V hloubi jejích očí, za clonou slz, se dosud tetelila hrůza. "Ano

"

"Takže se mnou buďte bez starosti," řekl jsem. "Já jsem úplně neškodný. Kvůli mně si už nikdy hlavu nelamte. A teď se podívejme, jak to vypadá s Leslieem. Ten má plno jiných problémů. Přece sama víte, že je to dobrý chlap - v tom smyslu,

o jaký nám teď jde. Je to tak?"

"No ovšem," řekla, "samozřejmě." Leslie byl chlapec jako malina

- v jejích očích. Mně připadal spíš jako kupka vrabčích trusu.

"A teď vemte tu starou vinnou bečku," řekl jsem. "Je to sice megera a šlejiřnice a myslí si, že může hryzat zdi a vyplivovat cihly, a otvírá si na vás hubu, ale v podstatě s vámi jedná slušně, ne?"

"Ale to víte, že ano, pane Marlowe. Chtěla jsem vám právě říct -"

"Já vím. Tak jak to, že to nemůžete překonat? Je ještě pořád tady

- ten, kdo vám ublížil?"

Zvedla ruku k ústům a začala se kousat do masitého polštářku pod palcem, hledíc na mne přes dlaň, jako kdyby koukala z balkónu.

"Je mrtev," řekla. "Vypadl - vypadl z okna."

Vztáhl jsem pravou ruku, abych ji umlčel. "Tak tenhle chlápek to byl. Slyšel jsem o něm. Nemohla byste na to zapomenout?"

"Ne," řekla, vrtíc hlavou za zdviženou dlaní. "Nemohla. Nemůžu na to zapomenout za žádnou cenu. Paní Murdocková mi pořád radí, abych na to zapoměla. Celé hodiny mi domlouvá, abych na to zapoměla. Ale já prostě nemůžu."

"Udělála by setsakra líp," zavrčel jsem, "kdyby tu svou tlustou klapačku držela celé hodiny zavřenou. Jenom to rozjítuje."

Zatvářila se překvapeně a trochu uraženě. "Ale to přece není jen tak," řekla. "Já byla jeho sekretářkou. Ona byla jeho žena. Byl to její první muž. Ona na to samozřejmě taky nemůže zapomenout. Jak by mohla?"

Poškrábal jsem se za uchem. Tím jsem jaksi naznačil, že neříkám tak ani tak. Teď se tvářila docela normálně, až na to, že mi připadala, jako když si neuvědomuje mou přítomnost. Byl jsem pouze hlas, který k ní odkudsi doléhá, ale je docela neosobní. Téměř jako kdyby mluvil přímo v její hlavě.

Pak mi bleskl hlavou jeden z těch mých bláznivých a často nespo-lehlivých nápadů.

"Poslouchejte," řekl jsem, "nesetkáváte se s někým, kdo na vás takhle působí? S někým, koho se bojíte víc než druhých?"

Rozhlédla se po celém pokoji. Rozhlížel jsem se s ní. Nikdo se neschovával pod židli ani na nás nejukal ze dveří nebo z okna.

"Proč bych vám to měla povídat?" vydechla.

"Nemusíte mi říkat nic. To záleží na vás."

"Slíbíte mi, že to nikomu nepovíte - nikomu na světě, ani paní Murdockové?"

"Té nejmní ze všech," řekl jsem. "Slibuji."

Otevřela ústa a vyloudila na tváři trochu směšně důvěřivý úsměv, ale náhle se to jaksi zvrtilo. Slova jí zamrzla v hrdle.

Vydala ze sebe jen jakési zaskřehotání. Zuby jí doslova jektaly.

Byl bych s ní rád pořádně zatřepal, ale bál jsem se jí dotknout. Atak jsme tam jenom stáli. Nic se nedělo. Ještě pořád jsme jen tak stáli. Byl jsem jí asi tolik platný jako přebytečné kolibri vajíčko.

Náhle se otočila a dala se do běhu. Slyšel jsem její kroky v chodbě. Slyšel jsem zabouchnout dveře.

Šel jsem chodbou a došel k jejím dveřím. Vzlykala za nimi. Stál jsem tam a poslouchal ty vzlyky.

Nemohl jsem nic dělat. Byl bych rád věděl, zda by s tím vůbec někdo dokázal něco udělat.

Šel jsem zpátky k té zasklené verandě, zaklepal na dveře, otevřel je a vstřil hlavu dovnitř. Paní Murdocková tam seděla přesně tak, jako když jsem odcházel. Měl jsem dojem, že se od té doby ani nepohnula.

"Kdo si dovoluje takhle strašit tu holčičku?" zeptal jsem se jí.

"Odejděte z mého domu," zamumlala tlustými rty.

Nepohnul jsem se. Pak se chraplavě zasmála.

"Myslíte si, že jste chytrý, pane Marlowe?"

"No, nijak se tím neholedbám," řekl jsem.

"Tak co kdybyste si to vykoumal sám?"

"Na vaše útraty?"

Pokrčila mohutnými rameny. "Dost možná. To se ještě uvidí. Kdo ví?"

"Nemyslete si, že jste si mě koupila," řekl jsem. "Budu si přece jen muset promluvit s policií."

"Nic jsem si nekoupila," řekla, "a za nic jsem nezaplatila. Leda za vrácení té mince. Pokládám to za dostatečnou úhradu za ty peníze, které jsem vám dala. A teď jděte pryč. Nudíte mě - nevýslovně."

Zavřel jsem dveře a šel zase zpátky. Za dívčinými dveřmi už neby-lo slyšet žádný pláč. Bylo tam naprosté ticho. Šel jsem dál.

Vyšel jsem z domu. Zůstal jsem stát a poslouchal, jak slunce spa-luje trávu. Za domem nastartoval vůz a šedý mercury se blížil po příjezdové cestě k domu. Řídil jej pan Leslie Murdock. Když mě uviděl, zastavil.

Vylezl z vozu a rychle kráčel ke mně. Byl pěkně oblečen, celý v smetanově žlutém gabardénu, všechno nové, kalhoty i černobílé střevíce s lesklými černými špičkami, sportovní sako drobně černo-bíle kostičkované, černobílý kapesník, nažloutlá košile bez kravaty. Na nose měl zelené sluneční brýle.

Postavil se ke mně a řekl tichým bojácným hlasem: "Jistě si o mně myslíte, že jsem hrozný padouch."

"Kvůli té historce o tom dublonu, kterou jste mi vykládal?"

"Ano."

"To můj názor na vás nijak neovlivnilo," řekl jsem.

"No tak -"

"Co vlastně chcete, abych vám řekl?"

Omluvně pokrčil bezvadně padnouchými rameny. Ten jeho pitomý nazrzlý knírek se zaleskl v slunci.

"Mám už takovou povahu, že mi záleží na tom, aby o mně lidi měli dobré mínění," řekl.

"Odpusťte, pane Murdocku. Mně se na vás líbí, že jste tolik od-dán své ženě. Jestli se ovšem ve vás nemýlím."

"Aha. Cožpak jste nevěřil, že mluvím pravdu? Vy jste si myslel, že to všechno říkám jen proto, abych ji chránil?"

"Možné to bylo."

"Tak vida." Zastrčil cigaretu do dlouhé černé špičky, kterou měl v kapse saka za tím parádním kapesníkem. "Inu - z toho můžu há-dám usoudit, že si mě moc nevážíte." Jeho oči za zeleným skly nejistě zatékaly, jako když se mihnou ryby v hlubokém rybníce.

"Tohle je hloupá řeč," řekl jsem. "A úplně zbytečná. Pro vás jako pro mne."

Přidržel zápalku u cigarety a vdechl kouř. "Chápu," řekl tiše. "Pro-miňte mi, že jsem byl tak neomalený a zmínil se o tom."

Otočil se na podpatku, vrátil se ke svému vozu a vlezl dovnitř. Zůstal jsem stát díval se, jak odjíždí. Pak jsem popošel k omalovanému černouškovi, a dřív než jsem odešel, párkrát jsem ho pohladil po hlavě.

"Synku," povídám, "ty jsi v celém tomhle domě jediný, komu ne-straší v myslivně."

23

Policejní amplión na stěně zachrchlal a ozval se hlas "Tři - dva -jedna. Zkouška." Pak klapnutí a ticho.

Detektiv poručík Jesse Breeze se protáhl s rukama nad hlavou, zívá a řekl. "Opozdil jste se o dvě hodiny, co?"

Řekl jsem: "Ano. Ale vzkázal jsem vám, že přijdu později Musel jsem k zubaři."

"Posaďte se."

Měl malý zaneřádný psací stůl postavený přes roh kanceláře. Seděl v koutě za ním, po levici dlouhé holé okno a po pravé straně stěnu, na níž ve výši očí visel veliký kalendář. Dny, jež zmizely v nenávratnu, byly pečlivě přeškrtnuty měkkou černou tužkou, takže letný pohled na kalendář Breezovi vždycky pověděl, kolikátého je.

Spangler seděl stranou u ještě menšího a mnohem uspořádanějšího-psacího stolu. Měl na něm zelený piják a onyxovou psací soupravu, malý mosazný kalendář a abalonskou mušli plnou popela, zápalek a špačků z cigaret.

Spangler si opřel o zeď plstí podšitou podušku ze židle a střefoval se do ní hrstkou psacích per, jako když mexický vrhač hází nože do terče. Ale Spanglerovi se moc nedařilo. Pera se nechtěla zapíchnout.

V kanceláři byl ten nepostižitelný, krutý, ne docela špinavý, ne docela čistý a ne docela lidský pach, jaký v takových místnostech vždycky bývá. Dejte policejnímu revíru zbrusu novou budovu a do tří měsíců v ní budou všechny místnosti takhle páchnout. V tom musí být nějaký symbolický význam.

Jeden newyorský kriminální reportér kdysi napsal, že kdo vkročí za zelené lampy policejního revíru, zmizí nadobro z tohoto světa a octne se mimo všechny přírodní zákony.

Posadil jsem se. Breeze vytáhl doutník v celofánovém obalu a obřad zapalování vypukl. Bedlivě jsem sledoval každý jeho pohyb, neměnný, přesný. Konečně vtáhl kouř, třepí zápalkou, pozorně ji odložil do černého skleněného popelníku a řekl: "Hele, Spangler!"

Spangler otočil hlavu a Breeze otočil hlavu. Zazubili se na sebe. Breeze na mne ukázal cigárem.

"Hele, jak se potíš."

Spangler nelenil posunout nohy, aby se mohl otočit dost daleko dozadu a podívat se, jak se potím. Jestli jsem se potil, nevěděl jsem o tom.

"Vy hoši jste vykutálení jak pár ztracených golfových míčků," řekl jsem. "Jak jen to, propánajána, dokážete?"

"Ty šplechty si odpusťte," řekl Breeze, "Jápak jste si dnes ráno provětral faldy?"

"Dost slušně," řekl jsem.

Ještě se nepřestal zubit. Ani Spangler se ještě nepřestal zubit. Ať už měl Breeze na jazyku cokoli, dalo mu moc přemáhání, než to spolkl.

Konečně si odchrchlal, uhladil tu svou velikou pihovatou vizáž, otočil hlavu tak, aby na mne přímo necívil a přece na mne viděl, a řekl takovým bezvýrazným prázdňým hlasem:

"Hench se přiznal."

Spangler se otočil kolem dokola a zadíval se na mne. Naklonil se kupředu, seděl na samém krajičku židle, a rozchlípl rty v jakémsi uchváceném pousmání, jež bylo téměř neslušné.

Řekl jsem: "Čím jste to z něho vypáchli - krumpáčem?"

"Co vás vede."

Oba mlčeli a zírali na mne.

"Taliánem," řekl pak Breeze.

"Čímže?"

"Tak co, chlapečku, medíte si?" zeptal se Breeze.

"Hele, povíte mi to, nebo se tu hodláte jen takhle rozvalovat ko-lem svého pupku a čučet na mě, jak si medím?"

"My rádi vidíme, jak si někdo medí," řekl Breeze. "Málokdy máme k tomu příležitost."

Strčil jsem do úst cigaretu a klímal jí nahoru a dolů.

"Vytasili jsme na něho Taliána," řekl Breeze. "Taliána, co se jme-nuje Palermo."

"Aha. A víte co?"

"Copak?" zeptal se Breeze.

"Zrovna mi napadlo, proč je s každým poldou taková těžká řeč.

Protože si myslí, že ať řekne co řekne, je to vždycky k popukání."

"A že ať klofne koho klofne, je to vždycky trefa," řekl Breeze klidně. "Tak chcete to slyšet - anebo si rači budete jen cintat pentli?"

"Chci to slyšet."

"No, bylo to takhle. Hench byl ožralý. Ožralý až docela do hloub-ky, znáte to, ne jen tak na povrchu. Zhulákaný do zblbnutí. Chlastal celé týdny. Skoro vůbec nejedl ani nespál. Jen tankoval. Dospěl tak daleko, že ho alkohol už neopíjel, ale naopak udržoval v střízlivém stavu. Chlast byl jeho poslední pouto se skutečným světem. Když to nějaký chlapík dopracuje až tak daleko a někdo mu to pitivo vezme a nedá mu nic, co by ho drželo při zemi, je s ním ámen."

Neříkal jsem nic. Ze Spanglerova mladého obličejce pořád ještě nezmizel ten erotický škleb. Breeze oklepal doutník, ale žádný popel nespádl, a tak si jej zase vstrčil do úst a pokračoval.

"On je zralý pro cvokárnu, ale my nechceme, aby se řeklo, že jsme lízli někoho, kdo nemá všech pět pohromadě. To musí být každému jasné. Můžeme potřebovat jen takového chlápka, co nikdy o cvokár-nu nezavádil."

"Já myslel, že jste přesvědčen o Henchově nevině."

Breeze neurčitě přikývl. "To bylo včera večer, a možná že jsem to ani nemyslel vážně. No ale buď jak buď, na dnešek v noci, bác ho, Henchovi lupne v bedně. Tak šup s ním do špitálu a tam mu napíchnaj morfia, co se do něj vejde. Teda vězeňský doktor mu to napíchá. To vám říkám jenom mezi námi. V protokolu o tom není ani slovo. Jasně?"

"Až příliš jasně," řekl jsem.

"No bodejť," Zatvářil se na mou poznámku trochu podezíravě, ale byl příliš nadržovaný, nic ho nemohlo zabrzdit. "Jo, tak dnes ráno je Hench zase chlapík. Morfium ještě působí, pacient je trochu přepad-lý, ale chová se klidně. Jdem si ho omrknout. Tak jakpak se máme, kamaráde? Nepotřebujete něco? Třebas nákou maličkost? Rádi vám to obstaráme. Chovaj se k vám tady slušně? No, však víte, jak se to válí."

"Vím," řekl jsem. "Vím, jak se to válí."

Spangler si chlápě olízl rty.

"No, a on teda za chvíli otevře zobák, ale neřekne nic než 'Palermo'. Palermo se jmenuje ten Talián, co mu patří pohřební ústav na druhé straně ulice a tamten barák a tak vůbec. Vzpomínáte si? No, vzpomínáte. To proto, že vykládá něco o vysoké blondýnce Samé kecy Těmhle Taliánům strašej vysoký blondýnky na mozku A hned po tuctech. Jenže tenhle Palermo je velký zvíře. Poptal jsem se po něm. Je to tamější poslanec. Takového hlaváče moc znáčk-nout nemůžu. No, já ani nemám v úmyslu ho znáčk-nout. Povídám Henchovi: 'Je ten Palermo váš přítel?' A on povídá:, Přiveďte Paler-ma. ' No, a tak my se teda vrátíme sem do baráku a zavoláme Palerma a Palermo říká, že tady bude cobydup. No dobrá Přihrne se a oprav-du natotata. No a rozhovor se rozvíjí následovně: Hench s vámi chce mluvit, pane Palermo Ale není mi známo proč. On takový chudák, říká Palermo. A slušný člověk. Já myslím, že s ním všechno O.K. Vy říkáte, že se mnou chce mluvit, no beze všeho. Já promluví s ním. Ale mezi čtyřma očima. Aby u toho nebyli žádná policajti. Já na to, dobrá, pane Palermo, a pak jdeme spolu do špitálu a Palermo mluví s Henchem a nikdo je neposlouchá. Za chvíli Palermo vyleze ven a povídá: 'O.K., pane policajt, Hench se přiznává a možná že já pak platím advokáta. Mám toho smolaře rád. No a tím to zvadlo Pak se sebral a šel pryč."

Neříkal jsem nic. I Breeze se odmlčel. Amplián na zdi vysílal bul-letin a Breeze s hlavou skloněnou na stranu si vypočetl asi deset nebo dvanáct slov a pak si ho přestal všimnout.

"No, my si tam teda zajdem se stenografem a Hench nám to vy-klopí. Phillips prý se pokusil obtěžovat Henchovo děvče. To bylo především, venku na chodbě. Hench byl v pokoji a uviděl to, ale Phillips se vrátil do svého bytu a zavřel za sebou dveře, než se Hench vyhrabal ven. Jenže Hench měl vzteká. Praštil tu holku do oka. Ale to mu nestačilo. Začal se užírat, jak už to takoví ochmelkové dove-řko. Ten chlap nesmí na mou holku ani mnáknout. Pazoury pryč, nebo mu ukážu, zač je toho loket. A tak si dává na Phillipse majzla. Včera odpoledne vidí Phillipse, jak vchází do svého bytu. Hench řekne dív-ce, aby šla na procházku. Ona na procházku nechce, a tak ji bací do druhého oka. Ona pak na tu procházku jde. Hench zaklepá na Phillipsovy dveře a Phillips otevře. Henche to trochu překvapí, ale já mu vysvětlil, že Phillips čekal vás. Zkrátka a dobře, dveře se otevřou, Hench vpadne dovnitř a vytmaví Phillipsovi, co si o něm myslí a jak s ním chce zatočit, a Phillips se vyjuká a vytáhne bouchačku. Hench ho praští obuškem. Phillips se skácí, ale Henchovi se to pořád ještě nelíbí. Majznete chlápka přes kokos, on jde k zemi, a co z toho máte? Jednomu se ani neuleví, ani si nezgustne. Hench sebere tu bouchač-ku z podlahy a stojí tam, zpálkovaný pod obraz a našťvaný k tomu, a vtom ho Phillips chytne za kotník. Hench dnes už nemá ponětí, proč udělal to, co potom udělal. Měl to v hlavě všechno pomotané. Zkrátka vtáh Phillipse do koupelny a zhasnul ho jeho vlastní bou-chačkou. Jak se vám to zamlouvá?"

"Úžasně," řekl jsem. "A tentokrát si Hench už zgustnul?"

"No, však víte, jak to s takovým ožralou chodí. Jo, tak on ho teda odprásk. Ta bouchačka, to se ví, nepatří Henchovi, ale jako sebe-vraždu to narafořit nemůže. To by si zase nezgustnul. A tak milou stříkačku vezme a strčí si ji pod polštář a tu svou někam ztopí. Ne-chce nám říct kam. Nejspíš mu ji schoval některý ostrý chlápek ze sousedství. Pak se Hench vydá za tou svou dívkou a jdou se spolu najíst."

"To byl ohromný figl," řekl jsem. "Že si totiž strčil tu bouchačku pod polštář. Něco takového by mě do nejdelsí smrti nenapadlo."

Breeze se opřel dozadu a zahleděl se na strop. Teď, když hlavní část programu skončila, Spangler se zas otočil na židli, sebral pár per a jedno vrhl na tu podušku.

"Podívejte se na to takhle," řekl Breeze. "Jaký účel měl tenhle trik? Uvažte, jak to Hench provedl. Byl namol, ale měl za ušima. Našel tu bouchačku a ukázal nám ji, ještě než byla nalezena Phillipsova mrtvola. Napřed se dozvíme, že pod Henchovým polštářem je schovaná pistole, kterou byl někdo zabit - nebo ze které bylo aspoň vystřeleno -, a pak teprve najdem mrtvolu. Uvěřili jsme tomu, co nám Hench napovídal. Vypadalo to rozumně. Copak nás mohlo napadnout, že někdo může být takový blb, aby udělal to, co Hench? Nedává to žádný smysl. Proto jsme uvěřili, že někdo položil tu bouchačku pod Henchův polštář a Henchovu zbraň vzal a schoval. A i kdyby Hench ztopil tu smrtící zbraň místo své, byl by na tom líp? Za daných okolností jsme ho museli stejně podezírat. A tako-vým způsobem by nám byl nevnutil

žádnou určitou představu o sobě. Ale že to udělal právě takhle, přesvědčil nás, že je neškodný ochlasta, který odešel a nechal dveře otevřené, a někdo mu tam tu stříkačku narafičil."

Čekal na mou odpověď, ústa trochu pootevřená, doutník sevřený v silné pihovaté ruce před obličejem, v bledě modrých očích nejasné uspokojení.

"Teda když se stejně chtěl přiznat, tak na tom ani moc nezáleže-lo," řekl jsem. "Přizná svou vinu před soudem?"

"Určitě. Aspoň, myslím Řekl bych, že Palermo by se mohl posta-rat aby mu to prošlo jako zabití. Ale to se ví, jistě to říct nemůžu."

"Proč by se Palermo namáhal, aby mu to vůbec nějak prošlo?"

"Má Hencha zřejmě rád. A Palermo je chlápek, na kterého si moc dovolovat nemůžeme."

Řekl jsem: "Chápu." Vstal jsem. Spangler na mne úkosem pohlé-dl lesklýma očima. "A co je s tou dívkou?"

"Nechce říct ani slovo. Ta je fikaná. Nemůžem jí nic udělat. Je to všechno dohromady pěkně sfouknuté. Ale nebudete se stavět na zadní, že ne? A co se týče té vaší fušky, ať už je to cokoli, nikdo se vám do toho plést nebude. Je to jasné?"

"A ta dívka je vysoká blondýnka," řekl jsem. "Není sice zrovna k nakousnutí, ale vysoká blondýnka to je. Ačkoli pouze jedna. Ale to snad Palermovi nevadí "

"Sakra, na to jsem vůbec nepomyslel," řekl Breeze. Pak na to po-myslel a zavrhl to. "Jste vedle, Marlowe. Ta nemá tu pravou třídu."

"Co můžete vědět, dokud jste ji neviděl umytou a střízlivou," řekl jsem. "Třída je vlastnost velice rychle rozpustná v alkoholu. Je to všechno, co jste ode mne chtěli?"

"Celkem ano." Skousl cigáro, až mi mířilo přímo do ucha. "Ne že by mě nezajímalo vyslechnout si vaši historku. Ale jak se věci mají, nemyslím, že mám plné právo ji na vás vymáhat."

"To je od vás moc slušné, Breeze," řekl jsem. "A od vás taky, Spanglere. Přeju vám oběma všechno nejlepší."

Dívali se, jak odcházím, oba s trochu pootevřenými ústy.

Sjel jsem dolů do prostorného, mramorem obloženého vestibulu, vyšel ven a vycouval vozem z ústředního parkoviště.

24

Pan Pietro Palermo seděl v místnosti, která až na stahovací psací stůl, triptych svatých obrazů v pozlacených rámech a veliký krucifix z ebenového dřeva a slonoviny vypadala přesně jako viktoriánský sa-lón. Byl tam vysoký ušák a židle s vyřezávanými mahagonovými kostrami a dečky z jemné krajky. Na krbové římsě z šedozeleného mramoru stály zlacené hodiny, stojací hodiny tikaly líně v koutě a na stole s mramorovou deskou a elegantně zakřivenýma nohama bylo několik umělých květín z vosku pod skleněným příklopem. Koberec byl tlustý a posety jemně zbarvenými květy Byl tam dokonce i skleník na ozdobné drobnůstky a v něm spousta parádních cetek jako šálečky z jemného porcelánu, skleněné a porcelánové figurky, drobnosti ze slo-noviny a tmavého vonného dřeva, malované talířky, starodávná souprava amerických labutích slánek a jiné podobné tretky.

Na oknech visely dlouhé krajkové záclony, ale pokoj byl obrácen k jihu a bylo v něm spousta světla. Přes ulici jsem viděl okna bytu, v němž byl zabit George Anson Phillips. Ulice mezi těmi okny byla prosluněná a tichá.

Výcouhlý Talián s temnou pletí a pěknou hlavou pokrytou ocelo-vě šedými vlasy si přečetl mou navštívenku a řekl:

"Za dvanáct minut já mám obchodní návštěvu. Co vy chcete, pán Marlowe?"

"Já jsem ten, co včera našel toho zabitého člověka v domě přes ulici. Byl to můj přítel."

Chladné oči si mě tiše prohlédly. "Ale to vy nežekl Luke."

"Kdo je Luke?"

"On mi správcuje ten dům."

"S lidmi, které neznám, moc nemluví, pane Palermo."

"To je dobrá. Ale vy mluvíte se mnou, ne?"

"Vy jste významný činitel, máte důležité postavení. S vámi můžu mluvit. Včera jste mě viděl. Popsal jste mě policii, a velmi přesně, jak oni tvrdí."

"Si. Já vidím moc," řekl naprosto klidně.

"Včera jste viděl odtamtud vycházet vysokou plavovlasou ženu."

Zkoumavě se na mne podíval. "Ne včera. To bylo dva tři dny dřív. Já žekl policajtům včera." Luskl dlouhými snědými prsty. "Copak poldové, cha!"

"Včera jste nikoho cizího neviděl, pane Palermo?"

"Vzadu oni chodí sem a tam," řekl. "Jsou tam schody z druhé patro taky." Pohlédl na náramkové hodinky.

"Z toho nám tedy nic nekyne," řekl jsem. "A dnes dopoledne jste mluvil s Henchem."

Zvedl oči a líně jimi přešel po mém obličejí.

"Poldové to žekli vám, co?"

"Řekli mi, že jste přiměl Hencha, aby se přiznal. Říkali, že je váš přítel. Jak dobrý přítel, to ovšem nevěděli."

"Tak Hench se přiznal, co?" Usmál se, neočekávaně a zářivě.

"Jenže Hench nikoho nezabil," řekl jsem.

"Ne?"

"Ne."

"To je velice zajímavé. Jen mluve dál, pán Marlowe."

"To přiznání je vyložená bouda. Vy jste ho k tomu přemluvil z důvodů, které znáte jenom vy."

Vstal, šel ke dveřím a zavolal ven: "Tony!"

Zase se posadil. Do pokoje vešel podsaditý, nebezpečně vyhlíže-jící Talián, podíval se na mne a sedl si ke zdi na židli s rovným opěradlem,

"Tony, tady ten pán je pán Marlowe. Podívej tady na jeho vizitka."

Tony si přišel pro mou navštívenku a zase se s ní posadil. "Ty podívej na toho pána moc dobře, Tony. Nezapomeň ho, ne?"

Tony řekl: "Nechte to na mně, pane Palermo."

Palermo řekl: "On vás pčítel, co? Dobrá pčítel, co?"

"Ano."

"To je moc zlé. Jo, jo. To moc zlé. Já vám něco povím. Pčítel je pčítel. Proto já vám něco povím. Ale vy nežikáte nikomu dál. Ne zatraceným poldům, co?"

"Ne."

"To je slib, pán Marlowe. To je něco k nezapomenutí. Vy neza-pomenete?"

"Nezapomenu."

"Tony, on tebe nezapomene. Jasně?"

"Dal jsem vám své slovo. Co mi povíte, zůstane mezi námi."

"To je prima. Dobrá. Já z velmi veliká rodiny. Mám moc a moc bratry a sestry. Jeden bratr moc zlý. Skoro tak zlý jako Tony."

Tony se zazubil.

"O.K., tak ten bratr, on žije docela potichu. V domě naproti. Musí stěhovat. Jo ale poldové vyplní celá barák. To není dobrá. Oni se ptají moc věcí. To není dobrá pro obchod, není dobrá pro ten zlý bratr. Jasně?"

"Ano," řekl jsem. "To je mi jasné,"

"No a ten Hench, on ne moc dobrý, ale chudák, pije, práce žádná. Neplatí činže, ale já mám fůra peníze. A tak já povídám, poslouchej, Henchi, ty uděláš doznání. Ty nemocný člověk. Dva tři týdny ne-mocný. Ty jdeš k soud. Já mám pro tebe advokát. Ty žekneš čert vzal doznání. Já opilý. A zatracení poldové v loji. A soudce, on tě udělá svobodný a ty půjdeš ke mně a já se o tebe starám. Platí? Tak Hench on povídá platí a udělá doznání. To je všechno."

Řekl jsem: "A za dva tři týdny bude zlý bratr za horama a stopa zatím vychladne a poldové nejspíš odepíšou Phillipsovu vraždu jako nevyřešený případ. Je to tak?"

"Si." Zase se usmál. Úsměv zářivý a hřejivý jako polibek smrti.

"Tím by bylo postaráno o Hencha, pane Palermo," řekl jsem. "Ale pokud jde o mého přítele, tomu to moc nepomůže." Potřásl hlavou a znovu pohlédl na hodinky Vstal jsem. Tony vstal. K ničemu se nechystal, ale ono je vždycky lepší stát. Vstoje je člověk hbitější.

"Malér s vámi, holoubci, je v tom," řekl jsem, "že děláte záhadu z ničeho. Dřív, než kousnete do chleba, musíte říct heslo. Kdybych šel teď na policii a pověděl těm hochům něco z toho, co jste teď řekl mně, vysmáli by se mi do obličeje a já bych se smál s nimi."

"Tony se moc nesměje," řekl Palermo.

"Země je plná lidí, kteří se moc nesmějí, pane Palermo," řekl jsem. "To byste měl vědět. Vy přece jich tolik ukládáte tam, kde teď jsou."

"To můj byznys," řekl a mohutně pokrčil rameny.

"Dodržím slib," řekl jsem. "Ale kdybyste o tom náhodou zapo-chyboval, nesnažte se vytřískat nějaký byznys ze mne. Protože já se dovedu ve svém okolí náramně dobře otáčet, a kdyby to dopadlo tak, že byste musel ten kšeft místo se mnou udělat s Tonym, nic bys-te nevydělal. To by šlo na účet podniku."

Palermo se zasmál. "To se povedlo," řekl. "Tony, jeden pohřeb -na účet podniku. O.K." Vstal a napřáhl ke mně ruku, pěknou, silnou, teplou ruku.

25

Ve vestibulu Belfontova paláce, v tom jediném výtahu, ve kterém svítilo světlo, seděl na kusu složené pytloviny zase ten krhavý pří-zrak minulosti a předváděl svou imitaci vydědence. Vlezl jsem k němu dovnitř a řekl: "Páté."

Výtah se rozkodrcal a řachtal si to vzhůru. V pátém patře zasta-vil, já vylezl a stařík se vyklonil z kabiny, aby si odplivl, a řekl hluchým hlasem:

"Kam si to kálej, vašnosti?"

Otočil jsem se kolem dokola jako panák na otáčecím pódiu. Vy-třeštil jsem na něho oči.

Řekl: "Dneska máte na sobě šedivěj vobleček."

"To mám," řekl jsem. "Ano."

"Je pěkněj," řekl. "Ale ten modrej, co stě měl včera, se mi taky moc líbil."

"Tak dál," řekl jsem. "Ven s tím."

"Vyjel ste do sedmýho," řekl "Dvakrát. Podruhy to už bylo hod-ně pozdě navečír. Zpátky ste nased v pátým. Za chvílku nato se přihnali hoši v modrým jako velká voda."

"Jsou tam nějakí ještě teď?"

Zavrtěl hlavou. Jeho obličej byl jako prázdná parcela. "Já jim neřek ani popel," řekl. "A tejkon je na to už pozdě. Ukousli by mi zadek."

Zeptal jsem se: "Proč?"

"Proč jsem jim to neřek? Ať jdou do prkenný vohrady. Vy ste se mnou ztratil slušný slovo. To udělá zatraceně málokdo. A já přece vim na beton, že v tej vraždě prsty nemáte."

"Moc jsem se ve vás přepočítal," řekl jsem. "Byl jsem úplně ved-le." Vytáhl jsem navštívenku a podal jsem mu ji.

Vylovil z kapsy brýle s kovovou obroučkou, nasadil si je na nos a přidržel si mou navští-venku na půl metru od očí.

Pomalu ji přeslabikoval, pohybuje rty, podíval se na mne přes brýle a zase mi navštívenku vrátil.

"Rači si to nechte," řekl. "Co když se zapomenu a někde ji vytrousím. Musíte mít náramně zajímavěj život, teda podle

mýho."

"Ano i ne. Jak že se jmenujete?"

"Grandy. Ale můžete mi říkat jenom dědo. Kdo ho zabil?"

"To nevím. Všiml jste si někoho, kdo šel nahoru nebo dolů - ně-koho, kdo sem do téhle boudy nezapadal nebo vám připadal nějak divný?"

"Já si ničeho nevšímám," řekl. "Vás sem si všim jenom náhodou."

"Neviděl jste například takovou vysokou blondýnu nebo třeba vysokého štíhlého muže s licousy, asi pětatřicetiletého?"

"Depak."

"Každý, kdo by šel tou dobou nahoru nebo dolů, by přece musel jet s vámi ve výtahu."

Přikývl omšelou hlavou "Ledaže by slez po požárních schodech. Ty vedou dozadu od uličky, a tam sou dveře na závoru. Každý musí vejít tudyhle, ale vzhadu za vejtahem sou schody do prvního patra. Votamtad' se můžete dostat k požárním schodům. Tak to vidíte."

Přikývl jsem. "Pane Grandy, nepřišla by vám vhod pětidolarová bankovka - rozhodně ne jako úplatek, pouze jako projev úcty od upřímného přítele?"

"Synáčku, já bych doved s pětidolarovkou zatočit takovým fof-rem, že by se z toho Abe Lincolnovi až fousy zpěnily." Dal jsem mu ji. Než jsem mu ji podal, prohlédl jsem si ji. Byla na ní Lincolnova podobizna, jen co je pravda.

Několikrát ji přeložil a uložil si ji hluboko do kapsy. "To je vod vás náramný," řekl. "Jenom abyste si kruci nemyslel, že jsem vás chtěl vo ty prachy pumpnout."

Zavrtěl jsem hlavou a pustil jsem se dolů chodbou a četl si znovu ta jména na dveřích. Dr. E. Y. Blaskowitz, chiropraktik, Dalton a Ress, opisování na stroji. L. Pridview, koncesovaný účetní. Čtyři holé dveře. Mossovo zasilatelství. Dvoje holé dveře. H. R. Teager, zubní laboratoř. Na témž místě jako Morningstarova kancelář o dvě po-schodí výše, jenže místnosti měly jiný tvar. Do Teagerovy laboratoře vedl pouze jeden vchod a mezi jeho dveřmi a následujícími byl delší kus zdi.

Knoflík na dveřích se neotáčel Zaklepal jsem. Nikdo neodpověděl. Zaklepal jsem hlasitěji, ale výsledek zase žádný. Vrátil jsem se k výtahu. Stál pořád ještě v pátém patře. Děda Grandy na mne vejral, jako kdyby mě jakživ neviděl.

"Víte něco o H. R. Teagerovi?" zeptal jsem se ho.

Zadumal se. "Takovej ouřezek, připostarší vošuntělý šaty, nehty špinavý jako já. Zrovna mi napadá, že jsem ho sem dneska nevez."

"Myslíte, že by mě správce pustil do jeho kanceláře, abych si to tam prohlédl?"

"Náš správce je náramně všetečný. To bych vám neradil."

Pomaličku otočil hlavu a podíval se na stěnu výtahu. Nad hlavou mu visel na velkém kovovém kruhu klíč. Vlastně paklíč Děda Gran-dy zase otočil hlavu do normální polohy, vstal ze stoličky a řekl. "Já si zrovna teďka musím vodskočit na záchod."

A šel. Když se za ním zavřely dveře, sňal jsem klíč ze stěny výta-hu, zašel zpátky ke kanceláři H. R. Teagera, odemkl jsem a vešel.

Uvnitř byla malá čekárna bez oken, na jejímž zařízení někdo ušet-řil spoustu peněz. Dvě židle, kuřácký stolek z výprodeje, stojací lampa z nějakého suterénního kvelbu, jednoduchý stolek z mořeného dřeva a na něm pár starých obrázkových časopisů

Dveře se za mnou samočinně zavřely a v místnosti se setmělo, až na tu trochu světla, která prosakovala matovanou skleněnou výplní ve dveřích. Zatáhl jsem za řetízkový vypínač lampy a šel ke dveřím ve zdi, která přetínala místnost.

Nápis na nich hlásal: H. R. Teager. Soukromá kancelář. Nebylo zamčeno.

Vešel jsem do čtvercové kanceláře se dvěma okny bez záclon, obrácenými na východ a nemírně zaprášenými. Byla tam jedna otá-čecí židle a dvě židle s rovnými opěradly, obě z obyčejného tvrdého mořeného dřeva, a hranatý plochý psací stůl. Na desce psacího stolu nebylo nic než starý piják, laciná psací souprava a kulatý skleněný popelník, plný doutníkového popela. V zásuvkách stolu, vyložených zaprášeným papírem, bylo několik drátěných svorek a gumiček, kous-ky tužek, pár per a zrezavělých hrotů per, použitých pijáků, čtyři nové dvoucentové známky a několik dopisních papírů s tištěným zá-hlavím, nějaké obálky a účtenky.

Drátěný koš na papír byl plný smetí. Téměř jsem promarnil deset minut pečlivým přehrabováním těch krámů. Když jsem skončil, vě-děl jsem jistě to, co už jsem předvídal: totiž že H. R. Teager měl jen takový menší podniček a jako zubní technik prováděl laboratorní práce pro celou řadu zubařů z chudších čtvrtí města, pro zubaře, kteří mají ošumělé ordinace nad krámy v patrech domů bez výtahu, a k tomu, aby si mohli dělat techniku sami, jim jak chybí zručnost, tak i nezbytné technické vybavení, a raději dávají práci stejným chu-dákům, jako jsou sami, než velkým, výkonným firmám, kde neznají bratra a neposkytlí by jim žádný úvěr.

Zjistil jsem ale jednu věc Na stvrzence účtu za plyn jsem našel Teagerovu soukromou adresu: 1354 B Toberman Street. Napřímil jsem se, naházal to svinstvo zpátky do koše a přistoupil k dřevěným dveřím s nápisem Laboratoř. Měly nový patentní zámek a do toho se paklíč nehodil. Nedalo se nic dělat Zhasil jsem lampu v čekárně a vyšel ven.

Výtah byl už zase dole. Zazvonil jsem na něj, a když vyjel nahoru, protáhl jsem se kolem dědy Grandyho a paklíč schovaný v ruce jsem pověsil zase nad jeho hlavu. Kruh cinkl o stěnu kabiny. Děda se zakřenil.

"Je v prachu," řekl jsem. "Musel zmizet včera v noci a musel si odnést spoustu krámů. Jeho psací stůl je čistý jak slovo boží."

Děda Grandy přikývl. "Nes dva kufry. Skoro sem si toho ani nevším. Von pořád tahá nákej kufr. Nejspíš si v něm nosí práci a zase ji vodvádí."

"Jakou práci?" zeptal jsem se, zatímco výtah hrkal dolů. Jen tak, aby řeč nestála.

"No všelijaký falešný chrupy, co nepasujou," řekl děda Grandy. "Pro takový starý škubaný, jako jsem já."

"A vy jste si ho ani nevšiml," řekl jsem, když se dveře výtahu skřipavě otevřely dole ve vestibulu. "Vy byste si určitě nevšiml, ja-kou barvu má oko kolibříka ze vzdálenosti padesáti metrů. Toho byste si možná nevšiml."

Zakřenil se. "Co proved?"

"Jdu za ním do bytu a zjistím to," řekl jsem. "Myslím, že se nejspíš vydal na cestu do neznáma."

"Hnedka bych si to s ním prohodil," řekl děda Grandy. "I kdyby se dostal jen do Friska a tam dyby ho lízli, tak bych si to s ním ještě rád prohodil."

26

Toberman Street. Široká prašná ulice za Picem. Číslo 1354 B byl byt v prvním poschodí bílého a žlutého dřevěného domu, obráceného na jih. Vchod byl z verandy a hned vedle něho byly ještě jedny dveře s číslem 1352 B. Kolmo na ně, v obou postranních stěnách široké verandy, byly dveře k bytům v přízemí. Nepřestával jsem zvo-nit, ani když už mi bylo jasné, že mi nikdo nepřijde otevřít. V těchto barácích se vždycky najde soused, jehož hlavním zaměstnáním je čumět z okna.

A taky že ano, dveře bytu číslo 1354 A se otevřely a z nich vy-hlédla drobná žena s bystrými očima. Tmavé vlasy měla čerstvě umyté a natočené, takže se jí hlava ježila vlásenkami

"Hledáte paní Teagerovou?" všikla na mne

"Pána nebo paní."

"Ty vodjeli včera v noci na dovolenou. Naházeli kufry do auta a vodjeli pozdě v noci. Řekli mi, abych za ně vodhlásila mlíko a no-viny. Měli náramně nakvalt. Vzali to řák moc hopem"

"Díky. Jaký mají vůz?"

Z rádia v pokoji za jejími zády se ozval srdcervoucí dialog z ně-jakého zamilovaného seriálu a praštil mě přes nos jako mokrá ručník

Bystrooká žena se zeptala: "Vy jste jejich přítel?" Z jejího hlasu vyhrželo podezření tak mocně jako ten doják z rádia.

"Na tom nesejde," řekl jsem co možná neurvale. "Nechcem nic než své peníze. Zjistit si, jaký máj auto, je úplná hračka."

Žena naklonila hlavu na stranu a zaposlouchala se: "To je Beula May," vysvětlila mi s teskným úsměvem "Slyšíte, vona že ne a nepude s doktorem Myersem na bál. A já to tušila!"

"Umučená hodino!" řekl jsem, odklusal ke svému vozu a rozjel se domů do Hollywoodu.

Čekárna byla prázdná. Odemkl jsem dveře do kanceláře, otevřel okna a posadil se.

Zas jeden den se ke konci chýlí, vzduch je těžký a vyčerpaný, vozy na bulváru s rachotem uhánějí k domovům a Marlowe sedí v kanceláři, usrkuje ze sklenice a nimrá se v denní poště. Čtyři reklamy, dva účty, hezká barevná pohlednice z hotelu v Santa Rose, kde jsem loni strávil čtyři dny řešením jednoho případu; dlouhý, chatrně naklepaný dopis ze Sausalita od chlápka jménem Peabody, který mě poněkud mlhavými výrazy přesvědčoval zhruba o tom, že rozbor rukopisu podezřelého oso-by provedený Peabodyho vynikající metodou, odhalí vnitřní emocionální vlastnosti dotyčného jedince, klasifikované podle Freudova i Jungova systému.

Uvnitř byla frankovaná obálka se zpáteční adresou. Když jsem známku strhával a odhazoval dopis i obálku do koše, vytanul mi před očima dojemný obrázek starého děduly v černém plstěném klobouku na dlouhých vlasech a s černým motýlkem pod bradou, jak sedí v houpací židli na vetché verandě pod oknem pomalovaným reklamními hesly a ze dveří po jeho boku se line pach uzyných kolínek a zelí.

Vzdychl jsem si, vystrachal zase tu obálku z koše, opsal jméno a adresu na novou, složil dolarovou bankovku do kousku papíru a napsal na něj: "Toto je neodvolatelně můj poslední příspěvek." Po-depsal jsem se, zalepil obálku, nalepil na ni známku a nalil si dalšího panáka.

Nacpal jsem si lulku a seděl a pokuřoval. Nikdo nepřicházel, ni-kdo mě nevolal, nic se nedělo, nikoho nezajímalo, jestli jsem náhodou neumřel nebo neodjel do El Pasa.

Hřmot povozů poznenáhlu utíchal. Obloha ztratila svůj třpyt. Na druhé straně, na západě, jsou jistě červánky. Jedno nedočkávané neo-nové světlo se rozsvítilo o ulici dál, šikmo nad střechami. Ventilátor jednotvárně bzučel ve zdi kavárny dole v uličce. Nákladní auto na-tankovalo benzín, zacouvalo a odfrčelo na bulvár.

Konečně zazvonil telefon. Ohlásil jsem se a nějaký hlas řekl: "Pan Marlowe? Tady je Shaw. Z Bristolu."

"Aha, pan Shaw. Jak se vede?"

"Výborně, děkuji, pane Marlowe. Doufám, že vám taktéž. Je zde nějaká mladá dáma a chce, abych ji vpustil do vašeho bytu. Já nevím proč."

"Já taky ne, pane Shawe. Nic takového jsem si nedomluvil. Řekla, jak se jmenuje?"

"Ale ovšem. Samosebou. Jmenuje se Davisová. Slečna Merle Davisová. Ona je - jakpak bych vám to řekl - téměř v hysterickém sta-vu."

"Pusťte ji dovnitř," řekl jsem rychle. "Budu tam za deset minut. Je to sekretářka mé klientky Jde o čistě obchodní záležitost."

"Ovšem. Samozřejmě. Mám - ehm - mám zůstat u ní?"

"Dělejte, co myslíte," řekl jsem a zavěsil.

Když jsem šel kolem otevřených dveří koupelny, zahlédl jsem v zrcadle strnulou, vyděšenou tvář.

27

Sotva jsem otočil klíčem ve dveřích a otevřel je, Shaw už vyskočil z lenošky. Byl to obrýlený dloubán s holou a tak mohutně klenutou hlavou, že jeho uši vypadaly, jako kdyby mu sklouzly po lebce dolů. Na obličeji mu pohrával utkvělý úsměv zdvořilého blbství.

"Á tak tady máme pana Marlowa," zašvitořil Shaw. "Ovšem. Samosebou. My jsme si se slečnou Davisovou tak pěkně popovídali. Vyprávěl jsem jí, že pocházím původně z Anglie. Ona mi - ehm - o sobě nepověděla, odkud pochází." Tohle

povídal už na půl cesty ke dveřím.

"Jste velmi laskav, pane Shawe," řekl jsem.

"Rádo se stalo," švitořil, "rádo se stalo. Tak já už poběžím. Má večere, když dovolíte -"

"Bylo to od vás moc milé," řekl jsem. "Jsem vám velmi zavázán."

Přikývl a zmizel. Jeho nepřírozeně zářivý úsměv jako by zůstal viset ve vzduchu i potom, když se dveře za ním zavřely, jako škleb kočky Šklíby.

Řekl jsem: "Tak vás zdravím!"

Odpověděla: "Ahoj." Její hlas byl docela klidný a docela vážný. Měla hnědavý plátěný kabátek a sukni, nízký slamák se širokou stře-chou a hnědou sametovou stuhou, která se přesně hodila k barvě střevíců a hnědého lemování, jímž byla ozdobena její plochá plátěná kabelka. Ten klobouk měla nasazený na stranu až kupodivu odváž-ně. Brýle neměla. Vypadala celkem dobře, až na ten obličej. Za prvé měla dočista šilený výraz v očích. Třeštila je pořád najedno místo a bělmo jí bylo vidět kolem dokola celých zřítelnic. Když těma očima pohnula, dalo jí to takovou práci, že člověk skoro slyšel, jak jí to v hlavě vrže. Ústa měla pevně sevřená v koutcích, ale uprostřed se jí horní ret neustále zvedal nad zuby nahoru a kupředu, jako kdyby měla k jeho okraji připevněny tenké nitky, které jí za něj tahaly. Když se vysunul až tak daleko nahoru, že se to ani nezdálo možné, proběhla celou spodní částí jejího obličeje křeč a ta jí sevřela rty pevně dohromady, ale sotva křeč pominula, začal ten celý cirkus zas pomalu od začátku. A ke všemu se jí dělo něco divného s krkem, protože se jí hlava po-řád otáčela doleva, až asi o pětáctýřicet stupňů. Tam se to zarazilo, hrdlem jí zacukalo a hlava sklouzla zase zpátky na své místo.

Kombinace těchto dvou pohybů zároveň s naprostou nehybností jejího těla a rukou sevřených křečovitě v klíně a utkvělým pohledem v očích úplně stačila, aby člověku vytekly nervy.

Mezi její židli a mezi psacím stolem, na němž jsem měl pikslu s tabákem, stál šachový stolec s figurkami uloženými v krabici. Vy-táhl jsem lulkou a šel jsem si ji k nádobce s tabákem nacpat. Tak jsem se dostal na druhou stranu šachového stolu, naproti ní. Její kabelka ležela před ní na kraji stolu, kousek doleva. Když jsem tam zamířil, dívka sebou trochu trhla, ale potom byla zase taková jako předtím. Dokonce se pokusila usmát.

Nacpal jsem si dýmku, škrtl jsem papírovou zápalkou, zapálil si a zůstal tam stát se zhasenou zápalkou v ruce.

"Dneska nemáte brýle," řekl jsem.

Promluvila. Hlas měla tichý, klidný. "Já je nosím jenom v domě a na čtení. Mám je v kabelce."

"Teď jste taky v domě," řekl jsem. "Měla byste si je nasadit."

Sáhl jsem nenápadně po její kabelce. Dívka se nepohnula. Nedí-vala se mi na ruce. Její oči lpěly na mém obličejí.

Pootočil jsem se a otevřel kabelku. Vylovil jsem z ní pouzdro s brýlemi a šoupl je k ní přes stůl.

"Nasadte si je," řekl jsem.

"Tak dobře, vezmu si je," řekla. "Ale budu si asi muset sundat klobouk ..."

"Ano, sundejte si klobouk," řekl jsem.

Sundala si klobouk a položila si ho na kolena. Pak si vzpomněla na brýle a zapomněla na klobouk. Když sahala pro brýle, klobouk spadl na zem. Nasadila si je. Vypadá s nimi o hodně líp, pomyslel jsem si.

Zatímco se zabývala brýlemi, vytáhl jsem jí z kabelky pistoli a vstrčil jsem si ji do kapsy u kalhot. Myslím, že mě neviděla. Byla to zřejmě táž automatická pistole, kolť ráže 32 se střenkou z ořechového dřeva, kte-rou jsem včera viděl v pravé horní zásuvce jejího psacího stolu.

Šel jsem zpátky k lenošce, sedl jsem si a řekl: "Tak to bychom měli. Co budeme dělat teď? Máte hlad?"

"Byla jsem u pana Vanniera," řekla.

"A hele."

"Bydlí v Sherman Oaks. Na konci Escamillo Drive. Až úplně na konci."

"Aha, docela na konci," řekl jsem bezmyšlenkovitě a zkusil vy-fouknout kroužek z kouře, ale nepovedl se mi. Nerv v tváři mi div nedrněl jako struna. To se mi nelíbilo.

"Ano," říkala tím svým pokojným hlasem, přičemž jí horní ret pořád ještě vyskakoval a poletoval nahoru a dolů a brada se jí stále otáčela kolem čepu a zase se vracela zpátky "Je to moc klidná končina. Pan Vannier tam teď už bydlí tři roky. Předtím bydlel v holly-woodských kopcích v Diamond Street. Tam s ním bydlel jeden muž, ale pan Vannier říkal, že spolu moc dobře nevycházeli."

"Mám dojem, že tohle dovedu docela dobře pochopit," řekl jsem. "Jak dlouho už znáte pana Vanniera?"

"Už ho znám osm let. Ale ne moc dobře. Tu a tam jsem mu muse-la donést balíček. Byl rád, když jsem mu je nosila osobně."

Pokusil jsem se ještě jednou udělat kroužek. Marně.

"Ale já ho samozřejmě nikdy moc ráda neměla," řekla. "Bála jsem se, že - bála jsem se, aby -"

"Ale on to neudělal," řekl jsem.

Poprvé se jí na tváři objevil přirozený lidský výraz - překvapení.

"Ne," řekla. "Neudělal. Tedy neudělal to doopravdy Ale měl na sobě pyžamo."

"Ten se má," řekl jsem. "Válí se celé odpoledne doma v pyžamu. Panečku, někdo se halt dovede narodit."

"No, ono je zapotřebí, aby člověk něco věděl," řekla vážně. "Něco, zač vám lidé platí. Paní Murdcková se ke mně vždycky chovala báječně, to uznáte, ne?"

"Ovšemže," řekl jsem. "Kolik jste mu nesla dneska?"

"Jenom pět set dolarů. Paní Murdcková řekla, že víc si dovolit nemůže, a vlastně si nemohla dovolit ani tolik. Říkala, že to musí přestat. Že takhle to už dál jít nemůže. Pan Vannier vždycky sliboval, že už s tím přestane, ale nikdy slib nedodržel."

"To už je takový jejich zvyk," řekl jsem.

"Takže se dala dělat jenom jedna věc Mně to bylo jasné už celá léta, vážně. Bylo to všechno moje vina a paní Murdocková se ke mně vždycky chovala tak báječně. A horší, než jsem, mě to už stejně udě-lat nemohlo, vidíte?" Zvedl jsem ruku a zuřivě jsem se podrbal na tváři, abych utišil nerv. Dívka si neuvědomila, že jsem jí neodpověděl, a pokračovala.

"A tak jsem to udělala," řekla. "On tam ležel v pyžamu, se skleni-cí u ruky. Šklebil se na mne. Ani nevstal, aby mě pustil dovnitř. A v hlavních dveřích byl klíč. Někdo tam ten klíč nechal. Byl to - byl to -" hlas se jí vzpříčil v hrdle.

"Byl to klíč ve dveřích," řekl jsem. "A tak jste se dostala dovnitř."

"Ano." Přikývla a skoro se usmála. "Vůbec nic na tom nebylo, vážně. Ani se nepamatuji!, že jsem slyšela výstřel. Ale samozřejmě že to muselo bouchnout. A hodně hlasitě."

"To bych taky řekl," podotkl jsem.

"Šla jsem až docela k němu, abych ho nemohla minout," řekla.

"A co udělal pan Vannier?"

"Vlastně neudělal vůbec nic Jen se tak jakoby šklebil. No a to je všechno. Nechtělo se mi vracet k paní Murdockové a působit jí zase další nesnáze. Ani jí, ani Lesliemu " Její hlas se při vyslovení toho jména ztišil a zadrhl a po těle jí přeběhlo lehké zachvění. "A tak jsem přišla sem," řekla. "A když jsem zazvonila a vy jste neotvíral, našla jsem si kancelář správce a požádala jsem ho, aby mě vpustil dovnitř a dovolil mi na vás počkat. Věděla jsem, že mi poradíte, co dělat."

"A čeho jste se v tom domě dotkla, když jste tam byla?" zeptal jsem se. "Vzpomínáte si vůbec na to? Sáhla jste na něco kromě hlav-ních dveří? Vešla jste jenom dovnitř a pak zase ven, aniž jste se něčeho v domě dotkla?"

Zamyslela se a její obličej se přestal pitvořit. "No, na jednu věc se pamatuju," řekla. "Zhasila jsem světlo. Než jsem odešla. Byla to sto-jací lampa. Taková s velikými žárovkami, co vrhá světlo vzhůru. Tu jsem zhasla."

Pokývl jsem a usmál se na ni. No tak, Marlowe, jeden pěkný bod-rý úsměv.

"Kolik bylo hodin - jak je to dlouho?"

"Zrovna než jsem přijela sem. Jela jsem autem. Vozem paní Murdockové. Tím, na který jste se včera ptal Zapomněla jsem vám říct, že si ho nevzala s sebou, když od nás odcházela. Nebo jsem vám to přece řekla? Ano, teď si vzpomínám, že jsem vám to povídala."

"Tak si to spočítáme," řekl jsem. "Půl hodiny každopádně trvá cesta sem. Teď jste tady skoro hodinu. To by znamenalo, že jste od pana Vanniera odešla zhruba o půl šesté. A zhasila jste světlo."

"No právě." Zase přikývla, docela tiše. Těšilo ji, že si na to vzpo-mněla. "Zhasila jsem světlo."

"Nechtěla byste se něčeho napít?" zeptal jsem se jí.

"Ne, ne." Energicky zavrtěla hlavou. "Nikdy nic nepiju."

"Vadilo by vám, kdybych se já napil?"

"Ovšemže ne Proč by mi to mělo vadit?"

Vstal jsem a pozorně si ji prohlédl. Ret jí stále ještě poskakoval a hlava se otáčela, ale myslím, že už trochu míň. Bylo to jako rytmus, který pomalu utichá.

Nedovedl jsem posoudit, jak dlouho mám v tomhle pokračovat. Možná že čím víc o tom hovoří, tím líp. Nikdo přesně neví, jak dlou-ho trvá, než takový šok odezní.

Zeptal jsem se: "Kde je váš domov?"

"No já přece bydlím u paní Murdockové. V Pasadeně."

"Já myslel váš skutečný domov. Kde žije vaše rodina."

"Mí rodiče bydlí ve Wichitě," řekla. "Ale já tam nejedím - nikdy. Jednou za čas jim píšu, ale neviděla jsem je už celá léta."

"Co dělá váš otec?"

"Má sanatorium pro kočky a psy. Je zvěrolékař. Doufám, že se to nedozvědí. Tenkrát, když se stala ta první věc, tak se o tom nedozvě-děli. Paní Murdocková to nikomu nepověděla."

"Snad se to nebudou muset dovědět," řekl jsem. "Já si teď půjdu kopnout toho panáka."

Obešel jsem židli a vešel do kuchyně a kopnul si panáka jaksepa-tří. Hodil jsem ho do sebe jedním hitem a pak jsem vytáhl z kapsy tu pistolku a zkontroloval pojistku. Číchl jsem k hlavni a otevřel zásob-ník V komoře byla patrona, ale ta pistolka patřila k těm, které nevystřelí, když je zásobník venku. Natočil jsem ji tak, abych viděl do závěru. Ten náboj uvnitř měl nesprávnou ráži a vzpříčil se o zasouvač. Vypadal na dvaatřicítku. Náboje v zásobníku měly správnou ráži, totiž pětadvacet. Zase jsem pistolku složil a vrátil se do obýva-ciho pokoje.

Nezaslechl jsem vůbec nic. Dívka prostě sklouzla ze židle a sesy-pala se na hromádku na ten svůj hezký klobouk Byla studená jako psi čumák.

Narovnal jsem ji trochu, sundal jsem jí brýle a ujistil se, že si ne-spokla jazyk. Nacpal jsem jí do koutku úst složený kapesník, aby se nekousla do jazyka, až se z toho bude probírat. Pak jsem šel k telefonu a zavolał Carla Mosse.

"Tady je Phil Marlowe, doktore. Máte tam ještě pacienty, nebo jste už skončil?"

"Všechno odbyto," řekl. "Zrovna odcházím. Stalo se něco?"

"Jsem doma," řekla jsem. "Bristol Apartments čtyři sta osm, jestli jste náhodou zapomněl. Mám tu dívku, která omdlela Z té mdloby strach nemám, ale bojím se, že začne třeštit, až přijde k sobě."

"Nedávejte jí žádný alkohol," řekl. "Už k vám běžím."

Zavěsil jsem a poklekl vedle ní. Začal jsem jí třít spánky. Otevřela oči. Rty se jí rozchliply. Vytáhl jsem jí kapesník z úst. Vzhlédla ke mně a řekla: "Byla jsem v domě pana Vanniera Bydlí v Sherman Oaks. Já-"

"Nebude vám vadit, když vás zvednu a položím na lenošku? Zná-te mě -já jsem Marlowe, ten hejhula, co se všude plete a vpytává se na všelijaké pitomosti."

"Ahoj!" řekla.

Zvedl jsem ji. Celá ztuhla, ale neřekla ani slovo. Položil jsem ji na lenošku, stáhl jí sukni přes nohy, strčil jí polštář pod hlavu a zvedl její klobouk z podlahy. Byl placatý jak lívanec. Zkusil jsem ho trochu narovnat a pak jsem ho položil na psací stůl

Pozorovala úkosem, jak se s ním hmoždím.

"Zavolal jste policii?" zeptala se tiše.

"Ještě ne," řekl jsem. "Měl jsem plné ruce práce."

Vypadala překvapeně. S určitostí bych to tvrdit nemohl, ale měl jsem dojem, že se zatvářila i trochu uraženě.

Otočil jsem se k ní zády, abych jí dal tu bouchačku zase zpátky do kabelky. Přitom jsem se podíval, co tam ještě má.

Samé obvyklé drobnosti, dva kapesníky, rtěnku, stříbrnou, červeně smaltovanou pu-dřenku, pár papírových kapesníků, peněženku s nějakými drobnými a několika dolarovými bankovkami, žádné cigarety ani zápalky, žádné listy do divadla.

Otevřel jsem zdrhovadlo na kapsičce v zadní části kabelky. Tam měla řidičský průkaz a tenký svazek bankovek, deset padesátidolarovek. Promnul jsem je v prstech. Žádná nebyl zbrusu nová. Za gumovou páskou, která je držela pohromadě, byl zastrčen kousek složeného papíru. Vytáhl jsem jej a přečetl. Byl čistě naklepán na stroji a datován téhož dne. Byla to obyčejná stvrzenka na 500 dola-rů, kterou měl příjemce podepsat. "Splátka na účet."

Ted' už ji asi sotva někdo podepíše. Strčil jsem ty peníze i se stvrzenkou do kapsy. Zavřel jsem kabelku a pohlédl na pohovku.

Dívka civěla na strop a už zase kroutila obličejem. Šel jsem do ložnice pro přikrývku a přehodil ji přes ni.

28

Doktor Carl Moss byl veliký hřmotný žid s hitlerovským knírkem a vyboulenýma očima, chladnokrevný jako ledovec. Položil si klo-bouk a brašnu na židli a šel k dívce ležící na pohovce, zůstal nad ní stát a prohlížel si ji nevyzpytatelným pohledem.

"Já jsem doktor Moss," řekl. "Jak se vám vede?"

Zeptala se: "Nejste od policie?"

Sklonil se a nahnatal jí tep a pak jen stál a pozoroval její dech. "Co vás bolí, slečno -"

"Davisová," řekl jsem. "Slečna Merle Davisová."

"Slečno Davisová."

"Nic mě nebolí," řekla a vzhlédla k němu. "Já -já ani nevím, proč tu takhle ležím. Myslela jsem, že jste od policie. Víte, já jsem zabila člověka."

"No, to je docela normální lidský počin," řekl "Já jich zabil na tucty." Neusmál se.

Předvedla mu, jak zvedá ret a kroutí hlavou.

"Víte, tohle nemusíte dělat," řekl jí docela mírně. "Cítíte tu a tam škubnutí v nervech a sama si to zveličujete a dramatizujete. Ale kdy-byste chtěla, mohla byste to potlačit."

"Vážně?" zašeptala.

"Jen jestli chcete," řekl. "Ale nemusíte Mně je to docela jedno. Vůbec nic vás nebolí?"

"Ne." Zavrtěla hlavou.

Lékař ji poklepal po zádech a šel do kuchyně. Já za ním. Opřel se bokem o dřez a chladně se na mne podíval. "Tak oč jde?"

"Je to sekretářka mé klientky. Nějaké paní Murdockové z Pasadeny Ta klientka je pěkná megera. Asi před osmi lety se jistý muž pokusil Merle znásilnit. Jak dalece se mu to povedlo, nevím. Potom - ne bez-prostředně potom - ale někdy krátce nato vypadl nebo vyskočil z okna. Od té doby to děvče nesnese, aby se jí nějaký muž dotkl - ani docela mimoděk, rozumíte."

"Hm, hm." Jeho vyboulené oči nepřestaly pátrat v mém obličejí. "A ona si myslí, že vyskočil z okna kvůli ní?"

"To nevím. Paní Murdocková je vdovou po tom muži. Provádala se znovu a její druhý manžel zemřel taky, Merle zůstala u ní. Ta bába s ní zachází jako zlá matka s nezbedným dítětem."

"Aha. Regrese."

"Co to má být?"

"Emocionální šok a podvědomá snaha uniknout návratem do dět-ství. Jestli ji ta paní Murdocková často, ale ne přespříliš krutě hubuje, pak tím tahle tendence ještě vzrůstá. Identifikace dětské podřízenos-ti s ochranou, které dítě prožívá."

"Bez těchhle žvástů by to nešlo?" zavrčel jsem.

Klidně se na mne zazubil "Helejte, kamaráde, ta dívka je zřejmě neurotická. Zčásti do toho byla vehnána, ale částečně si za to může sama. Tím chci říct, že si v tom někdy docela libuje. I když neuvědo-měle. Ale tohle není prozatím tak důležité. Co měly znamenat ty řeči, že někoho zabila?"

"Je to muž, který se jmenuje Vannier a bydlí v Sherman Oaks. Zřejmě je v tom nějaké vydírání. Merle mu musela čas od času nosit peníze. Bála se ho. Já toho chlápka viděl. Pochybný týpek. Šla tam dnes odpoledne a tvrdí, že ho zastřelila."

"Proč?"

"Říká, že se jí nelíbilo, jak se na ni šklebil."

"A čím ho zastřelila?"

"Měla v kabelce pistoli. Neptejte se mě proč. Nevím to. Ale jestli ho zastřelila, neudělala to touhle pistolí Někdo do ní vecpal náboj nesprávné ráže. Nedá se z ní vystřelit. A taky z ní nikdo nevystřelil."

"To je pro mne příliš hlubokomyslné," řekl. "Jsem jen obyčejný doktor. Co chcete, abych s ní udělal?"

"A kromě toho," pokračoval jsem, nedbaje jeho otázky, "říká, že tam svítila lampa, a bylo to asi o půl šesté, za krásného

letního pod-večera. A ten chlápek měl na sobě pyžamo a v zámku domovních dveří vězel klíč. Ten člověk nevstal, aby ji vpustil dovnitř. Jen tam tak divně seděl a divně se šklebil."

Přikývl a řekl: "Aha." Strčil si cigaretu mezi silné rty a zapálil si. "Jestli čekáte, že vám řeknu, zdali si opravdu myslí, že ho zastřelila, tak vás zklamu. Z vašeho líčení soudím, že ten muž byl skutečně zastřelen. Je to tak?"

"Bráško, já tam nebyl. Ale myslím, že to je celkem jasné."

"Jestli si myslí, že ho zastřelila, a jestli to na nás nehraje - a to byste koukal, jak tihle lidi dovedou hrát! -, znamenalo by to, že se tou myšlenkou musela zabývat už dřív. Říkáte, že měla u sebe zbraň. To by nasvědčovalo, že se k něčemu takovému chystala. Možná že má komplex viny. Chce být potrestána, chce pykat za nějaký skutečný nebo pomyslný zločin. Znovu se vás ptám, co chcete, abych s ní udělal? Nemá nemocná, není ani šílená."

"Nevrátí se do Pasadeny."

"Aha." Pohlédl na mne zvědavě. "Má nějaké příbuzné?"

"Ve Wichitě. Otec je veterinář. Zavolám ho, ale dnes tu bude muset zůstat přes noc."

"No, to se mi nezdá. Důvěřuje vám natolik, aby zůstala přes noc ve vašem bytě?"

"Přišla z vlastní vůle, a není to žádná společenská návštěva. Tak si myslím, že mi snad důvěřuje."

Pokrčil rameny a pohládl si konce hrubého černého knírku. "Tak já jí dám nějaký nembutal a uložíme ji do postele. A vy tu můžete zatím pobíhat a potýkat se se svým svědomím."

"Musím odejít," řekl jsem "Musím jít do toho bytu a podívat se, co se tam stalo. A sama tady zůstat nemůže. A žádný chlap, dokonce ani doktor ji do postele ukládat nebude. Obstarejte jí ošetřovatelku. Já se vyspím někde jinde."

"Phil Marlowe," řekl, "rytíř Calahad v zlevněném vydání. Tak jo. Zůstanu tady, dokud ošetřovatelka nepřijde."

Šel zpátky do obývacího pokoje a zavolal ošetřovatelskou službu. Pak zavolal své ženě. Zatímco telefonoval, Merle se posadila na pohovce a způsobně složila ruce do klína.

"Nechápu, proč ta lampa svítila," řekla. "V domě nebyla vůbec tma. Rozhodně ne tak tma."

Zeptal jsem se jí: "Jak se jmenuje váš tatínek křestním jménem?"

"Doktor Wilbur Davis. Proč?"

"Nechtěla byste něco jíst?"

Carl Moss mi řekl od telefonu: "Na to bude zítra času dost. Tohle je pravděpodobně jenom dočasné uklidnění."

Domluvil, zavěsil sluchátko, šel ke své brašně a vrátil se, v ruce kousek vaty a na něm dvě žluté pilulky. Přinesl si sklenici vody, podal dívce pilulky a řekl: "Spolkněte to."

"Ale já přece nejsem nemocná, že ne?" zeptala se, hledíc na něho.

"Spolkněte to, dítě, spolkněte to."

Vzala je a strčila je do pusy a zapila vodou.

Vzal jsem si klobouk a šel jsem.

Cestou dolů výtahem jsem si vzpomněl, že jsem v její kabelce neviděl žádné klíče, a tak jsem vystoupil ve vestibulu a prošel jím na tu stranu, kde je Bristol Avenue. Její vůz nebylo těžké najít. Byl to šedý otevřený mercury a měl číslo 2X1111. Zapamatoval jsem si, že to bylo číslo vozu Lindy Murdockové.

V zámku viselo kožené pouzdro na klíče. Vlezl jsem do vozu, nastartoval motor, zkontroloval si, že benzínu je habaděj, a odjel. Byl to pěkný čiperný voziček. Přes Cahuenga Pass se přenesl jako na křídlech.

29

Escamillo Drive se z důvodů mně naprosto nepochopitelných v délce čtyř bloků třikrát zaklikatila. Byla to velice úzká ulička, na jeden blok měla průměrně pět domů a nad ní se tyčil kosmatý hnědý výběžek předhůří, na němž v této roční době nerostlo nic než šalvěj a manzanita. V pátém a posledním bloku se Escamillo Drive čile zatočila doleva, prudce narazila na úpatí kopce a bez jediného po-stesknutí tiše zesnula. V tom posledním bloku byly tři domy; dva na začátku, po jednom na obou protilehlých rozích, třetí až docela na konci. Ten třetí byl Vannierův. Můj reflektor zaskvítil na klíč, který dosud trčel ve dveřích.

Byl to úzký bungalow anglického typu s vysokým krovem, s okny v průčelí zalitými do olova a po straně s garáží, vedle níž stál obytný přívěs. Večerní měsíc pokojně uléhal na úzký pruh trávníku. Mohutný dub rostl takřka na zápraží domku. V domě teď nesvítilo žádné světlo, aspoň zepředu nebylo žádné vidět.

Z polohy domku soudě nebylo tak docela nepravděpodobné, že v obývacím pokoji za dne svítilo světlo. Muselo tam být dost šero, kromě zrání. Jako hnízdečko pro milence nebyl ten domek k zahzení, ale co sídlo vyděrače mi nepřipadal zvlášť vhodný. Násilná smrt vás může zastihnout kdekoli, ale Vannier jí to přespříliš usnadnil.

Zabočil jsem na příjezdovou cestu a vycouval tak, abych mohl vyjet ze slepého konce ulice, a pak jsem zajel až na roh a zaparkoval tam. Šel jsem zpátky po vozovce, protože tam nebyl chodník. Vstupní dveře domku byly sroubeny z dubových polen upevněných železnými hřeby a tam, kde se spojovaly, nakoso seříznutých. Místo knoflíku na nich byla klika. Ze zámku vyčnívala hlavice plochého klíče. Stiskl jsem zvonek a ten zazněl tak vzdáleně jako každý zvonek, který zvoní za noci v prázdném domě. Obešel jsem ten dub a vstříčil žárovku své malé baterky, tvarované jako tužka, mezi veřeje vrat u garáže. Uvnitř byl vůz. Obešel jsem dům a prohlédl si malý dvorek bez květin, obehnaný nízkou zdí z kamení. Byly tam ještě tři duby a pod jedním stůl a dvě kovové židle. Vzadu byl spalovač odpadků. Než jsem se vrátil, posvítil jsem si ještě do přívěsu. Neměl jsem dojem, že by se tam někdo skrýval. Dveře byly zamčené.

Odemkl jsem dveře domku, ale klíč jsem nechal v zámku. Nehodlal jsem tam provádět žádné vylomeniny. Ať se děje co se děje. Chtěl jsem se jen přesvědčit, jak se věci mají. Hmatal jsem po zdi vedle dveří po vypínači, našel jej a stiskl. Bledé žárovky ve tvaru plamenů, po dvou v nástěnných konzolách, se rozsvítily kolem dokola celého pokoje a ukázaly mi, kromě jiných věcí, i velkou lampu, o které mluvil Merle. Šel jsem k té lampě a rozsvítil ji a pak jsem se zase vrátil a zhasil nástěnná světla. V lampě byla velká žárovka zasazená vzhůru nohama do vázy z mléčného skla. Světlo se dalo regulovat na tři stupně. Otáčel jsem vypínačem tak dlouho, až se světlo rozzářilo nejsilněji.

Pokoj zabíral celý prostor od průčelí až dozadu, v zadní stěně byly dveře a vpředu po pravé straně se klenul oblouk a za ním malá jídelna. V oblouku visely zpola zatažené záclony z těžkého bledě zeleného brokátu, už dávno ne nové. Uprostřed levé stěny byl krb, naproti a po obou stranách krbu police s knihami, jen přistavené ke zdi. Dvě lenošky šikmo přes kouty pokoje, jedna zlatá židle, jedna růžová židle, jedna hnědá židle a jedna židle s hnědozlatým, ručně tkaným potahem a s podnožkou. Na podnožce spočívaly nohy v žlutých pyžamových kalhotách, holé kotníky, chodidla v temně zelených marokánových pantoflích. Opatrně, pomaloučku jsem klouzal očima od těch nohou vzhůru. Temně zelený vzorovaný hedvábný župan, převázaný šňůrou se střapci. Nad pasem se otvíral a odhaloval monogram na kapse pyžamového kabátku. V kapse pečlivě složený kapesník, dvě tuhé špičky bílého plátna. Žlutý krk, hlava vychýlená stranou, obrácená k zrcadlu na zdi. Obešel jsem židli a podíval se do zrcadla. Obličej se šklebil, jen co je pravda. Levá paže a ruka spočívala mezi kolenem a postranním opěradlem židle, pravá visela podél židle a špičkami prstů se dotýkala koberce. A zároveň se dotýkala i pažbičky malého revolveru, ráže asi 32, téměř bez hlavně, uzpůsobeného pro střelbu zblízka. Pravá strana obličeje se tiskla k opěradlu židle, ale pravé rameno bylo temně hnědé krví a trochu krve bylo i na pravém rukávu. A na židli také. Na té židli jí bylo spousta. Nezdálo se mi, že by poloha té hlavy byla přirozená. Nějaká útlá-citná duše se na její pravou tvář nemohla dívat. Zvedl jsem nohu a jemně odsunul podnožku kousek stranou. Podpatky pantoflí se váhavě sunuly po povrchu podnožky, nikoli s ní. Ten člověk byl tuhý jako prkno. Sklonil jsem se a dotkl se jeho kotníku. Kus ledu nemůže být ani zpola tak studený. Na stole vedle jeho pravé ruky byla nedopitá sklenice zvětralého piva a popelník plný špačků a popela. Na třech nedopalcích byly otisky rtěnky. Jasné oranžově červené rtěnky. Takové, jakou užívají blondýnky. Druhý popelník ležel vedle jiné židle. V něm zápalky a spousta popela, ale špačky žádné. V ovzduší pokoje zápalil dosti těžký parfém s pachem smrti a prohrával. Ale ať poražen, přece zůstal. Proslídl jsem ostatní pokoje, rozsvěcoval světla a zase je zhasí-nal. Dvě ložnice, jedna zařízená nábytkem ze světlého dřeva, druhá z červeného javoru. Ta světlá vypadala jako pokoj pro hosty. Pěkná koupelna s žlutavými a fialovými kachlíky a se sprchou ve výklenku za zasklenými dveřmi. Kuchyň byla malá. Ve výlevce se povalovala spousta lahví. Spousta lahví, spousta sklenic, spousta otisků, spousta důkazů. A nebo taky ne, přijde na to. Vrátil jsem se do obývacího pokoje a zůstal stát uprostřed, zhluboka dýchaje pootevřenými ústy, a přemítal jsem, jak by to asi dopadlo, kdybych tuhle vraždu ohlásil. Prásknout tohle a přiznat se, že já jsem ten chlápek, co našel Morningstara a vytratil se jako čmoud. Do-padlo by to bledě, moc bledě. To máme tři vraždy, Marlowe. Marlowe prakticky po kolena v mrtvolách. A ani potuchy po nějakém rozumném, logickém, přijatelném vysvětlení. Ale to by ještě nebylo to nejhorší. Jakmile se totiž začnu zpovídat, ztratím svobodu jednání. Takže s tím vším, co právě podnikám, ať už je to cokoli, a s tím, co se snažím vypátrat, ať je to co je to, bude utrum. Možná že Carl Moss bude ochoten do jisté míry krýt Merle pláštěm Aeskulapovým. Ale taky by mohl dospět k závěru, že jí koneckonců prospěje, když se důkladně vypovídá ze všeho, co jí leží na srdci. Šel jsem zase k té vzorované židli, zaťal zuby a popadl mrtvého za vlasy, abych mu mohl odtáhnout hlavu od opěradla židle. Kulka vnikla do hlavy spánkem. Všechno to vypadalo na sebevraždu. Jenže lidi jako Louis Vannier si život neberou. Vyděrač, i vystrašený vyděrač, má pocit moci a ten miluje. Pustil jsem jeho hlavu, aby si padla, kam se jí zachce, a sklonil jsem se, abych si otřel ruku o chlupatý koberec. Když jsem se shýbal, uviděl jsem růžek obrazového rámu pod odkládací deskou stolku, který stál vedle Vannierova těla. Obešel jsem stolek a sáhl po obraze, ruku omotanou kapesníkem. Sklo bylo prasklé. Obraz spadl se zdi. Zůstal tam po něm hřebíček. Dovedl jsem si představit, jak se to celé zběhlo. Ten, kdo stál po Vannierově pravici a dokonce se nad ním skláněl, někdo, koho Van-nier znal a nebál se ho, znenadání vytáhl revolver a střelil ho do pravého spánku. A pak poděšen tryskající krví nebo zpětným nárazem výstřelu uskočil dozadu, vrazil do zdi a shodil obraz. Obraz spadl na roh a odrazil se pod stůl. A vrah byl příliš opatrný nebo příliš vystrašený, aby se ho dotkl. Podíval jsem se na obraz. Byl malý, docela nezajímavý. Muž v kamizole a přiléhavých spodcích s krajkovými manžetami na rukávech a v kulatém nabíraném sametovém klobouku s perem se vykláněl z okna, jako by volal na někoho dole. Ten dole už na obrázku nebyl. Barevná reprodukce nějaké mazanice, která ani v originále nestála za nic. Rozhlédl jsem se po pokoji. Byly tam ještě jiné obrazy, dva docela hezké akvarely a nějaké rytiny - ale ty už přece letos docela vyšly z módy, jestli se nemýlím. Všechno dohromady asi šest kousků, No, možná že se tomu chlápkuvi tenhle obrázek líbil, co je komu do toho. Člověk, který se vyklání z vysokého okna. Před mnoha lety. Pohlédl jsem na Vanniera. Ten mi už nepomůže. Muž vyklánějící se z okna - dávno, dávno tomu. Ta myšlenka se mě zprvu dotkla tak zlehka, že jsem ji bezmála minul a hasil si to dál. Bylo to zašimrání peřička, a kdoví jestli. Spíš jako dotek sněhové vločky. Vysoké okno, muž se vyklání ven - před mnoha lety. A už to klaplo. Bylo to tak žhavé, že to až zasyčelo. Z vysokého okna, před lety - před osmi lety - se vyklání muž - příliš daleko -muž padá - smrti vstříc. Muž, který se jmenuje Horace Bright. "Pane Vannier," řekl jsem téměř s obdivem, "tohle jste zaválel senzačně." Otočil jsem obraz. Na zadní straně byla poznamenána data a sumy. Data zahrnovala téměř osm let, sumy byly ponejvíce po 500 dola-rech, několikrát 570, dvakrát 1000 dolarů. Malými číslicemi tam byl vyznačen součet. Dělovalo to celkem 11 100 dolarů. Poslední platbu pan Vannier neobdržel. Byl mrtev, když došla. Nebylo to moc peněz, když se to rozložilo na osm let. Plátce se musel s panem Vannierem krutě handrkovat. Lepenka na zadní straně obrazu byla k rámu připevněna ocelový-mi gramofonovými jehlami. Dvě vypadly. Uvolnil jsem lepenku, a jak jsem ji vytahoval, trochu jsem ji natrhl. Mezi tím lepenkovým obdélníkem a obrazem byla zasunuta bílá obálka. Zapečetěná, nepopsaná. Roztrhl jsem ji. Obsahovala dvě čtvercové fotografie a negativ. Ty fotky byly úplně

stejně. Zachycovaly muže, který se vykláněl daleko z okna a křičel, ústa dokořán. Ruce měl roztažené na cihlové obrubě okenního rámu. Za jeho zády bylo vidět tvář ženy.

Muž byl hubený a tmavovlasý. Oblíček mu nebylo dobře vidět, ani tvář ženy v pozadí. Vykláněl se z okna a křičel nebo na někoho volal.

Stál jsem tam a civěl na fotku. Pokud jsem mohl vidět, neznamenala vůbec nic. Ale já věděl, že něco znamenat musí. Jenže jsem nevěděl co. Ale pořád jsem se na ni díval. A po chvíli jsem si uvědomil, že něco neklape. Úplná maličkost, ale nesmím ji důležitá. Totiž ruce toho člověka, které se rýsovaly proti ostění okna, tam kde končila zeď a začínal okenní rám. Ty ruce nic nedržely, ničeho se nedotýkaly. Od výřezu v cihlové zdi se odrážely ruce obrácené dlaňmi ven. A ty ruce hmataly do vzduchu.

Ten člověk se nevykláněl, nýbrž padal.

Dal jsem ty fotky zase do obálky, složil ten kus lepenky a nacpal si ji také do kapsy. Rám, sklo a obraz jsem zastrčil do prádelníku pod nějaké ručníky.

To všechno mi zabralo příliš mnoho času. Před domem zastavil vůz. Po pěšině se blížily kroky.

Schoval jsem se za záclonu v oblouku.

30

Venkovní dveře se otevřely a pak se zas tiše zavřely.

Ticho viselo ve vzduchu jako lidský dech za mrazivého počasí a pak se ozval pronikavý výkřik, který přešel v zoufalé zakvílení.

Potom řekl mužský hlas nabitý vztekem: "Ani dobré, ani špatné. Zkus to ještě jednou."

Ženský hlas řekl: "Panebože, vždyť to je Louis! Je mrtev!"

Mužský hlas řekl: "Můžu se mýlit, ale mám pořád dojem, že to hraješ blbě."

"Kristepane, je mrtev, Alexi. Dělej něco - pro živého boha - dělej přece něco!"

"No jo," řekl tvrdý, napjatý hlas Alexe Mornyho. "Měl bych něco udělat, abys ty vypadala zrovna tak jako on. Se vši tou krví a vůbec. Měl bych se postarat, abys byla zrovna tak mrtvá, zrovna tak studená, zrovna tak hnusná. Ale ne, není zapotřebí. Už se stalo. Už taková jsi. Stejně hnusná. Osm měsíců po svatbě mě podvádíš s takovýmhle vošoustem. Páni! Co mě to jenom napadlo, sčuchnout se s takovouhle courou!"

Nakonec už skoro vriskal.

Žena znovu zasténala.

"Nech si tu komedii," řekl Morny hořce. "Proč myslíš, že jsem tě sem přivedl? Mne za nos tahat nebudeš. Už celé týdny tě dávám sledovat. Včera v noci jsi tady byla. Já tu už byl jednou dneska. Viděl jsem všechno, co tu je k vidění. Tvou rtěnku na cigaretách, sklenici, ze které jsi pila. A jako bych viděl tebe, jak tu sedíš na opěradle jeho židle a hladíš mu ty namaštěné pačesy a pak, když nejvíc toká, sázíš mu pecku do hlavy. Ale proč?"

"Ach Alexi - miláčku - neříkej takové strašné věci."

"To bychom měli Lillian Gishovou z raného období," řekl Morny. "Z hodně raného. Hele, ty duševní muka vynech, beruško. Musím vědět, jak to tady zkoulet. Co si sakra myslíš, proč tu jsem? Na tobě už mi nezáleží, ani co by se za nehet vešlo. Už ne, milunko, ani za mák, ty můj rozkošný, pomilování hodný blondatý zabijácký andílku. Starám se o sebe, o svou reputaci, o svůj podnik. Například, utřela jsi ten revolver?"

Ticho. Pak pleskla facka. Žena zakvílela. Byla uražená, smrtelně uražená. Raněna do hloubi duše. Zahrála to celkem slušně.

"Hele andílku," zavrčel Morny. "S touhle šaškárnou si na mě ne-přijdeš. Já byl u filmu. Já jsem na šaškárnu expert. Tak koukej to zabalit. Teď mi povíš, jak jsi to provedla, i kdybych tě měl vláčet po tomhle pokoji za vlasy. Tak co - utřelas tu bouchačku?"

Pojednou se rozesmála. Byl to nepřirozený smích, ale zněl jasně a pěkně zatrylkoval. A pak, jako když utne, se smát přestala.

Její hlas řekl: "Ano."

"A sklenici, ze které jsi pila?"

"Ano." Teď velmi klidně, velmi chladně.

"A otiskla jsi jeho prsty na revolver?"

"Ano."

V tichosti to rozvážil. "Na to asi nenaletí." Řekl. "Je skoro ne-možné otisknout prsty mrtvého člověka na zbraň tak, aby to vypadalo věrohodně. Ale budiž. Co ještě jsi utřela?"

"N-nic. Ach Alexi, prosím tě, nebuď tak brutální."

"Nech si to! Nech si to! Ukaž mi, jak jsi to udělala, kde jsi stála a jak jsi držela tu bouchačku."

Nepohnula se.

"O ty otisky se neboj," řekl Morny. "Udělám tam lepší. O hodně lepší."

Prošla pomalu kolem mezery mezi záclonami a já ji uviděl. Měla na sobě bledě zelené gabardénové kalhoty, bezovou prošívanou ka-zajku a rudý turban sepatý zlatým hadem. Tvář měla rozmazanou slzami.

"Zvedni tu bouchačku," houkl Morny. "Ukaž mi to!"

Sklonila se vedle židle, a když se zas napřímila, měla v ruce revolver a cenila zuby. Namířila revolver přes mezeru mezi záclonami, přibližně tam, kde byly dveře do pokoje.

Morny se ani nepohnul, ani nehlesl.

Ruka té blondýnky se začala třást a revolver se ve vzduchu podivně roztančil nahoru a dolů. Ústa se jí začala chvět a ruka poklesla.

"Nemůžu to udělat," vydechla "Měla bych tě zastřelit, ale nemůžu."

Ruka se rozevřela a revolver bouchl o podlahu.

Morny prošel rychle kolem mezery mezi záclonami, odstrčil dívku z cesty a nohou přisunul zbraň přibližně na totéž místo, kde ležela předtím.

"Nemohlas to udělat," řekl chraplavě. "Nemohlas to udělat. Tak teď dávej pozor "

Vytáhl kapesník a sehnul se, aby revolver opět zdvihl. Něco stiskl a záklopka se otevřela. Sáh si pravičkou do kapsy, promnul v prstech patronu, přešel špičkami prstů po kovové nábojnici a zasunul náboj do bubínku. Tento postup opakoval ještě čtyřikrát, záklopku zavřel, pak ji zase otevřel, otočil bubínkem a nastavil jej na určité místo. Položil revolver zase na podlahu, odtáhl ruku s kapesníkem a napříml se.

"Nemohlas mě zastřelit," posmíval se, "protože v tom revolveru nebylo nic než jedna prázdná nábojnice. Teď je zase nabitý. Bubínek je ve správné poloze. Jedna rána byla vypálena. A na revolveru jsou tvé otisky."

Blondýnka byla docela zticha a dívala se na něho zapadlými očima.

"Zapomněl jsem ti říct," řekl vlídně, že Já jsem tu bouchačku už předtím utřel. Napadlo mě, že by bylo o moc lepší pojistit se, že na ní jsou tvé otisky. Předpokládal jsem, že tam jsou - ale řekl jsem si, že by bylo prima mít to nabeton. Chápeš?"

Dívka řekla tiše: "Chceš to na mě shodit?"

Byl obrácen zády ke mně. Tmavý oblek. Plstěný klobouk stažený do čela. Takže jsem mu neviděl do obličeje. Ale jako bych viděl jeho úšklebek, když říkal:

"Ano, anděli, chci to na tebe shodit."

"Tak vida," řekla a zpríma na něho pohlédla. Její křiklavě nalíčený vyzývavý obličej byl pojednou důstojný a vážný.

"Svalím tě do toho, anděli můj," řekl Morny pomalu, odměřuje slova tak, jako kdyby ho ta komedie bavila. "Někteří lidé mě budou litovat, jiní se mi vysmějí. Ale mému podniku to neuškodí. Ani dost málo. To právě je na tom mém kšeftu šikovné. Takový menší skan-dálek mu nemůže nijak ublížit."

"Takže já teď už mám pro tebe význam jedině jako reklama," řekla. "Ovšem kromě nebezpečí, že by se podezření mohlo svést na tebe."

"Přesně tak," řekl. "Přesně tak."

"A jakoupak jsem k tomu měla pohnutku?" zeptala se stále ještě klidná, v otevřeném pohledu tak hluboké opovržení, že Morny její-mu výrazu vůbec neporozuměl.

"To nevím," řekl. "A taky mě to nezajímá. Šli jste s tím chlapem nějakou boudu. Eddie tě sledoval do města, do jedné ulice na Bunker Hill, kde ses sešla s nějakým blondýnem v hnědém obleku. Něco jsi mu dala. Eddie tě nechal plavat a šel za tím blondákem k činžáku nedaleko odtamtud. Byl by ho stopoval dál, ale měl dojem, že ho ten chasník zmerčil, a tak toho musel nechat. Nemám ponětí, co to všech-no znamenalo. Ale jednu věc vím. V tom činžáku byl včera zastřelen mladík jménem Phillips. O tom náhodou nevíš nic, pusinko moje?"

Blondýnka řekla: "O tom nevím nic. Neznám žádného Phillipse, a budeš se divit, ale opravdu jsem si tam nezaskočila a jen tak z čirého dívčího rozmaru nikoho nezastřelila."

"Ale Vanniera jsi zastřelila, milunko," řekl Morny téměř něžně.

"Á, to ano," protáhla. "Samosebou. A zrovna jsme přemítali, ja-kou jsem měla pohnutku. To jsi už taky vykoumal?"

"Můžeš si to prodiskutovat s fizly," vyštěkl. "Řekni, že to byla hádka mezi milenci. Vymysli si co chceš."

"Třeba bych mohla říct, že když byl opilý, vypadal tak trochu jako ty," řekla. "Možná, že tohle by byla moje pohnutka."

Řekl: "Ach," a zasykl.

"Byl hezčí," řekla. "Byl mladší a neměl takový pupek jako ty. Ale míval stejně odporný, samolibý kukuč."

"Ach," řekl Morny a bylo znát, že trpí.

"Myslíš, že by to stačilo?" zeptala se ho líbezně.

Udělal krok dopředu a rozmáchl se pěstí. Zasáhl ji ze strany do tváře a dívka se zhroutila na zem a zůstala tam sedět, jednu dlouhou rovnou nohu nataženou před sebe, ruku na tváři, syté modré oči obrácené k němu.

"Tohle jsi snad neměl dělat," řekla. "Možná že teď se tím už ne-budu chtít prokousávat."

"Prokoušeš se tím ještě ráda. Nebudeš mít na vybranou. Vyvázneš z toho docela lehce. Prokristapána, jako bych to nevěděla! Taková fešanda jako ty! Ale prokousat se tím musíš, andílku. Na té zbrani jsou tvé otisky."

Pomalou vstávala, ruku pořád ještě na tváři.

Pak se usmála. "Věděla jsem, že je mrtev," řekla. "Ten klíč ve dveřích je můj. Nemám nic proti tomu, jít na policii a říct, že jsem ho zastřelila. Ale neopovaž se vztáhnout na mě ještě jednou tu svou hladkou bílou pracku - jestli chceš, abych mluvila. Ano. Jsem docela svolná jít k poldům. Budu se s nimi cítit o mnoho bezpečnější než s tebou."

Morny se otočil a já uviděl ten krutý zsinálý úšklebek na jeho obličeji a hlubokou, škubající jizvu na jeho tváři. Přešel kolem meze-ry mezi záclonami. Dveře domku se zase otevřely. Blondýnka ještě chvilku stála bez hnutí, ohlédla se přes rameno na mrtvolu, maličko se zachvěla a zmizela mi ze zorného pole.

Dveře se zavřely. Kročeje na pěšině se vzdálily. Dvřka vozu se otevřela a zase zavřela. Motor zaburácel a vůz se rozjel.

31

Teprve za hodnou chvíli jsem vystoupil ze své skrýše a znovu jsem se rozhlédl po obývacím pokoji. Šel jsem a zvedl revolver, co nejpečlivěji jej otřel a zase položil na zem. Vybral jsem z popelníku na stole ty tři špačky potřísněné rtěnkou, odnesl je do koupelny a spláchl je do záchodu. Pak jsem začal hledat tu druhou sklenici s otisky jejich prstů. Ale žádná druhá sklenice tam nebyla. Tu jednu, zpola plnou zvětralé whisky, jsem odnesl do kuchyně, vypláchl ji a utřel utěrkou.

Pak přišla ta nepříjemná práce. Poklekl jsem na koberec vedle jeho židle, zvedl jsem revolver a sáhl po bezvládné, na kost ztuhlé ruce. Otisky nebudou stát za moc, ale budou to otisky a nebudou patřit Lois Mornyové. Revolver měl kostičkovanou pryžovou střen-ku, z níž byl po levé straně pod šroubkem kousek vylomený. Tam se otisky nedrží.

Jeden otisk ukazováku na pravé straně hlavně, dva prsty na obloučku spouště, otisk palce na těle revolveru za nábojní komorou. No, snad to ujde.

Ještě jednou jsem se rozhlédl po obývacím pokoji.

Ztlumil jsem světlo lampy. I potom svítla až příliš ostře na tu mrtvou žlutou tvář. Otevřel jsem domovní dveře, vytáhl klíč, otřel jej a vrazil zpátky do zámku. Zavřel jsem dveře, otřel kliku a šel svou cestou podél domovního bloku k vozu. Dojel jsem zpátky do Hollywoodu, zamkl vůz a zamířil po chodníku kolem ostatních zaparkovaných vozů ke vchodu do Bristolu.

Z temnoty, z vnitřku jednoho vozu ke mně zalehl drsný šepot. Vyslovil mé jméno. Dlouhá bezvýrazná tvář Eddieho Prue se vznášela za volantem až u střechy malého packardu. Byl v něm sám. Opřel jsem se o dvířka vozu a podíval se na něho.

"Už vám bliklo, čmuchale?"

Třepí jsem sirkou a foukl mu kouř do obličeje. Řekl jsem: "Kdo upustil ten účet na dentální materiál, který jste mi včera večer dali? Byl to Vannier, nebo někdo jiný?"

"Vannier."

"A co jste mysleli, že s ním budu dělat? Prorokovat, co čeká a nemine pana Teagera?"

"S pitomci se nebavím," řekl Eddie Prue.

Řekl jsem: "A nosil ten papír v kapse jenom proto, aby ho mohl ztratit? A jestli ho opravdu ztratil, proč jste mu ho prostě nevrátili? Jinými slovy, vemte ohled na to, že jsem pitomec, a vysvětlete mi, proč někoho berou všichni čerti kvůli účtu od zubního technika a proč si honem začne shánět soukromého detektiva. Obzvlášť takový haur jako Alex Morny, který nemůže soukromé detektivy ani cítit."

"Náhodou Morny má dobrou hlavu," řekl Eddie Prue chladně.

"No to určitě - ta jeho hlava je tak akorát dobrá za vůz, aby hnůj nepadal."

"Nechte si to. Copak nevíte, nač se tyhle zubařské hmoty používají?"

"Ale vím. Zjistil jsem si to. Albastonu se užívá pro otisky zubů a kavit. Je to velmi tvrdý, jemnozrnný materiál, který vymodeluje i ty nejjemnější detaily. Ta druhá hmota, krystobolit, se používá k vypalování vosku z modelu. Používá se ho proto, že snáší vysoké teploty a zachová si při nich původní tvar. Teď mi ještě řekněte, že nevíte, o čem mluvím."

"Doufám, že je vám známo, jak se dělají zlaté inlaye," řekl Eddie Prue. "To snad přece víte, ne?"

"Strávil jsem dnes dvě hodiny studiem. Teď jsem úplný expert. A co je mi to platné?"

Chvilku byl zticha, potom řekl: "Čtete někdy noviny?"

"Občas."

"Nečetl jste čirou náhodou o jednom dědkovi, jmenoval se Morningstar, kterého odpráskli v Belfontově budově v Deváté ulici, dvě poschodí nad kanceláří tohohle H. R. Teagera? To vám náhodou nepadlo do oka?"

Neodpověděl jsem mu. Díval se na mne ještě chvilku, pak natáhl ruku k přístrojové desce a stiskl startér. Motor spustil a Eddie začal pouštět spojku.

"Nikdo nemůže být takový blbec, na jakého si hrajete vy," řekl tiše. "Vyloučená věc. Přeju vám pěknou dobrou noc."

Vůz se rozjel a uháněl z kopce směrem k Franklinu. Díval jsem se za ním a zubil jsem se, dokud nezmizel.

Šel jsem nahoru do bytu, odemkl dveře a trochu je pootevřel a pak jsem tiše zaklepal. V pokoji se něco hýbalo. Statná dívka v bílém stejnokroji ošetřovatelky s černým pruhem na čepěčku otevřela dveře dokořán

"Já jsem Marlowe. Bydlím tady"

"Pojďte dál, pane Marlowe, doktor Moss mi o vás řekl"

Zavřel jsem tiše dveře a pak jsme se polohlasně domlouvali. "Jak se jí vede?" zeptal jsem se.

"Teď spí. Dřímala, už když jsem přišla. Jmenuj u se Lymingtonová. Nevím toho o ní moc, leda že má normální teplotu a ještě dost zrychlený tep, ale ten se už uklidňuje. Zřejmě utrpěla nějaký duševní otřes."

"Našla zavražděného člověka," řekl jsem. "Málem ji z toho klepla pepka. Spí dost tvrdě, abych mohl jít dovnitř a vzít si pár věcí, které budu potřebovat na noc v hotelu?"

"Ale ano. Nesmíte moc rámusit. Nespíš se nezbudí, ale i kdyby se vzbudila, žádné neštěstí by se nestalo."

Šel jsem k psacímu stolu a položil na něj pár bankovek. "Je tu trochu kávy, slanina a vajíčka, chleba, šťáva z rajčat, pomeranče a nějaké pitivo?" řekl jsem. "Všechno ostatní si budete muset objednat telefonicky."

"Už jsem si prohlédla vaše zásoby," řekla s úsměvem. "Budeme mít všechno, co potřebuji, až do zítřka dopoledne. Zůstane paci-entka tady?"

"To záleží na tom, co řekne doktor Moss. Myslím, že odjede domů, jakmile se jí udělá líp. A její domov je hezky daleko, ve Wichitě."

"Já jsem jenom ošetřovatelka," řekla. "Ale mám dojem, že ji ne-schází nic, co by pořádné schrupnutí nedokázalo spravit."

"Pořádné schrupnutí a změna prostředí," řekl jsem, ale pro slečnu Lymingtonovou to nic neznamenalo.

Prošel jsem předsíní a nahlédl do ložnice. Oblékli jí moje pyžamo. Ležela skoro nznak, jednu ruku na přikrývce. Rukáv pyžamového kabátku měla ohrnutý nejméně o patnáct centimetrů. Drobná ruka pod okrajem rukávu byla pevně sevřena v pěst. Dívčina tvář byla ztrhaná a bledá, ale docela klidná. Hrabal jsem se chvíli ve skřini, vytáhl kufřík a naházal do něho pár krámů. Když jsem se už chystal k odchodu, pohlédl jsem znovu na Merle. Měla otevřené oči a civěla přímo vzhůru na strop. Pak jimi pohnula právě jen o tolik, aby mě uviděla, a koutky rtů jí zacukal mdlý úsměv. "Ahoj." Byl to slabý, vyčerpaný hlásek, který si však uvědomoval, že jeho majitelka je v posteli, že má ošetřovatelku a tak vůbec.

"Ahoj."

Přistoupil jsem blíž a zadíval se na ni s pečlivě vypulírovaným úsměvem na své mužné lici.

"Jsem úplně v pořádku," zašeptala. "Jsem jako rybička, vidíte,"

"No jasně."

"Ta postel, co v ní ležím, je vaše?"

"Z toho si nic nedělejte. Nekousne vás,"

"Já se nebojím," řekla. Ruka vyklouzla a natáhla se ke mně dlaní vzhůru čekajíc, že ji vezmu do své. Udělal jsem to. "Vás se nebojím. Vás se žádná žena nemusí bát, že ne?"

"Když to říkáte vy, musím to nejspíš pokládat za kompliment," řekl jsem.

Oči se jí usmály a pak zase zvažněla. "Lhala jsem vám," řekl tiše. "Já - já jsem nikoho nezastřelila."

"To vím. Byl jsem tam. Zapomeňte na to. Vůbec už na to nemyslete."

"Každý mi ustavičně radí, abych zapoměla nepříjemné věci. Ale ty se nedají zapomenout. Takže je vlastně dost hloupé to pořád říkat, nemyslíte?"

"No dobrá," řekl jsem naoko uraženě. "Jsem zkrátka hlupák. A co kdybyste si ještě trochu dáchla?"

Otočila hlavu, až se mi dívala přímo do očí. Seděl jsem na pelesti a držel jsem ji za ruku.

"Přijde sem policie?" zeptala se.

"Ne. Je mi líto, že vás musím zklamat."

Zamračila se. "Jistě si myslíte, že jsem hrozně bláznivá."

"No - možná."

V očích se jí objevily dvě slzy, sklouzly ke koutkům a stékaly jí lehce po tvářích.

"Víte paní Murdocková, kde jsem?"

"Ještě ne. Jdu k ní a povím jí o tom."

"Musíte jí říct - všechno?"

"No ovšem - a proč ne?"

Otočila hlavu na druhou stranu. "Ona to pochopí," ozval se její hlas tiše. "Ona ví o té příšerné věci, kterou jsem udělala před osmi lety. O té strašlivé, děsné věci."

"No bodejt'," řekl jsem. "Proto taky dávala Vannierovi celý ten čas ty peníze."

"Ach bože," řekla, vytáhla druhou zpod přikrývky a tu první, kte-rou jsem držel, vyprostila z mého sevření, aby je mohla pevně sepnout. "Proč jen jste se to musel dovědět! To mě tolik mrzí. Nikdo o tom neměl ani ponětí. Kromě paní Murdockové. Ani mí rodiče o tom nevěděli. Až teď vy."

Ošetřovatelka vešla do pokoje a přísně na mne pohlédla.

"Pane Marlowe, takhle by neměla mluvit. Myslím, že by bylo líp, kdybyste už šel."

"Podívejte, slečno Lymingtonová, znám tohle děvčátko dva dny. Vy ji znáte dvě hodiny. Tohle jí dělá náramně dobře."

"Mohla by z toho dostat další - ehm - další křeč," řekla, vyhybá-jíc se úzkostlivě svým očím.

"No, jestli ji má dostat, nebylo by pro ni lepší, aby si ji odbyla tady, když jste u ní, a měla to z krku? Jděte pěkně do kuchyně a nalejte si fíťánka."

"Nikdy ve službě nepiju," řekla chladně. "Ostatně někdo by to mohl ucítit v mém dechu."

"Teď pracujete pro mne. Vyžaduju od všech svých zaměstnanců, aby se čas od času zpálkovali. Ostatně, kdybyste si udělala dobrou večeři a vzala si z kredence dvě mentolové tabletky, nikdo by ve vašem dechu nic neucítil."

Vrhl na mne uštěpačný pohled a vyšla z pokoje. Merle to všech-no poslouchala, jako kdyby to byla frivolní mezihra nějakého vážného dramatu. Dost otráveně.

"Chci vám o tom všechno povědět," řekla udýchaně,, já -"

Sáhl jsem kupředu a položil jí svou pracku na sepraté ruce. "Nechte toho. Já vím všechno. Marlowe ví kdeco - jenom ne, jak si vydělat na slušné živobytí. Prachy z toho jakživo nekoukají žádné. Ale teď zase spěte a zítra vás odvezu do Wichity - na návštěvu k rodičům. A paní Murdocková to zatáhne."

"Není to od ní báječné," zvolala oči dokořán, celá rozzářená. "Ale ona byla ke mně vždycky báječná."

Vstal jsem z postele. "Ona je vůbec báječná žena," řekl jsem a zakřenil se na ni. "Prostě báječná. Jdu ji teďka navštívit a popoví-dáme si pěkně od srdce k srdci. A jestli nebudete okamžitě spát, už vám nikdy nedovolím, abyste se přiznala k nějaké vraždě."

"Vy jste hrozný člověk," řekla "Nemám vás ráda." Otočila hlavu na druhou stranu, ruce strčila pod pokrývku a zavřela oči.

Šel jsem ke dveřím. U dveří jsem se rychle otočil a mrkl na ni. Měla jedno oko otevřené a dívala se na mne. Divoce jsem se na ni zašklebil a oko se bleskurychle zavřelo.

Vrátil jsem se do obývacího pokoje, obšťastnil slečnu Lymingtonovou zbytkem svého ďábelského šklebu a vyšel ven s kufíkem v ruce.

Jel jsem na bulvár Santa Monica. Zastavárna byla ještě otevřená. Ten starý žid ve vysoké černé čepičce byl překvapen, že mohu svou zástavu tak brzy vyzvednout. Prohodil jsem, že tak už to v Hollywoodu chodí.

Vytáhl obálku ze sejfu, roztrhl ji, vzal si ode mne peníze a zástavní lístek a vytřásl si tu lesklou zlatou minci z obálky na dlaň.

"Tahle věc je tak cenná, že je mně líto vám ji vracet," řekl "Ta práce, chápete, ta práce je překrásná."

"A zlata v ní musí být nejmíň za dvacet dolarů," řekl jsem.

Pokrčil rameny a usmál se a já vstrčil minci do kapsy a popřál mu dobrou noc.

32

Měsíční světlo leželo jako bílé prostěradlo na trávniku před do-mem, jen pod cedrem byla tma, hustá jako černý samet. Zpředu bylo vidět světlo ve dvou oknech v přízemí a v jednom poschodí. Přešel jsem po dlážděném chodníčku a zazvonil.

Na omalovaného černouška u sloupku na přivazování koní jsem se ani nepodíval. Ani jsem ho tentokrát nepohlídl po hlavě. Tenhle žertík mě už omrzel.

Bělovlasá, ruměná žena, kterou jsem předtím ještě neviděl, mi otevřela dveře a já řekl: "Jsem Philip Marlowe. Chtěl bych mluvit s paní Murdockovou. S paní Elisabeth Murdockovou."

Pohlédla na mne nerozhodně. "Myslím, že už šla spát," řekla. "Teď s ní asi nebudete moct hovořit."

"Je teprve devět hodin."

"Paní Murdocková chodí brzo spát." Začala přivírat dveře.

Byla to docela milá bábuška a mně se nechtělo do těch dveří moc neurvale strkat. Jenom jsem se o ně opřel.

"Jde o slečnu Davisovou," řekl jsem. "Je to důležité. Mohla byste jí to říct?"

"Zkusím to."

Ustoupil jsem a nechal jsem ji, aby zavřela dveře.

V tmavém stromě opodál se rozezpíval drozd. Nějaký vůz se řítí příliš rychle ulicí a smýkl se za nejbližší roh. Drobin ky dívčího smíchu letěly ztemnělou ulicí, jako kdyby je vůz v tom spěchu rozsypal.

Za chvíli se dveře zase otevřely a žena řekla: "Můžete jít dál."

Šel jsem za ní velkým prázdným přijímacím pokojem. V jedné lampě svítilo jediné světlo, tak slabé, že stěží osvětlovalo protější zeď. Ten dům byl až příliš tichý a potřeboval vyvětrat. Šli jsme halou až na konec chodby a pak jsme vystoupili po schodišti s vyřezávaným zábradlím, zakončeným sloupkem. Nahoře byla ještě jedna hala, v pozadí otevřené dveře. Byl jsem požádán, abych vstoupil do těch otevřených dveří, a ty se pak za mnou zavřely. Byl to velký obývací pokoj se spoustou kretonu, na zdi modrostříbrné tapety, gauč, modrý koberec a otevřené dveře na balkón. Nad balkónem byla natažena markýza.

Paní Murdocková seděla v ušáku za karetním stolem. Měla prošívaný župan a trochu rozcuchané vlasy. Vykládala si pasíáns. V levé ruce držela balíček karet, a než se na mne podívala, vyložila jednu kartu a druhou přemístila.

Pak řekla: "Tak co?"

Šel jsem ke karetnímu stolu a podíval se, co vlastně hraje. Byl to canfield.

"Merle je v mém bytě," řekl jsem. "Přihnala se tam a padla na ústa."

Zeptala se, aniž vzhledla: "Co to znamená, že padla na ústa, pane Marlowe?"

Přemístila jednu kartu, potom ještě dvě, trochu rychleji.

"Dřív se tomu říkalo klesnout ve mdlobách," řekl jsem. "Jestlipak si při téhle hře taky někdy zašvindluje?"

"Když člověk švindluje, není to žádná zábava," řekla mrzutě. "Nestojí to za moc, ani když se nešvindluje. Co jste to říkal o Merle? Ještě nikdy nebyla tak dlouho pryč jako dnes. Už jsem si o ni dělala starosti."

Přitáhl jsem si taburet a sedl si ke stolu naproti ní. Ale to jsem seděl moc nízko. Vstal jsem a přinesl si lepší židli a na tu jsem se posadil.

"Nemusíte se o ni vůbec strachovat," řekl jsem. "Mám u ní doktora a ošetřovatelku. Teď spí. Byla navštívit Vanniera."

Položila karty na stůl, opřela si ty veliké šedavé ruce o okraj stolu a upřeně se na mne podívala.

"Pane Marlowe, řekla, 'my dva bychom si měli vyložit, jak se věci mají. Dopustila jsem se chyby, že jsem vás vůbec k sobě pozvala. Udělala jsem to, protože nesnáším, aby mě -jak vy byste to asi vyjádřil - převezla taková vypráskaná mrška, jako je Linda. Ale byla bych udělala mnohem líp, kdybych tu celou věc nechala plavat. Ztráta toho dublonu by pro mne byla daleko snesitelnější než vaše chování. I kdybych ho nikdy nedostala zpátky."

"Jenže vy jste ho dostala," řekl jsem.

Přikývla. Její oči mi neuhnuly z obličeje. "Ano, dostala jsem ho. A slyšel jste, jak se to stalo."

"Nevěřil jsem tomu."

"Já taky ne," řekla klidně. "Můj bláhový syn chtěl prostě krýt Lin-du. Já takové jednání pokládám za dětské."

"Ale zřejmě máte kliku na lidi, kteří vesměs projevují sklon k podobnému jednání," řekl jsem.

Zase zvedla karty a z těch, co už byly vyloženy na stolek, vzala černou desítku a položila ji na červeného spodka. Pak sáhla stranou k malému masivnímu stolu, kde stálo její portské. Trochu upila, postavila sklenici a podívala se mi tvrdě přímo do očí.

"Mám dojem, že chcete říct něco drzého, pane Marlowe."

Zavrtěl jsem hlavou. "Drzého ne, jen upřímného. Neposloužil jsem vám tak zle, paní Murdocková. Dostala jste dublon zpátky. Postaral jsem se, aby vás policie neobtěžovala - aspoň prozatím. S rozvodem jsem nezařídil nic, ale našel jsem Lindu - váš syn ostatně věděl celou tu dobu, kde je - a myslím, že už s ní nebudete mít žádné nepřijemnosti. Ví, že chybila, když se provdala za Leslieho. Jestli se přesto domníváte, že jste si nepřišla na své peníze -"

Opovrživě si odkrkla a odkryla další kartu. Odložila kárové eso do horní řady. "Trefové eso je založené, hrom do toho. Nedostanu ho včas ven."

"Tak co kdybyste si vyčihla chvilku, až se nebudete dívat," řekl jsem, "a nenápadně je vytáhla."

"Neudělal byste líp," řekla velice klidně, "kdybyste mi pověděl, co je s Merle? A nebudte moc namyšlený na to, že jste odhalil nějaké to rodinné tajemství, pane Marlowe."

"Nejsem vůbec namyšlený. Dnes odpoledne jste pustila Merle k Vannierovi s pěti sty dolary."

"A co na tom?" Nalila si ještě trochu portského a upřeně se na mne přes sklenici dívala.

"Kdy vás o ty peníze požádal?"

"Včera. Mohla jsem je vyzvednout z banky až dnes. Co se stalo?"

"Vannier vás vydíral asi osm let, vidíte? Kvůli něčemu, co se přihodilo 26. dubna 1933."

Záblesk hrůzy se jí zakimtal na dně očí, ale velmi hluboko, velmi nejasně a skoro tak, jako kdyby tam číhal už hodně dávno a teď na mne jenom na okamžik jukl.

"Merle mi pověděla pár věcí," řekl jsem. "Váš syn mi řekl, jak zemřel jeho otec. Dnes jsem si prohlédl zápisy a noviny

Smrt nešťastnou náhodou. Na ulici pod okny jeho kanceláře se stala nějaká nehoda a spousta lidí se vykláněla z oken. On se prostě vyklonil příliš daleko. Přitom se vyrojily nějaké řeči o sebevraždě, protože váš manžel byl na huntě a měl životní pojistku na padesát tisíc ve pro-spěch své rodiny. Ale koroner byl dobrák a přimhouřil oko."

"A dál?" zeptala se. Byl to chladný, tvrdý hlas, ani výkřik, ani vzdech. Jen chladný, tvrdý, dokonale zvládnutý hlas."

"Merle byla sekretářkou Horace Brighta. Bylo to takové zvláštní děvčátko, přestrasené, neznalé světa, mentální úroveň malé holčičky, sklon dramatizovat své zážitky, strašně staromódní představy o mužích a tak podobně. Představuji si, že se jednoho krásného dne namazal, začal ji obtěžovat a vystrašil ji k smrti"

"Tak." Zase takové studené, tvrdé jednoslabičné slovo, které se do mne zarylo jako hlaveň pistole.

"Vzala si to tolik k srdci, že z toho dostala tak trochu vražednou náladu. A když se jí pak naskytla příležitost, rozdala si to s ním. Tenkrát, když se vykláněl z okna. Bylo to tak nějak?"

"Mluvte jasně, pane Marlowe. Já snesu jasnou řeč."

"Můj ty smutku, jak jasněji to ještě chcete slyšet? Vystrčila svého zaměstnavatele z okna. Zkrátka a dobře, zavraždila ho. A prošlo jí to. S vaší pomocí."

Podívala se na svou levou ruku, sevřenou kolem karet. Přikývla. Brada se jí cukavě pohnula dolů, nahoru.

"Měl Vannier nějaké důkazy?" zeptal jsem se. "Nebo jen náhodou uviděl, co se stalo, a vzal vás do presu a vy jste mu tu a tam něco zaplatila, abyste zabránila skandálu - a taky proto, že máte Merle doopravdy ráda?"

Než odpověděla, vyložila další kartu. Byla neochvějná jako skála.

"Mluvil o nějaké fotografii," řekla. "Ale já tomu nikdy nevěřila. Nemohl nic vyfotografovat. A i kdyby se mu to nakrásně povedlo, byl by mi ten snímek ukázal - dřív nebo později."

Řekl jsem: "Ne, to nevypadá pravděpodobně. Byla by to moc ne-jasná fotka, i kdyby byl měl náhodou aparát právě v ruce a chystal se vyblejsknout to, co se dělo tam dole na ulici. Ale dovedu si představit, že by si netroufal vám ji ukázat. V jistém smyslu jste hodně tvrdá žena. Možná že se bál, abyste ho neodstranila z cesty. Právě to by totiž mohlo napadnout takového syčákovy, jako byl on. Kolik jste mu zaplatila?"

"Do toho vám-" začala, pak se zarazila a pokrčila mohutnými rameny. Zdatná žena, silná, drsná, nelitostná, schopná čelit každé situaci. Zamyslela se. "Jedenáct tisíc a sto dolarů, když nepočítám těch pět stovek, co jsem mu poslala dnes odpoledne."

"Aha. To bylo od vás ohromně hezké, paní Murdocková. Když člověk uváží všechny okolnosti."

Neurčitě máchla rukou a opět pokrčila rameny. "Byla to vina mého muže," řekla. "Byl opilý, hnusný. Nemyslím, že ji opravdu ublížil, ale jak jste říkal, k smrti ji vylekal. Já-já jí ani nemohu moc zazlívat, co provedla. Sama se pro to dost natrápila po všechna ta léta." "Musela ty peníze nosit Vannierovi osobně?" "Představovala si, že to je pokání. Divné pokání." Přikývl jsem. "To je jí docela podobné. Vy jste se později provdala za Jaspera Murdocka a Merle jste si ponechala u sebe a starala jste se o ni. Ví o tom všem ještě někdo?"

"Nikdo. Jenom Vannier. A ten to jistě nikomu nepoví." "Ne. Ten sotva. Inu, teď už je beztak po všem, Vannier má dohráno." Pomalu vzhledla a dlouze a zpřímá se na mne podívala. Její šedivá hlava byla jako balvan na vrcholu hory. Konečně odložila karty a zaťala ruce do hrany stolu. Klouby jí zbělely.

Řekl jsem: "Merle přišla do mého bytu, když jsem byl pryč. Požádala správce, aby ji vpustil dovnitř. Ten mi zatelefonoval a já řekl, že s tím souhlasím. A honem jsem jel domů. Merle mi pak řekla, že zastřelila Vanniera."

V tom tichlém pokoji bylo slyšet její dech jako nejasný rychlý šepot.

"Měla v kabelce pistoli, bůhvíproč. Nejspíš si představovala, že ji potřebuje, aby se ubránila mužům. Ale někdo - hádám, že to mohl být Leslie - tu zbraň zneškodnil tím, že do závěru vrazil náboj nesprávné ráže. Merle mi oznámila, že zabila Vanniera, a pak omdlela. Zavolal jsem lékaře, svého kamaráda. Pak jsem se šel podívat do Vannierova domu. Ve dveřích byl klíč. Vannier seděl v křesle a byl mrtev, už dlouho mrtev, byl studený a ztuhlý. Byl mrtev už dávno před tím, než k němu Merle přišla. Nezastřelila ho. To její vyprávění byla jen komedie. Lékař mi to jakžtakž vysvětlil, ale tím vás nebudu nudit. Myslím, že tomu beztak docela dobře rozumíte."

Řekla: "Ano. Myslím, že tomu rozumím. A teď?"

"Je v posteli, u mne v bytě. Má u sebe ošetřovatelku. Zavolal jsem meziměstsky Merlina otce. Chce, aby se vrátila domů. Nemáte nic proti tomu?"

Jen na mne zírala.

"On nic neví," řekl jsem rychle. "Ani o tomhle, ani o té staré věci. Určitě ne. On jenom chce, aby se vrátila domů. Řekl jsem si, že ji tam odvezu. Domnívám se, že to je teď má povinnost. Budu potřebovat těch posledních pět stovek, co Vannier už nedostal - na výlohy."

"A kolik ještě navíc?" zeptala se hrubě.

"Neříkejte takové věci. Sama tomu nevěříte."

"Kdo zabil Vanniera?"

"Vypadá to na sebevraždu. Bouchačku v pravé ruce. Na spánku rána z bezprostřední blízkosti. Když jsem tam byl, přišel Morny se ženou. Schoval jsem se. Morny to chce na svou choť svalit. Podváděla ho s Vannierem. A proto si teď asi myslí, že ho oddělal Morny nebo že ho dal oddělat. Ale všechno ukazuje, že to byla sebevražda. Teď už tam budou poldové. Co ti z toho vydumají, nevím. Nám nezbývá než sedět a čekat, jak se to vyvine."

"Lidi jako Vannier nepáchají sebevraždu," řekla nenávislně.

"To máte totéž, jako kdybyste řekla, že dívky jako Merle nevyhazují lidi z oken. Neznamená to pranic."

Civěli jsem jeden na druhého s tím niterným záštitím, které se mezi námi projevovalo od samého začátku. Po chvíli jsem odstrčil svou židli a přistoupil k balkónovým dveřím. Otevřel jsem síť proti hmyzu a vyšel na verandu. Noc mě obklopila, hebká a tichá. Bílé světlo měsíce bylo chladné a jasné jako spravedlnost, o které sníme, ale nikdy ji nenacházíme.

Stromy dole vrhaly v měsíčním světle temné stíny. Uprostřed zahra-dy byla jakási zahrada v zahradě. Zahlédl jsem třpyt ozdobné vodní nádržky. Vedle ní zahradní houpačku. Na houpačce někdo ležel, a právě když jsem se podíval dolů, zažhnula cigareta.

Vrátil jsem se do pokoje. Paní Murdocková si už zase vykládala pasiáns. Přistoupil jsem ke stolku a podíval se na karty.

"Tak přece jste to trefové eso uvolnila," řekl jsem.

"Švindlovala jsem," řekla, aniž ke mně vzhlédla.

"Chtěl jsem se vás zeptat ještě najedno věc," řekl jsem. "Ta zále-žitost s dublonem je pořád ještě nejasná, protože teď, když jste dostala tu minci nazpátek, vypadají ty dvě vraždy naprosto nesmyslně. Rád bych věděl, jestli je na Murdockově Brasheru něco, podle čeho by ho odborník poznal - třeba starý Morningstar."

Zamyslela se, sedíc bez hnutí, oči sklopené. "Ano Snad je. Ryt-cův monogram EB je na levém křídle orla. Pokud vím, bývá obvykle na pravém. To je jediná věc, která mě napadá."

Řekl jsem: "To by snad stačilo. A opravdu jste tu minci dostala? Neřekla jste to jenom proto, abyste mi zabránila v dalším slídění?"

Rychle vzhlédla a pak zase sklopila oči. "Je teď v pokladně. Jestli vyhledáte mého syna, ukáže vám ji."

"No, tak teď už vám dám dobrou noc. Prosím vás, dejte zabalit Merliny šaty a ráno je pošlete do mého bytu."

Zase trhla hlavou vzhůru a v očích jí zablýsklo: "Vy si nějak moc dovolujete, mladý muži."

"Dejte je zabalit," řekl jsem. "A pošlete je ke mně. Teď už Merle nepotřebujete - když je Vannier mrtev."

Naše oči se pevně zaklesly do sebe a dlouhou chvíli se od sebe neodtrhly. Podivný toporný úsměv jí pohnul koutky rtů. Potom sklo-nila hlavu, pravou rukou sejmula vrchní kartu z balíčku, který držela v levé ruce, otočila ji, pohlédla na ni a položila ji na hromádku odlo-žených karet pod hrou a otočila další kartu, tiše, klidně, rukou, která se nezachvěla ani tolik jako kamenná hráz v lehkém vánku.

Přešel jsem pokojem a vyšel ven, zavřel za sebou tiše dveře, pro-šel chodbou a po schodech dolů, dolejší chodbou kolem zasklené verandy a Merliny kancelářičky a vstoupil do toho neútulného, dus-ného, neobývaného obývacího pokoje, kam stačilo jen vejít, aby se člověk cítil jako nabalzamovaná mrtvola.

V pozadí se otevřely balkónové dveře a vešel Leslie Murdock, zastavil se a upřeně se na mne podíval.

33

Domácí oblek měl zmačkaný a vlasy rozčuchané. Jeho nazrzlý knírek vypadal zrovna tak nemožně jako vždycky. Pod očima měl stíny jako propast.

Držel v prstech tu svou dlouhou černou špičku na cigarety prázd-nou, a jak tam stál, poklepával jí o dlaň levé ruky a bylo znát, jak mu jsem protivný, nechtěl mě vidět, nechtěl se mnou ztratit ani slovo.

"Dobrý večer," řekl upjatě. "Odcházíte?"

"Ještě ne tak docela. Chci s vámi mluvit."

"Myslím, že nemáme o čem spolu mluvit. A mne už mluvení unavuje."

"Ale ano, máme o čem. O člověku, který se jmenuje Vannier."

"Vannier? Toho sotva znám. Párkrát jsem ho viděl. A co jsem viděl, to mě nijak nenadchlo."

"Znáte ho trochu líp, než říkáte," namítl jsem.

Pošešel dál do pokoje a posadil se na jednu z těch nepohostinných židlí, naklonil se kupředu, podepřel si bradu pravou dlaní a zadíval se na podlahu.

"Tak dobrá," řekl unaveně. "Spusťte. Nepochybuju, že mě oslníte svou duchaplností. Očekávám neúprosný přívál železné logiky a in-tuice a tak podobně. Detektiv, jak stojí v knize."

"Aby ne. Rozeberu důkazy kousek po kousku a zase je složím dohromady v důvtipný řetěz, sem tam vsunu nějaký ten hejblík, kte-rý vytáhnou z rukávu, rozpitvám pohnutky a charaktery a odhalím, že jsou úplně jiné, než za jaké je kdekdo - a ostatně i já sám - pokládal až do toho vrcholného okamžiku - a nakonec se mírně znechucen vrhnu na kořist, která se vyklube z nejméně podezřelé osoby."

Zvedl oči a téměř se usmál. "Načež zlosyn zbledne jako stěna a s pěnou u úst vytáhne pistoli z pravého ucha."

Sedl jsem si vedle něho a vydal z kapsy cigaretu. "Zcela správně. Jednou bychom si to měli spolu sehrát. Máte pistoli?"

"U sebe ne. Ale jednu mám. To přece víte."

"Měl jste ji u sebe včera večer, když jste navštívil Vanniera?"

Pokrčil rameny a vycenil na mne zuby:

"Ale jděte, já že byl včera u Vanniera?"

"Myslím, že ano. Ryzi dedukce. Kouříte cigarety značky Benson & Hedges. Ty zanechávají tuhý popel, který si ponechává svůj tvar. V jednom popelníku ve Vannierově domě bylo takových šedivých válečků nejméně ze dvou cigaret. Ale nebyly tam žádné nedopalky. To proto, že kouříte se špičkou a špaček ze špičky se snadno pozná. Pročež jste ty špačky odstranil. Souhlasí?"

"Ne." Jeho hlas zněl klidně. Zase se díval na podlahu.

"To byl příklad dedukce. A špatný příklad. Protože tam žádné špačky být nemusely, ale jestli tam byly a někdo je odstranil, mohl to udělat proto, že na nich byla rtěnka. Určitého odstínu, podle něhož by se dalo usoudit, jakou barvu vlasů a pleti měla žena, která ty ciga-rety kouřila. A vaše žena má zvláštní zvyk házet špačky do koše na papír."

"Lindu z toho vynechte," řekl chladně.

"Vaše matka se pořád ještě domnívá, že Linda ten dublon ukrad-la, a to vaše povídání, že jste ho vzal vy a dal Alexovi Mornymu, pokládá za výmysl, kterým jste chtěl Lindu krýt."

"Už jsem vám řekl, abyste Lindu vynechal." Poklepával si černou špičkou o zuby tak rychle a ostře, že to znělo jako cvakání telegrafu.

"Rád bych," řekl jsem "Ale já té vaší historce nevěřil zase z jiného důvodu. Tady je." Vytáhl jsem dublon z kapsy a podržel mu ho před očima.

Upřeně na něj civěl. Ústa měl pevně sevřená.

"Dnes ráno, když jste nám tady recitoval tu svou báchorku, leželo tohle v bezpečné úschově, ve frcu na bulváru Santa Monica. Poslal mi to jeden rádobydetektiv, jmenoval se George Phillips. Takový pro-stoduchý chlápek, který se dostal do maléru, protože mu to dost rychle nemyslelo a protože se přespříliš třásl na nějakou fušku. Byl to podsaditý blondák v hnědém obleku, nosil tmavé brýle a dost di-voký klobouk. Jezdil v pískově žlutém pontiacu, téměř novém. Možná že jste ho viděl včera ráno, jak se ometá po chodbě před mou kance-láří. Sledoval mě už hezkou chvíli a je možné, že předtím sledoval vás."

Bylo vidět, že je upřímně překvapen. "Proč by to dělal?"

Zapálil jsem si cigaretu a odhodil zápalku do nefritového popelní-ku, který vypadal, jako kdyby jej ještě nikdy nikdo nepoužil.

"Řekl jsem, že to je možné. Jistě to nevím. Snad jenom hlídá tenhle dům. Přilepil se mi na paty až tady, nemyslím, že mě sledoval cestou sem." Ještě pořád jsem držel tu minci v ruce. Pohlédl jsem na ni, vyhodil ji do vzduchu, aby se obrátila, podíval jsem se na iniciály EB, vyražené do levého orlího křídla, a zase jsem minci schoval. "Možná že tenhle dům pozoroval z toho důvodu, že si ho někdo najmul, aby prasknul drahocennou minci starému Morningstarovi, obchodníku s mincemi. A tenhle starožitník třeba podezíral, odkud mince pochází, a řekl to Phillipsovi, nebo mu to nějak naznačil, a taky se snad zmínil, že ta mince je asi kradená. V tomhle se náhodou mý-lil. Jestli je Brasherův dublon v téhle chvíli opravdu u vás v pokladně, pak ta mince, kterou měl Phillips zašmelit, nebyla kradená. Byl to padělek. Jeho záda sebou cukla, jako kdyby ho zamrazilo. Ale jinak se ani nepohnul a seděl dál.

"Obávám se, že z toho koneckonců přece bude nějaký takový sáhodlouhý pokec," řekl jsem docela vlídně. "Promiňte. Měl bych si to srovnat popořádku. Není to hezká historka, protože v ní jsou dvě vraždy, možná tři. Dva lidé, z nichž jeden se jmenoval Vannier a dru-hý Teager, dostali nápad. Teager je zubní technik a má kancelář v Belfontově budově, která patří starému Morningstarovi. Ten ná-pad byl padělat vzácnou a cennou zlatou minci, ne tak vzácnou, aby nebyla prodejná, ale dost vzácnou, aby vynesla hodně peněz. Pra-covní postup, na který připadli, byl přibližně stejný, jakého používá zubní technik, když dělá zlatou inlay. Vyžadovalo to stejný materiál, stejné nástroje, stejný fortel. Zmíněným postupem se dá vyrobit přesná kopie modelu ve zlatě tak, že se nejdřív připraví matrice z tvrdého jemného bílého cementu, kterému se říká albaston, z té matrice se pak udělá vosková kopie modelu, přesná až do nejmenšího detailu, pak se ten voskový model zanoří do jiného cementu, který se jmenu-je krystobolit a má tu vlastnost, že snese velký žár, aniž změní tvar. Aby vosk mohl vytéci, udělá se v tomto obalu malý otvůrek, a to tak, že se k modelu připevní ocelový čep, který se vytáhne, až když ce-ment zasychá. Potom se ta krystobolitová kyvetka vypaluje nad plamenem tak dlouho, až vosk tou dírkou vyteče a zanechá po sobě dutinu přesně takovou, jako byl originál. To celé se upevní na lici přístroj a ten vžene do dutiny roztavené zlato z odstředivky. Pak se krystobolit, ještě horký, podrží pod studenou vodou, rozpadne se a zůstane zlaté jádro, z něhož trčí zlatý čudlík tam, kde byl ten otvůrek. Čudlík se ubrousí, odlitek se očistí v kyselině, naleští se a už tu máme - v tomto případě - zbrusu nový Brasherův dublon, vyrobený z ryziho zlata a přesně takový jako originál. Jasně?"

Přikývl a unaveně si přejel rukou po hlavě.

"K takové práci je zapotřebí přesně ta řemeslná zručnost, jakou má zubní technik," pokračoval jsem. "Pro mince, které jsou v oběhu, kdybychom vůbec v oběhu nějaké zlaté mince měli, by se tenhle po-stup použít nedal, protože materiál a práce by stály víc, než jakou by ta mince měla cenu. Ale k padělání zlaté mince, která je velmi cenná, protože je vzácná, se hodí znamenitě. A tak to taky udělali. Ale po-třebovali k tomu originál. A na to jste se jim hodil vy. Vy jste dublon vzal, to je pravda, ale nedal jste ho Mornymu. Vzal jste ho, abyste ho dal Vannierovi. Souhlasí?"

Civěl na podlahu a neodpovídal.

"Jen se nestydte," řekl jsem "Za daných okolností to není nic tak strašného. Předpokládám, že vám slíbil peníze, které jste potřeboval na zaplacení dluhů ze hry, protože vaše matka je držgrešle. Ale kro-mě toho na vás měl ještě jeden, silnější hák."

Ted' vzhledl rychle, obličej bílý jako křída, v očích jakousi hrůzu.

"Jak jste se to dozvěděl?" řekl téměř šeptem.

"Vykoumal jsem to. Něco jsem se doslechl, něco jsem vypátral, něco uhadl. K tomu se vrátím později. Tak Vannier a ten jeho kámoš si udělali dublon a chtěli si ho vyzkoušet. Potřebovali si zjistit, jestli to jejich zboží obstojí, když si je prohlédne odborník na vzácné min-ce. Vanniera teda napadlo, že si najmou nějakého hejla a přimějí ho, aby se pokusil ten padělek prodat starému Morningstarovi, hodně lacino, aby si ten staroch myslel, že ta mince je kradená. Za hejla si vybrali George Phillipse podle hloupého inzerátu, který si dával do novin, aby sehnal klienty. Myslím, že spojení s Phillipsem Vannierovi obstarávala Lois Morniová, alespoň ze začátku. V celé té šmelině nejspíš namočená nebyla. Někdo ji viděl, jak dává Phillipsovi malý balíček. V tom balíčku byl asi ten dublon, co ho Phillips měl prodat. Když ho však ukázal starému Morningstarovi, chytil se do pasti. Ten stařík znal numismatické sbírky a staré mince jako své boty. Uvěřil asi, že mince je pravá - musela by se podrobit moc důkladným zkouš-kám, aby se ukázalo, že není -, ale neobvyklé umístění rytceva monogramu přivedlo Morningstara na myšlenku, že by to mohl být Murdockův Brasher. Zavolał sem k vám, aby si zjistil, co a jak. To vzbudilo podezření vaší matky, ta se přesvědčila, že mince chybí, a začala podezírat Lindu, kterou nenávidí, a najala si mne, abych dublon dostal zpátky, a zároveň zmáčkl Lindu tak, aby svolila k rozvodu bez alimentů."

"Nechci se rozvést," řekl Murdock nakvašeně. "Nikdy mě to ani nenapadlo. Nemá právo -" zarazil se, zoufale mávl rukou a téměř zavzlykal.

"Jen klid, já to chápu. No, a starý Morningstar vystrašil Phillipse, který nebyl nepoctivý, jenom hloupý. Vytáhl z

Phillipse jeho telefon-ní číslo. Naslouchal jsem u dveří Morningstarovy kanceláře, když si ten staroch myslel, že jsem už odešel, a uslyšel jsem ho, jak volá tohle číslo. Předtím jsem mu nabídl, že odkoupím ten dublon za tisíc dolarů, a Morningstar na tu nabídku skočil v domněnku, že minci od Phillipsa dostane, vydělá na tom pár supů a všechno bude jako noha. Mezitím ale Phillips hlídal váš dům, snad jen proto, aby si zjistil, zda sem chodí nějakí poldové. Uviděl mě a můj vůz, podle čísla si zjistil mé jméno a náhodou se ukázalo, že mě zná.

Pustil se za mnou a pořád se nemohl rozhodnout, jestli mě má požádat o pomoc, až jsem na něho uhořel v jednom hotelu dole ve městě a on začal něco koktat, že prý mě zná z jednoho případu ve Ventuře, když tam byl náměstkem šerifa, a svěřil se mi, že se zapletl do divné situace a že ho sleduje nějaký čahoun s krhavým okem. To byl Eddie Prue, Morného tělesná stráž. Morný věděl, že mu žena zahýbá s Vannierem, a dal ji sledovat. Prue viděl, že se sešla s Phillipsem nedaleko jeho bytu v Court Street na Bunker Hillu a pak se přilepil na paty Phillipsovi, dokud mu nedošlo, že si toho Phillips všiml. A Prue, nebo někdo jiný, kdo pro Morného pracoval, uviděl taky mne, když jsem šel do Phillipsova bytu v Court Street. Zatelefonoval mi totiž a pokusil se nahnat mi strach a později mě požádal, abych navštívil Morného.

Zamáčkl jsem špačka v nefritovém popelníku, pohlédl na chmur-nou, nešťastnou tvář muže, který seděl proti mně, a zase jsem se plahočil dál. Šlo mi to ztěžka a zvuk mého hlasu mě začínal otravovat.

"A teď se dostáváme zpátky k vám. Když vám Merle řekla, že si vaše matka najala fizla, dostal jste strach pro změnu vy. Napadlo vás, že pohřešila ten dublon, a tak jste se přihnal do mé kanceláře celý zpěněný a hleděl jste ze mě něco vytáhnout. Zpočátku jste se tvářil náramně ležerně a uštěpačně, byl jste samá péče o manželku, ale přitom jste byl hodně ustaraný. Nevím, co jste z našeho rozhovoru vyvodil, ale jisté je, že jste začal vyjednávat s Vannierem. Věděl jste, že teď musíte tu minci matce co nejrychleji vrátit a něco jí nakukat. Někde jste se s Vannierem sešel a on vám ten dublon dal. Je možné, že to je také padělek. Bylo by mu podobné, že ten pravý nechtěl dát z ruky. Jenomže Vannierovi teď blikne, že ta jeho šmelina může vy-bouchnout ještě dřív, než ji pořádně rozjede. Morningstar hovořil s vaší matkou a na scéně jsem se objevil já. To znamená, že Morningstar něco zvěřil. Vannier se tedy vypraví k Phillipsovi do bytu, vplíží se tam zadním vchodem a vyzpovídá Phillipse, aby si zjistil, na čem vlastně je.

Phillips mu neprozradí, že mezitím už ten padělek odeslal mně, s adresou napsanou týmh tiskacím písmem jako jeho deník, který se později našel u něho v kanceláři. Že to neprozradil, usuzuji z toho, že se Vannier nepokoušel tu padělanou minci ode mně získat zpátky. Nevím ovšem, co Phillips Vannierovi řekl, ale pravděpodobně to bylo něco v tom smyslu, že ta celá věc je podraz, že ví, odkud mince pochází, a že s tím půjde na policii nebo o tom poví paní Murdockové. A nato Vannier vytáhl bouchačku, praštil ho přes hlavu a pak ho zastřelil. Prohledal Phillipse i celý byt, ale dublon nenašel. A tak se vydal k Morningstarovi. Ani Morningstar tu padělanou minci neměl, ale Vannier si nejspíš myslel, že tam musí být někde schovaná. Rozbil tomu starci hlavu pažbou revolveru a prohledal jeho pokladnu; možná že tam našel nějaké peníze, možná taky ne, ale buď jako buď zanechal po sobě dojem, že tam došlo k loupežnému přepadení. No a konečně si to pan Vannier šine domů, pořád ještě dost otrávený, že dublon nenašel, zato s pocitem uspokojení z dobře vykonané práce. Za jediné odpůldne stihl odvést dvě pěkné, čistě provedené vraždy. Teď už jste zbýval jenom vy."

34

Murdock po mně šlehl napjatým pohledem a pak mu oči zablou-dily k té černé špičce, kterou ještě pořád svíral v ruce. Zastrčil ji do kapsy u košile a prudce vstal, zammul křečovitě rukama a opět se posadil. Vytáhl kapesník a utřel si čelo. "Proč já?" zeptal se chraplavým, stísněným hlasem.

"Věděl jste příliš mnoho. O Phillipsovi jste možná věděl, ale možná že taky ne. To záleží na tom, jak hluboko jste byl do celé té věci namočený. O Morningstarovi jste však věděl určitě. Původní plán se zvrtil a Morningstar byl zavražděn. Vannier nemohl jen tiše sedět a doufat, že se o tom nedozvíte. Potřeboval vám zavřít ústa, a to hezky pevně. Ale zabíjet vás kvůli tomu nemusel. Naopak, byla by velká chyba, kdyby vás zabil. Vaše matka by se mu tím úplně vymkla z rukou. Je to chladná, bezohledná, chamtivá žena, ale kdyby někdo ublížil vám, řádila by jako divoká kočka. Bylo by jí docela jedno, co se stane."

Murdock vzhlédl. Snažil se, seč byl, vypadat užasle a nechápavě. Ale zmohl se jen na tupý a vyděšený výraz.

"Moje matka - co -?"

"Heleďte, netahejte mě za fusekli víc, než je nezbytně nutné," řekl jsem. "Jsem už k smrti utahaný z toho, jak mě Murdockovic famílie soustavně vodí za nos. Dnes večer přišla ke mně do bytu Merle. Je tam ještě pořád. Předtím byla u Vanniera s nějakými penězi. S penězi, které získal vydíráním. Dostával je v různých přestávkách plných osm let. A já vím zač."

Nepohnul se. Ruce na kolenou mu ztuhly napětím. Oči mu téměř zmizely v důlcích. Byly to oči zatracence.

"Merle našla Vanniera mrtvého. Přišla ke mně a prohlásila, že ho zabila. Nebudeme se teď pouštět do úvah, proč si vzala do hlavy, že je její povinností brát na sebe vraždy spáchané jinými lidmi. Šel jsem se tam podívat a zjistil sem, že Vannier je mrtev už od všelijakého večera. Byl ztuhlý jako voskovaný panák. Na zemi vedle jeho pravé ruky ležel revolver. O téhle zbrani jsem už slyšel, patří jistěmu Henchovi, který bydlel na téže chodbě jako Phillips. Někdo schoval v jeho bytě zbraň, kterou byl zabit Phillips, a vzal si za to Henchovu bou-chačku. Hench a jeho dívka byli tehdy opilí a nechali dveře bytu otevřené. Ještě není dokázáno, že ta bouchačka opravdu patří Henchovi, ale to se dokáže. A jestli to je Henchova zbraň a Vannier spáchal sebevraždu, naznačuje to, že měl vinu na Phillipsově smrti. Taký pro-střednictvím Lois Mornových lze prokázat, zase jiným způsobem, že Vannier Phillipse znal. Ale i když Vannier sebevraždu nespáchal -a já nevěřím, že ji spáchal -, neznamená to, že neměl na svědomí Phillipsovu smrt. Anebo to může taky znamenat, že Phillipse zabil někdo jiný, týž člověk, který zastřelil Vanniera. Z jistých důvodů se mi tahle možnost moc nezamlouvá." Murdock zvedl hlavu. Zeptal se: "Že ne?" pojednou docela jas-ným hlasem. Ve tváři se mu objevil nový výraz, jarý a zářivý a zároveň tak trochu přihlouplý. Byl to výraz slabocha, který se něčím pyšní.

Řekl jsem: "Myslím, že Vanniera jste zabil vy."

Ani se nepohnul a na obličej měl pořád ten radostný a bujarý výraz.

"Včera večer jste k němu šel. Poslal si pro vás. Řekl vám, že je v loži, a jestli se mu policie dostane na kobylku, že se postará, abyste do toho spadl taky. Že řekl něco přibližně takového?"

"Ano," řekl Murdock klidně. "Něco skoro přesně takového. Byl opilý a rozkurážený a zřejmě si myslel, že mě má v hrsti. Úplně se tím kochal. Říkal, že jestli ho pošlou do plynové komory, budu určitě sedět vedle něho. Ale to nebylo všechno."

"Ne. Nechtělo se mu do plynové komory a myslel si, že mu žádné takové nebezpečí nehrozí, dokud vy budete držet jazyk za zuby. A tak vytáhl svůj trumf. To, čím vás původně tlačil ke zdi a přiměl vás, ještě spíš než slibem peněz, abyste vzal ten dublon a dal mu ho, byla jistá historka o Merle a vašem otci. Vím o tom. To málo, co jsem si nedomýšlel sám, mi doplnila vaše matka. To byl první hák, kterým vás držel, a hezky zkrátka. A vám to dávalo možnost, abyste se sám před sebou ospravedlnil. Jenže včera v noci potřeboval něco ještě pádnějšího. A proto vám pověděl pravdu a řekl, že má důkaz."

Zachvěl se, ale přesto si pořád ještě podržel ten lehký, jasný, hrdý výraz.

"Vytáhl jsem na něho bouchačku," řekl téměř blaženě. "Konec-konců jde o mou matku."

"To vám nikdo nebere."

Vstal, velmi vzpřímený, velmi vysoký. "Šel jsem až k židli, co na ní seděl, natáhl jsem ruku a strčil mu pistoli do obličeje. Měl revolver v kapse županu. Chtěl ho vytáhnout, ale nepodařilo se mu to včas. Vzal jsem mu ho. Svou pistoli jsem zase strčil do kapsy. Přiložil jsem mu ke spánku hlavě té druhé zbraně a řekl jsem mu, že ho zabiju, jestli se nevytásí s tím svým důkazem a nedá mi ho. Začal se potit a koktat, že si ze mne jenom utahoval. Odjistil jsem pistoli, abych ho ještě víc postrašil."

Odmklel se a natáhl ruku před sebe. Ta ruka se chvěla, ale jak se na ni díval, pomalu se uklidnil. Svěsil ji zase a pohlédl mi do očí.

"Ta bouchačka musela být upilovaná, anebo měla neobyčejně měkkou spoušť. Vyšla rána. Uskočil jsem dozadu, vrazil do zdi a shodil nějaký obrázek. Uskočil jsem překvapením, že ta bouchačka spustila, ale tím jsem se zároveň vyhnul proudu krve, která z něho vytryskla. Otřel jsem revolver, otiskl mu na něj prsty a pak jsem ho položil na podlahu vedle jeho ruky. Byl okamžitě mrtev. Až na ten první přívál krve téměř nekrvácel. Byla to nehoda."

"Nač si to kazit?" ušklíbl jsem se "Proč z toho neudělat pěknou, čistou, poctivou vraždu?"

"Říkám vám, jak se to stalo. Dokázat to ovšem nemůžu. Ale je docela možné, že bych ho byl zabil tak jako tak. A teď můžete zavo-lat policii."

Vstal jsem a pokrčil rameny. Byl jsem unavený, vyčerpaný, zmožený a zvochlovaný. V krku mě bolelo od žvanění a hlava mě bolela námahou, abych si udržel myšlenky pohromadě.

"Do policie mi nic není," řekl jsem "Nejsme spolu zadobře, pro-tože oni čují, že to s nimi neválím na rovinu. A pámbu ví, že je jejich tušení neklame. Není vyloučeno, že na vás skočí. Ale jestli vás nikdo neviděl, jestli jste po sobě nezanechal žádné otisky - nebo i když jste nějaké zanechal, pokud nenajdou žádný jiný důvod, aby vás podezí-ra-li a vzali si vaše otisky pro srovnání - pak si možná na vás ani nevzpomenou. Jestli přijdou na ty hejble s dublonem a zjistí, že to byl Murdockův Brasher, těžko říct, jak to s vámi dopadne. Všechno záleží na tom, jak se jim budete urnět postavit."

"Nebýt matky," řekl, "bylo by mi to celkem jedno. Vždycky jsem všechno jen zfušoval."

"Naproti tomu," řekl jsem, nevyšimaje si těch jalových řečí, "Jestli má ta bouchačka opravdu mimořádně měkkou spoušť a jestli si seže-nete dobrého advokáta a budete poctivě vypovídat a tak dále, žádná porota vás neodsoudí. Porotci nemají vyděrače v lásce."

"To je škoda," řekl, "protože já nemohu tuhle obranu použít. O nějakém vydírání nemám ani ponětí. Vannier mi poradil, jak přijít k nějakým penězům, a já je potřeboval jako sůl."

Řekl jsem: "No, no. Jakmile vás dostanou tak daleko, že vám zachrání kejhák jen přiznání, že vás Vannier vydíral, ještě rád to vy-klopíte. Vaše matka vás k tomu donutí. Jestli vám bude moct zachránit život tím, že nasadí svůj, půjde s pravdou ven."

"To je strašné," řekl. "Je strašné něco takového říkat."

"S tou bouchačkou jste měl štěstí. Všichni naši známi si s ní hráli, utírali z ní otisky a jiné na ně dělali. Já sám jsem na ni otiskl jednu kompletní soupravu. Jen abych nezůstal pozadu. Je to ošemetné, když je ruka ztuhlá, ale musel jsem to udělat. Morny tam byl a přinutil svou ženu, aby na ni otiskla prsty. Myslil si, že Vanniera zabila ona, a ona si nejspíš myslí, že to udělal on."

Už na mne jen němě civěl. Kousal jsem se do rtů. Připadal jsem si toporný jak skleněný střep.

"No, tak já abych už běžel," řekl jsem.

"Snad nechcete říct, že připustíte, aby mi to prošlo?" Jeho hlas zněl už zase trochu arogantně.

"Já to na vás neprásknu, jestli chcete něco vědět. Jinak neručím za nic. Když mě do toho zatáhnou, budu muset koukat, abych vi-děl. O nějaký mravní problém tady vůbec nekráčí. Nejsem ani polda, ani práškač, ani soudce. Vy tvrdíte, že to byla nehoda. Tak dobrá, byla to nehoda. Já u toho nebyl. Nemám důkazy ani pro, ani proti. Vaše matka mě zaměstnala, a jelikož mě tato okolnost do jisté míry zavazuje k mlčení, budu mlčet. Ale nemám ji rád a nemám rád vás. Nemám rád tenhle dům. Ani vaše žena se mi nijak zvlášť nelíbila. Ale mám rád Merle. Je tak trochu potrhlá a morbidní, ale přesto moc milá. A já vím, co si v téhle zatracené rodině za posledních osm let vytrpěla. A vím taky, že nikoho z okna nevystřčila. Stačí vám tohle vysvětlení?"

Zažbrblal něco, ale rozumět mu nebylo.

"Odvezu Merle domů," řekl jsem. "Požádal jsem vaši matku, aby poslala její šaty zítra ráno ke mně do bytu. Kdyby měla náhodou tolik napilno s vykládáním karet, že by na to zapoměla, postaráte se o to vy?"

Němě přikývl. Pak řekl podivně tenkým hlasem: "Vy odcházíte -jen tak? Já vám - já jsem vám ani nepoděkoval. Člověk, kterého sotva znám, bere na sebe takové riziko kvůli mně - ani nevím, co bych vám řekl."

"Odcházím tak, jak odcházím vždycky," řekl jsem. "Se svižnou úklonou a lehkým úsměvem na rtech. A s hlubokou a upřímnou na-dějí, že se s vámi příště nesetkám v base. Dobrou noc."

Otočil jsem se k němu zády, zamířil ke dveřím a vyšel ven. Dveře za mnou zapadly s tichým, pevným zaklapnutím. Pěkný hladký od-chod středem, navzdory všem těm ohavnostem. Naposled jsem přistoupil k omalovanému černouškovi a pohládl ho po hlavě a pak už jsem si vykračoval po dlouhém trávníku kolem křoví zalitého mě-sičním svitem a kolem toho velkého cedru ven na ulici, kde stál můj vůz.

Jel jsem nazpátek do Hollywoodu, koupil jsem si půllitr dobrého pitiva, zapsal se v hotelu Plaza a zanedlouho už jsem dřepěl na peles-ti postele, čuměl si na nohy a tankoval whisky rovnou z láhve.

Zrovna jako docela obyčejný ochmelka.

Když už jsem byl tak akorát zkárovaný, že se mi mozek zamžil a přestal myslet, svlékl jsem se a vlezl do postele a po chvíli, která nebyla dlouhá, ale mohla být kratší, jsem usnul.

35

Byly tři hodiny odpoledne a na koberci za dveřmi mého bytu stálo pět zavazadel, jedno vedle druhého. Byla tam má brašna ze žlutého boxu, po obou stranách důkladně poškrábaná od toho, jak jsem ji věčně tahal v automobilovém kufru. Pak tam stály dva pěkné letecké kufry, oba s monogramem L. M. Dále staré černé zavazadlo z imitace mroží kůže s monogramem M. D. a takový malý necesér z koženky, jaký je k dostání v každém dragstónu za dolar devětačtyřicet.

Doktor Carl Moss právě vypadl, proklínaje mě za to, že kvůli nám musel nechat tu svou odpolední sešlost hypochondrů čekat. Nasládlý pach jeho doutníku mi otrávil vzduch. Převracel jsem ve svém zdecimovaném mozku, co mi doktor Moss odpověděl na otázku, jak dlouho asi potrvá, než bude Merle úplně dobře,

"Záleží na tom, čemu říkáte úplně dobře. Bude vždycky samý nerv a žádné živočišné emoce. Vždycky bude vdechovat vzduch a vydechovat jinovatku. Byla by zní prvotřídní jeptiška. Nábožen-ský sen svou úzkoprsostí, svými stylizovanými emocemi a nelítností čistotou by pro ni znamenal dokonalé uvolnění. Ale tak, jak se věci mají, vyklube se z ní nakonec pravděpodobně jedna z těch zakyslých starých panen, co vysedávají za šáltry ve veřejných knihovnách a razítkují knihy."

"Tak zlé to s ní není," řekl jsem mu, ale on se na mne jen usklíbl tím svým moudrým židovským obličejem a vyšel ze dveří. "A jak vůbec víte, že to jsou panny?" zeptal jsem se zavřených dveří, ale to už mi nebylo nic platné.

Zapálil jsem si cigaretu a odloudal se k oknu a za chvíli vyšla Merle ze dveří, které oddělovaly ložnici od ostatního bytu, a zůstala tam stát, hledíc na mne temně obkrouženými očima v bledé klidné tváři, až na rty nenalíčené.

"Načerveňte si trochu tváře," řekl jsem jí. "Vypadáte jako Sně-hurka po flámu s celou rybářskou flotilou."

Vrátila se a nanasla si trochu červeně na tváře. Když se zase objevila, podívala se na zavazadla a řekla tiše: "Leslie mi půjčil své dva kufry."

Řekl jsem: "To je toho," a prohlédl si ji. Vypadala moc pěkně. Měla na sobě dlouhé rezavě hnědé pantalonky s vysokým pasem a k tomu baťovky, hnědobíle vzorovanou sportovní blůzu a oranžovo-šálu. Brýle neměla. Její veliké, jasné kobaltové oči vypadaly trochu zmámeně, ale ne víc, než se dalo čekat. Vlasy měla zase tak pevně utažené dozadu, ale s tím jsem nemohl dohromady nic dělat.

"Byla jsem vám hrozně na obtíž," řekla. "Moc mě to mrzí."

"Nesmysl. Mluvil jsem s vašim otcem i s maminkou. Jsou blahem bez sebe. Viděli vás za posledních osm let jen dvakrát a už jim bylo, jako kdyby vás skoro ztratili."

"Moc ráda se k nim na čas podívám," řekla, oči sklopené k zemi. "Od paní Murdockové je moc milé, že mi dovolí odjet. Nikdy se beze mne nadlouho neobešla." Zakomíhala nohama, jako kdyby ne-věděla, co si má s nimi v těch kalhotách počít, ačkoli to přece byly její kalhoty, takže tento problém už musela řešit dřív. Nakonec pevně semkla kolena a položila na ně sepnuté ruce.

"Jestli si máme ještě o něčem popovídat," řekl jsem, "nebo jestli mi chcete ještě něco svěřit, tak spusťte radši hned. Protože mě ani nenapadne vydat se na cestu napříč polovinou Spojených států s hromádkou zhroucených nervů na sedadle vedle sebe."

Zahryzla se do kloubu na ruce a párkrát po mně pokradmu zašil-hala přes tu ruku. "Včera večer," spustila, ale pak se zarazila a zrudla.

"Tak tohle rozsekne cobydup," řekl jsem. "Včera večer jste mi řekla, že jste zabila Vanniera, a pak jste zas prohlásila, že jste to neudělala. Já vím, že jste ho nezabila. A tím to hasne."

Spustila ruku do klína, podívala se na mne zpřímá, klidně a roz-šafně, ruce volně složené na kolenou.

"Vannier byl mrtev dlouho před tím, než jste k němu přišla. Šla jste tam proto, abyste mu odevzdala nějaké peníze od paní Murdockové."

"Ne - ode mne," řekla. "Ačkoli to ovšem byly peníze paní Murdockové. Dlužím jí víc, než budu moci kdy splatit. To se ví, ona mi zase nedává moc velký plat, ale tím se sotva -"

Řekl jsem zostrá: "To, že vám nedává moc velký plat, je opravdu příznačný detail, a to, že vy jí dlužíte víc, než kdy dokážete splatit, není žádná fráze, ale svatá pravda. Chtělo by to celé baseballové mužstvo, každý hráč s dvěma pálkami, aby jí nandali, co si od vás zaslouží. Ale na tom teď nezáleží. Vannier spáchal sebevraždu, protože na něho praskla nějaká kulišárna. To je fakt a hotovka. To, co jste vyváděla vy, byla víceméně komedie. Utrpěla jste vážný nervový otřes, když jste uviděla jeho zkřivený mrtvý obličej v zrcadle, a tenhle šok se vám v hlavě spojil s jiným, který jste zažila před mnoha lety, a protože už jste taková malá popleta, udělala jste si z toho drama."

Plaše na mne pohlédla a pokývla tou svou měděnou plavou hlavou, jako kdyby se mnou souhlasila.

"A Horace Brighta jste z žádného okna nevyhodila," řekl jsem.

Obličej jí poskočil a zbledla jako smrt. "Já - já -" zvedla dlaň a přitiskla ji k ústům a zírala na mne vytřeštěnými očima. "Nechal bych to všechno plavat," řekl jsem, "ale doktor Moss poví-dal, že vám to neuškodí a abych vám to radši hned celé vyklopil. Vy si zřejmě myslíte, že jste zabila Horace Brighta. Měla jste pohnutku a příležitost taky a řekl bych, že asi tak vteřinu jste vážně měla cukání té příležitosti využít. Jenže vy na to nemáte povahu. V posledním oka-mžiku byste se zarazila. Ale je pravděpodobné, že právě v tomhle posledním okamžiku vám luplo v hlavě a ztratila jste vědomí. Bright skutečně spadl z toho okna, ale vy jste ho dolů nestrčila."

Udělal jsem si pauzu a díval se, jak její ruka zase poklesla vedle té druhé a jak se jejich prsty propletly a křečovitě do sebe zaklesly.

"Někdo vám namluvil, že jste ho z toho okna shodila vy," řekl jsem. "A byla jste zpracována pečlivě, promyšleně a s tak chladnou bezohledností, jaké je schopna jen žena určitého typu vůči jiné ženě. Když se člověk dnes podívá na paní Murdockovou, ani ho nenapad-ne, že by dovedla žárlit - ale jestli vraždila ze žárlivosti, důvod k tomu našla. Byla tu však ještě lepší pohnutka - životní pojistka na padesát tisíc dolarů - všechno, co zbylo z promrhaného jmění. Svého syna milovala podivnou, divokou, majetnickou láskou, jak to už takové-hle ženy dovedou. Je chladná, krutá a všeho schopná a využívala vás nelítostně a nemilosrdně pro případ, že by se Vannier někdy utrl ze řetězu. Pro ni jste nebyla nic víc než obětní beránek. Jestli se vůbec chcete vymanit z toho jalového, citově ochuzeného života, jaký jste dosud vedla, musíte si tohle uvědomit a uvěřit tomu, co vám říkám. Vím, že je to těžké."

"Je to naprosto nemožné," řekla klidně, dívajíc se mi na kořen nosu. "Paní Murdocková ke mně byla vždycky báječná. Je pravda, že se na to celé moc dobře nepamatuju - ale vy byste neměl říkat o lidech takové strašné věci."

Vytáhl jsem tu bílou obálku, která byla zastrčena za Vannierovým obrazem. A v ní dva snímky a negativ. Postavil jsem se před dívku a položil jí jeden snímek na klín.

"Tak dobrá, podívejte se na tohle. Vannier to vyblejskl z druhé strany ulice."

Podívala se na to. "Ale to je přece pan Bright," řekla. "Není to moc dobrý snímek, vidíte? A tohle je paní Murdocková - tehdy se jmenovala Brightová - stojí zrovna za ním. Pan Bright vypadá celý divý." Vzhledla ke mně s mírnou zvědavostí v očích.

"Jestli vypadá celý divý tady," řekl jsem, "měla byste ho vidět o pár vteřin později, když dopadl na zem."

"Když co?"

"Heleďte," řekl jsem, teď už skoro zoufale, "tenhle obrázek za-chycuje paní Elisabeth Brightovou.Murdockovou ve chvíli, kdy vyhazuje svého prvního chotě z okna kanceláře. On právě padá. Po-dívejte se na ruce. Vříská hrůzou. Ona stojí za ním a obličej má ztuhlý vztekem - nebo bůh ví čím. Copak to vůbec nechápete? Tohle je důkaz, který měl Vannier po celá ta léta v rukou. Murdockovi jej nikdy neviděli, nikdy vážně nevěřili, že existuje. Ale mylili se. Našel jsem to včera v noci stejně zvláštní náhodou, jaká způsobila, že ten snímek byl vůbec udělán. Což je jakási osudová spravedlnost. Už vám to dochází?"

Pohlédla znovu na fotku a pak ji odložila. "Paní Murdocková ke mně byla vždycky strašně hodná," řekla.

"Udělala z vás obětního beránka," řekl jsem takovým nuceně klid-ným hlasem jako režisér na zkoušce, která se nedaří.

"Je to prohnaná, tvrdá, trpělivá ženská. Zná své komplexy. Je dokonce ochotna utra-tit dolar, aby dolar vydělala, což dokáže málokterý člověk jejího druhu, to se jí musí nechat. Komu čest, tomu čest a pastuchovi bejkovec. Nejraději bych ji tím bejkovcem přetáhl, ale mé vzorné vychování mi to nedovoluje."

"Inu," řekla, "tak to by tedy bylo." A já si uvědomil, že z toho všeho pochytila jen každé třetí slovo a že tomu, co slyšela, neuvěřila.

"Paní Murdockové nesmíte ten obrázek nikdy ukázat, strašně by ji to rozrušilo."

Vstal jsem a vzal jí tu fotku z ruky a roztrhal ji na kousky a vyho-dil je do koše na papír.

"Možná že toho budu jednou litovat," řekl jsem, ale o tom, že mám ještě jeden snímek a negativ, jsem pomlčel. "Možná že se jed-nou v noci - ode dneška za tři měsíce - nebo třeba za tři roky -probudíte a pochopíte, že jsem mluvil pravdu. A pak si snad budete přát, abyste se na ten snímek mohla ještě jednou podívat. Ale kdo ví, snad se i v tomhle mýlím. Možná že to bude pro vás veliké zklamání, když si uvědomíte, že jste nikdy nikoho nezabila. Ale to bude dobře. Ať už to dopadne tak nebo onak, obojí bude dobře. Teď půjdeme dolů do mého vozu a pojedeme do Wichity navštívit vaše rodiče. A já si myslím, že se k paní Murdockové už nevrátíte, ale dost mož-ná, že se mýlím i v tom. Nebudem o tom už nikdy mluvit. Už nikdy ani slovo."

"Já nemám peníze," řekla.

"Máte pět set dolarů, které vám posílá paní Murdocková. Mám je v kapse."

"To je od ní vážně moc hezké," řekla.

"Panenko skákavá," řekl jsem já, vevrávorl do kuchyně a pře-vrátil do sebe skleničku ještě před odjezdem. Nijak mi neprospěla. Způsobila jenom, že jsem dostal chuť vylézt po zdi a prokousat si díru ve stropě.

36

Byl jsem pryč deset dní. Merlini rodiče byli mírní, vlídní, trpěliví lidé, kteří bydleli ve starém dřevěném domě v tiché stinné ulici. Pla-kali, když jsem jim vyprávěl tu část Merlina příběhu, o které jsem soudil, že by ji měli znát. Byli rádi, že ji mají zase doma, říkali, že o ni budou dobře pečovat, vyčítali si trpce, že se o ni nestarali, a já je nechal při tom.

Když jsem odcházel, Merle měla na sobě šatovou zástěru a válela těsto na paštiku. Přišla ke dveřím, utřela si ruce o zástěru a dala mi pusku na ústa a pak se rozplakala a utekla zpátky do domu a dokořán otevřené dveře zůstaly prázdné, až se v nich objevila její matka a s prostým, upřímným úsměvem se dívala, jak odjíždím.

Když jsem viděl ten domek mizet v dálce, měl jsem divný pocit, jako kdybych napsal báseň, a moc dobrou báseň, a jako kdybych ji ztratil a už si na ni nikdy nemohl vzpomenout.

Hned po příjezdu jsem zavolał poručíka Breeze a zašel za ním, abych se zeptal, jak to stojí s Phillipsovým případem. Rozlouskli ho náramně slušivě, s tou pravou směsí důvtipu a štěstí, bez níž se člo-věk nikdy neobejde. Mornyovi

nakonec vůbec na policii nešli, ale někdo zatelefonoval a oznámil, že se ve Vannierově domě střílelo, a pak hned zavěsil. Technikovi se otisky na revolveru moc nezamlouvaly, a tak provedli zkoušku, jestli má Vannier na ruce stopy nitrátů. A potom jednomu fyzikovi jménem Lackey, který nepracoval v ústředí pro vraždy, napadlo, aby se podíval trochu blíže na ten revolver, a při tom zjistil, že jeho popis byl rozeslán na všechny policejní revíry a že nějaká podobná zbraň se hledá v souvislosti se zabitím Phillipse. Hench ji identifikoval, a co víc, našli poloviční otisk jeho palce na boční stěně úderníku, která nebyla dost pečlivě potřená, protože úderník se obvykle nenatahoval.

S těmito výsledky a s lepším souborem Vannierových otisků než jaké jsem mohl udělat já, se vydali do Phillipsova a potom i do Henchovy bytu. Našli otisk Vannierovy levé ruky na Henchově posteli a jednoho prstu na spodní straně splachovací páky na záchodě v Phillipsově bytě. Pak vzali Vannierovy fotografie, pustili se do průzkumu v sousedství a dokázali, že se dvakrát objevil v zadní uličce a v jedné postranní ulici nejméně třikrát. Přímě v tom domě ho kupodivu neviděl nikdo, nebo aspoň nikdo nebyl ochoten to přiznat.

Teď už jim nechybělo nic než pohnutka. Tu jim úslužně poskytl Teager tím, že se dal sbalit v Salt Lake City, právě když se pokoušel střílet Basherův dublon nějakému starožitníkovi, který si myslel, že ta mince je sice pravá, ale kradená. Teager jich měl v hotelu celý tučet a z jedné se vyklubal ten pravý dublon. Teager kápl božskou a ukázal policii nepatrnou značku, podle níž poznával, která mince je pravá. Neměl potuchy, kde ji Vannier sebral, a to se také nikdy nezjistilo, protože se přece o té celé věci tolik psalo v novinách, že by se majitel jistě přihlásil. A jakmile policie dospěla k závěru, že Vannier byl vrah, ztratila o něho zájem. Jeho smrt prohlásili za sebe-vraždu, třebaže měli jisté pochybnosti. Teagera po nějaké době propustili, protože se přesvědčili, že o žádné vraždě nevěděl, a vlastně na něho neměli nic jiného než po-kus o podvod. Zlato koupil legálně a padělání historické mince státu New York nespadá pod zákon o penězokazectví. Stát Utah odmítl se s ním dál otravovat.

Henchovu doznání policie nikdy nevěřila. Breeze řekl, že toho použil jenom k nátlaku na mne, abych vyklopil to, co před ním tajím. Věděl, že nevydržím zatloukat, budu-li mít v ruce důkaz, že Hench je nevinen. Ale Hench si stejně moc nepolepšil. Dali ho identifikovat různými osobami a hodili jemu a nějakému Taliánovi Gaetanu Priscovi na krk pět loupežných přepadení v obchodech s alkoholem; a při jedné z těch loupeží byl někdo zastřelen. Jakživo jsem se nedozvěděl, zda byl ten Prisco příbuzný s Palermem, ale oni ho stejně nikdy nedopadli.

"Tak co říkáte?" zeptal se mě Breeze, když mi vypověděl tohle všechno, nebo spíš všechna fakta případu

"Dvě věci mi ještě nejsou jasné," řekl jsem "Proč vlastně Teager uprchl a proč bydlel Phillips v Court Street pod falešným jménem."

"Teager bajchnul, protože mu chlápek od výtahu řekl, že Morningstar byl zavražděn, a Teager věřil, že by v tom mohl uvíznout.

Phillips používal jméno Anson, protože byl na mizině a banka mu šla po autě a on už nevěděl kudy kam. To taky vysvětluje, proč se takový slušný mladík zapletl do něčeho, co muselo od samého začátku vypadat jako černá habaďůra."

Přikývl jsem, že to asi tak bude.

Breeze mě šel vyprovodit ke dveřím. Položil mi ruku pevně na rameno a stiskl mi je.

"Vzpomínáte si, jak jste mně a Spanglerovi tenkrát ten první večer ve svém bytě skuhral o případu Cassidy?"

"Ano."

"Řekl jste pak Spanglerovi, že žádný případ Cassidy neexistoval. Ale on existoval - jenže pod jiným jménem. Pracoval jsem na něm."

Sňal mi ruku z ramene, otevřel mi dveře a zazubil se mi přímo do očí.

"A kvůli tomuhle případu," řekl, "a taky kvůli tomu, jak mi tenkrát bylo, sem tam přimhouřím oko a nechám vyváznout chlápka, který si to možná ani nezaslouží. Je to taková maličká splátka z těch špinavých miliónů ve prospěch obyčejného udřeného pracanta - jako jsem já - nebo jako vy. Tak se mějte!"

Byla noc. Šel jsem domů a navlékl na sebe staré domácí šaty, rozestavil figurky na šachovnici, namíchal si drink a přebral si další Capablancovu partii. Měla devětapadesát tahů. Krásná, chladná, ne-milosrdná partie, ve své němé tvrdošijnosti téměř hrůzná.

Když skončila, stoupl jsem si k otevřenému oknu a naslouchal noci a vdechoval její vůně. Pak jsem odnesl svou sklenici do kuchyně, vypláchl ji a naplnil ledovou vodou, a stojí u dřezu, pomalu jsem ji upíjel a díval se na svůj obličej do zrcadla.

"Capablanca hadr," řekl jsem.

scan Kada - korektura Vance